

Anh Là Xã Hội Đen Thì Sao

Contents

Anh Là Xã Hội Đen Thì Sao	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	31
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19	73
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	91
25. Chương 25	94
26. Chương 26	99
27. Chương 27	103
28. Chương 28	107
29. Chương 29	111
30. Chương 30	114
31. Chương 31	119
32. Chương 32 - End	123

Anh Là Xã Hội Đen Thì Sao

Giới thiệu
Đang cập nhật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-xa-hoi-den-thi-sao>

1. Chương 1

Chiếc xe Mercedes đen bóng, mới cứng cửa đồ phịch trước cổng học viện SER1, một người đàn ông khoảng 30 tuổi mặc vét xuống mở cửa xe, một người phụ nữ cũng khoảng 30 tuổi xuất hiện mặc bộ díp đen, tay cầm ô trắng như đang đợi ai đó còn ngồi trên xe.

Cánh cửa ô tô mở ra, một người nữa bước xuống xe, mũ trắng, váy trắng, giày búp bê trắng, miệng cười không tươi, cô gái vừa bước xuống xe lập tức ánh nắng mặt trời ngày hè như bị hào quang khác lấn át, thật là trắng gì mà sáng thế.

- Bên ngoài trời nắng như vậy mà vào đây mát quá đi nhỉ? - Giọng cô gái lạnh lạnh.

- Vâng. Thưa cô đi lối này.

Tại phòng làm việc của thầy hiệu trưởng.

- ...Chương trình học ở đây rất nhẹ nhàng, không giống như ở các học viện khác, chúng tôi lấy sự thoải mái của học sinh làm đầu. Các thầy cô trong học viện không chỉ tận tình, tận tâm, nhiệt huyết tràn trề, nắm bắt chính xác trình độ của các sinh viên ...

- Đủ rồi. Giờ thầy nghe em hỏi. Em hỏi câu nào trả lời đúng câu đấy, trả lời trọng tâm, ngắn gọn. Thầy hiểu ý em chứ?

Thầy giáo bị bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tự tin cười nói:

- Được, được, cô cứ hỏi.

Mai Mai cười tươi:

- Trước hết, đến đây thì em là học sinh của thầy nên thầy cứ việc xưng hô cho đúng cách giao tiếp của thầy trò với nhau. Từ này đến giờ em đã nghe thầy nói rất nhiều nhưng đó đều là những việc em không quan tâm.

- Vậy em cứ hỏi việc em quan tâm, tôi sẽ giải...

- Em học lớp nào?

- VIP1.

- Ở đâu?

- Dãy nhà A, tầng 2.

- Ok. Thank u!

- Được rồi. Đi cứ về đi. Giờ con đến lớp học. Đi ra xe đi.

- Vâng. Vậy tôi về trước. Trưa cô chủ về nhà ăn cơm.

- Ok. - Mai Mai cười tạm biệt.

- Mình học ở dãy A. Dãy A ở đâu nhỉ? Ê ấy ơi tớ hỏi. Ê này!

Một thanh niên thân hình cao ráo vừa bước đi, Mai Mai vội chạy theo hỏi:

- Ấy ơi, ấy, ấy ơi, tớ muốn hỏi cái này. Ê.

Mai Mai cứ chạy đuổi theo mà cậu thanh niên kia không quay lại.

- Ê THẲNG KIA! CÁI THẲNG QUẦN JEAN ÁO XANH KIA!

Cậu ta đứng khựng lại, Mai Mai cầm cổ chạ

các nhân vật chính:

Mai Mai: tiểu thư duy nhất của tập đoàn nổi tiếng châu Á Nhất Mai. 19 tuổi. Hay cười, hoà đồng, thỉnh thoảng vẫn hơi bị kiêu - bệnh của con nhà giàu. Sinh viên năm 1 của học viện SER1, là nơi học của những ai được xác định là sẽ làm sếp trong tương lai.

Nhất Bảo: cậu chủ của băng đảng xã hội đen khét tiếng ở Việt Nam. 21 tuổi. Lạnh lùng, nham hiểm. Sinh viên năm thứ 1 của học viện SER1.

Tình yêu không quan trọng địa vị, không quan trọng giai cấp, không quan trọng vật chất, không quan trọng thân phận. Yêu chỉ đơn giản là yêu.

Chiếc xe Mercedes đen bóng, mới cứng cửa đã phịch trước cổng học viện SER1, một người đàn ông khoảng 30 tuổi mặc vét xuống mở cửa xe, một người phụ nữ cũng khoảng 30 tuổi xuất hiện mặc bộ díp đen, tay cầm ô trắng như đang đợi ai đó còn ngồi trên xe.

Cánh cửa ô tô mở ra, một người nữa bước xuống xe, mũ trắng, váy trắng, giày búp bê trắng, miệng cười không tươi, cô gái vừa bước xuống xe lập tức ánh nắng mặt trời ngày hè như bị hào quang khác lấn át, thật là trắng gì mà sáng thế.

- Bên ngoài trời nắng như vậy mà vào đây mát quá đi nhỉ? - Giọng cô gái lạnh lạnh.

- Vâng. Thưa cô đi lối này.

Tại phòng làm việc của thầy hiệu trưởng.

- ...Chương trình học ở đây rất nhẹ nhàng, không giống như ở các học viện khác, chúng tôi lấy sự thoải mái của học sinh làm đầu. Các thầy cô trong học viện không chỉ tận tình, tận tâm, nhiệt huyết tràn trề, nắm bắt chính xác trình độ của các sinh viên ...

- Đủ rồi. Giờ thầy nghe em hỏi. Em hỏi câu nào trả lời đúng câu đấy, trả lời trọng tâm, ngắn gọn. Thầy hiểu ý em chứ?

Thầy giáo bị bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tự tin cười nói:

- Được, được, cô cứ hỏi.

Mai Mai cười tươi:

- Trước hết, đến đây thì em là học sinh của thầy nên thầy cứ việc xưng hô cho đúng cách giao tiếp của thầy trò với nhau. Từ này đến giờ em đã nghe thầy nói rất nhiều nhưng đó đều là những việc em không quan tâm.

- Vậy em cứ hỏi việc em quan tâm, tôi sẽ giải...

- Em học lớp nào?

- VIP1.

- Ở đâu?

- Dãy nhà A, tầng 2.

- Ok. Thank u!

- Được rồi. Dì cứ về đi. Giờ con đến lớp học. Dì ra xe đi.

- Vâng. Vậy tôi về trước. Trưa cô chủ về nhà ăn cơm.

- Ok. - Mai Mai cười tạm biệt.

- Mình học ở dãy A. Dãy A ở đâu nhỉ? Ê ấy ơi tớ hỏi. Ê này!

Một thanh niên thân hình cao ráo vừa bước đi, Mai Mai vội chạy theo hỏi:

- Ấy ơi, ấy, ấy ơi, tớ muốn hỏi cái này. Ê.

Mai Mai cứ chạy đuổi theo mà cậu thanh niên kia không quay lại.

- Ê THẲNG KIA! CÁI THẲNG QUẦN JEAN ÁO XANH KIA!

Cậu ta đứng khựng lại, Mai Mai cảm cổ chạy tới.

- Hìhì, cậu đứng lại rồi.

- Vừa gọi tôi là gì?

Mai Mai đang cười toe toét thì thộn mặt ra, nhìn gương mặt lạnh như đá, nghe giọng nói buốt như băng, các dây thần kinh như đua nhau đình công. Mai Mai đứng im như phỗng nhìn cậu thanh niên mắt như dao găm phóng về phía mình.

Ừm, tôi, tôi,... - Mai Mai cúi đầu cạy móng tay, ánh mắt kia vẫn cứ hằm hằm nhìn cô.

- Vừa gọi tôi là gì?

Cái giọng kia lại vang lên, cậu ta gần từng tiếng một.

- Là ...‘thằng’, nhưng là tại tôi gọi mãi mà cậu không chịu quay...

- IM ĐI.

Cậu ta gầm lên, ánh mắt đầy sát khí, lạnh lùng quay người bỏ đi.

Mai Mai cảm thấy trong người như có một luồng hàn khí cực ghê ghớm đang lan truyền dọc cơ thể, vậy mà bên ngoài người cô nhể nhại mồ hôi.

Cái bóng của cậu ta dừng lại:

- Từ giờ hãy nói năng cho cẩn thận, cô chỉ là đại tiểu thư ở trong nhà cô thôi, còn ra ngoài, cô chẳng là gì hết. Đừng nên để bị đánh.

Mai Mai từ nãy giờ chỉ chăm chăm nhìn cái bóng của người đó in dưới nền đất. Cái bóng đó nói xong thì quay đi. Mai Mai cảm thấy như cả bầu trời trên kia sắp đổ sụp xuống, cô ngẩng lên nhìn. Ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu thẳng vào mặt cô, vậy mà Mai Mai cứ đứng giữa sân ngược cổ nhìn trời. Không xong rồi, Mai Mai thấy thân thể mình mỗi lúc một nặng, đôi chân sắp không đỡ nổi rồi. Đầu óc văng vát, người đổ dần ra sau.

Mai Mai thấy gáy mình như vừa va phải đá, nhưng lạ là không đau.

Trời ơi mình say nắng rồi.

- Điên à? Đi ngắm mặt trời lúc hừng hực nắng làm gì?

Có tiếng người.

là giọng nói đáng ghét đó.

sao nghe gần quá vậy, hình như nó phát ra từ tảng đá cạnh tai mình.

KHÔNG PHẢI CHỨ?

Như bị điện giật, Mai Mai đứng dựng lên, tách mình ra khỏi tảng đá, đầu óc còn đang choáng váng nên cô bị loạn choạng. Cố đứng vững lại, nhìn lại cục đá kia.

Mình đoán không sai đúng là tên đáng ghét đó.

Hắn đứng dưới nắng chói mà Mai Mai vừa suýt nằm ngửa ra.

- Sao cậu lại nói thế với tôi. Từ trước đến giờ chưa ai dọa tôi như vậy, chưa ai bảo tôi nói năng lung tung thế nọ thế kia, vậy mà cậu dám..

Mai Mai giơ tay tiến tới trước định đánh cậu ta nhưng vừa bước đi mắt mũi lại hoa cả lên, cô bổ nhào về phía trước. Thấy cổ trước mình bị một bàn tay nắm lấy, Mai Mai trong tư thế nghiêng một góc 60 độ so với mặt đất. Cổ bị bóp rất khó chịu nhưng nhất thời Mai Mai không cảm nhận thấy. Cô chỉ thấy trước mắt mình là một cánh tay săn chắc, và môi mình đang chạm vào cánh tay đó..

Lực đẩy từ dưới lên, đẩy Mai Mai đứng lên, nhưng vì bị bất ngờ, Mai Mai đứng lên rồi lùi, lùi ra sau, đến khi vấp phải bậc thềm hành lang thì ngồi phịch xuống, đau cả mông.

Mai Mai nhăn nhó nhìn cậu ta, rồi tròn mắt thẩn thờ:

Một boy cao ráo, mặc áo sơ mi, hai cúc trên để mở, mái tóc vuốt gel thật hợp với gương mặt dài, góc cạnh thật manly. Cậu ấy đang tiến lại phía cô, giữa trời đầy nắng nhưng cậu ta đi đến đâu thì ánh nắng ở đó lại tự động dịch qua chỗ khác như biết rằng dù mình có sáng chói đến đâu cũng không thể bằng cậu thanh niên này.

Cậu ta bước đến trước Mai Mai, và nhìn cô, đôi mắt mới mê hồn làm sao.

Rồi bước đi.

Cậu ta bước qua rồi, Mai Mai như tỉnh mộng. Vội đứng lên:

- Này đứng lại. Tôi bảo cậu đứng lại. Cậu ơi đứng lại cho hỏi tí.

Nhưng cậu ta không đứng lại, Mai Mai đành vội chạy đuổi theo.

Đọc truyện online - santruyen

2. Chương 2

Mai Mai chạy đuổi theo, tay vừa phủi đuôi váy vừa nói:

- Này, sao tôi hỏi cậu bao nhiêu câu mà cậu chẳng trả lời câu nào vậy hả? Mấy lần cậu làm tôi tí ngã, cậu cũng phải có một lời xin lỗi tôi chứ. Cậu tưởng cậu im lặng mà làm tôi sợ được à?

Mai Mai cứ luôn mồm bám theo sau cậu ta, rẽ qua hành lang, đi lên cầu thang, cô hoàn toàn không để ý, chỉ để ý mỗi cái lưng của người mà cô đối thoại cũng như không từ nãy giờ.

- Thôi được, thôi được. Cậu không xin lỗi tôi thì thôi.

Mai Mai đứng khựng lại đầu hành lang:

- Vậy tôi chỉ hỏi cậu câu này thôi. Cậu đã coi tôi như không có thì còn đỡ tôi làm gì? Cậu để tôi chết phơi ở dưới sân không phải cậu sẽ vui hơn sao?

Cậu ta quay lại, đưa tay vẫy vẫy ra hiệu Mai Mai đi về phía mình. Chẳng hiểu lúc đấy nghĩ gì, mà Mai Mai cứ thế thoăn thoắt đi về phía cậu ta.

Cậu ta cúi đầu xuống, gương mặt lạnh tanh:

- Nếu hôm nay cô mặc quần thì tôi cũng chẳng đỡ cô làm gì?

?????

Mai Mai tím mặt, quắc mắt nhìn cậu ta. Cậu ta khinh khỉnh quay mặt đi:

- Đây là dãy nhà A.

Rồi cậu ta lấy tay mở cửa lớp bước vào trong.

Mai Mai đứng ngoài ngó trước ngó sau.

Thì ra nãy giờ cậu ta lằng lằng đưa mình đến nơi mình cần sao. Hừ, chu đáo vậy mà cứ làm ra vẻ bất cần đời.

- Em là học sinh mới của VIP1 đúng không?

Mai Mai đang tìm tìm cười một mình giữa hành lang không một bóng người, nghe tiếng người hỏi thì hỏi lại:

- Thầy hỏi em ạ? À, à vâng. Em là học sinh mới, em đang tìm lớp VIP1. Lớp mình đây phải không ạ? Em chào thầy.

Luyên thuyên một hồi rồi Mai Mai tự động bước vào lớp. Nhìn thầy giáo hớn hở tươi cười thì Mai Mai cũng tươi cười hớn hở lại.

Rồi quay xuống lớp.

Trước mắt Mai Mai là một dãy gồm năm bàn uy nhất trong lớp xếp hàng ngang. Thấy có sự phân biệt rõ rệt, ba người con trai ngồi ba cái bàn gần cửa, một mình cậu ta ngồi riêng một chỗ, cách li với ba người kia bởi cái bàn thứ tư tính từ cửa vào. Và đó là cái bàn duy nhất còn thừa trong lớp.

Nhà mình là mốc biên giới sao?

- Thưa thầy có phải em sẽ ngồi ở cái bàn còn lại kia không ạ?

Mai Mai cười như mếu.

- Không sai, em thật tinh ý. Các tài liệu và đồ dùng em cần đều đã có sẵn trên bàn.

Mai Mai tiến đến chỗ ngồi của mình. Thấy cậu ta đang nhìn mình, bắt giác cô cười với cậu ấy một cái. Vậy mà cậu ta hờ hững quay đi.

Con cái nhà ai mà đáng ghét.

RENG.....

- Tạm nghỉ.

Thầy giáo nói.

- À, Mai Mai này. Trò có muốn ăn hay uống gì thì dùng điện thoại ở góc tường kia. Chỉ cần nhắc lên, bấm phím 1 là gọi xuống căngtin. Họ sẽ mang đồ ăn lên.

-Vâng. – Mai Mai uể oải đáp.

- Này, sao học được một tuần rồi mà giờ cậu mới đi? - Một trong ba cậu con trai ngồi gần Mai nhất hỏi.

- À, mình bận đi nghỉ mát. Hìhì.

Cười nhạt hai tiếng rồi Mai Mai nằm gục xuống bàn.

- Cậu sao thế? - Một trong ba cậu kia lại hỏi.

- Đau đầu. Mấy cậu đừng hỏi nữa.

Mai Mai nhắm nghiền mắt lại.

Tiếng thầy giáo văng vẳng,

Vào giờ từ khi nào vậy?

Mai Mai từ từ mở mắt ra và...

cô bắt gặp ánh mắt của cậu ta đang nhìn mình.

Dù đầu đang đau như búa bổ nhưng khi thấy ánh mắt cậu ta nhìn mình khác hẳn những lần trước, bất giác cô lại cười với cậu ta. Và cậu ta lại quay đi.

Tại nhà của Mai Mai.

- Cô bị cảm nắng thật rồi. – Dì Minh chườm khăn lên trán cho Mai Mai.

- Dì đừng nói với bố con dì nhé.

- Được rồi. Nhưng cô phải hứa là phải chịu khó ăn vào đấy.

Mai Mai gật đầu.

Dì Minh bê chậu nước vừa giặt khăn cho Mai Mai ra ngoài.

Còn lại một mình Mai Mai trong phòng, Mai gõ gõ nhẹ lên đầu.

- Nhức đầu quá.

Mai Mai nằm gục trên bàn. Nước mắt rơi xuống ướt mặt giấy trên bàn. Đầu cô mỗi lúc một đau hơn. Mai Mai lấy hai tay ôm đầu, nước mắt không ngừng rơi, đau đến mức Mai không khóc nổi thành tiếng.

- Thưa thầy, bạn mới này chắc không thể học tiếp được rồi. - Giọng nói đó, đầu dù đang rất đau nhưng những hình ảnh lúc cô và cậu ta ở dưới sân lại hiện ra rất rõ.

- Nhất Bảo, em nói ai? Mai Mai hả? Trò đấy bị sao?

Thầy giáo đi xuống, ngó nhìn Mai Mai, thất sắc, mặt thầy còn tái hơn cả mặt Mai Mai:

- Em sao vậy? Hả?

Mai không đáp, chỉ càng khóc nức lên. Cũng lúc ấy, ở góc nào đó trong lớp, giọng nói đó lại vang lên, vẫn lạnh tanh nhưng Mai Mai không còn thấy băng giá như trước nữa.

- Phòng VIP1 có sinh viên bị cảm. Thầy mau cho người lên ngay.

Vài giây sau, giọng nói của Nhất Bảo nghe gần hơn:

- Thầy hỏi xem bạn ấy có muốn thông báo với người nhà không.

...

- Cậu ta tốt như vậy mà sao cứ làm vẻ ngoài lạnh lùng quá thế nhỉ? Tại sao cậu ta phải làm vậy chứ? Nhất Bảo, Nhất Bảo..

- Cô đang mệt không nằm nghỉ sao, còn đang nói gì vậy?

Mai Mai đang lảo nhảm thì dì Minh bước vào.

- À, không có gì ạ.

Sao tự nhiên mặt mình nóng thế này???

Tại trang viên nhà Nhất Bảo.

- Cậu chủ, tin bọn Trâu Trắng ở Hải Phòng muốn làm phản là có thật.

Nhất Bảo ung dung uống trà.

- Cậu chủ, chúng ta nên thẳng tay trừng trị luôn hay chỉ đánh động bọn chúng?

- Điều tra kẻ chủ mưu là ai?

- Không phải tên cầm trịch mà là tên phó.

Nhất Bảo nhếch môi:

- Chặt tay tên phó. Nhãi nhép mà cũng muốn làm càn. Tên cầm trịch vô dụng. Lôi hẳn ra, đánh hẳn cùng với bọn theo phe tên phó một trận.

- Như.. như vậy có nhẹ quá không?

Nhất Bảo cười khẩy:

- Không cần đứa nào chết, cho bọn chúng ném mùi để lần sau có muốn làm phản thì cũng phải dùng đầu động não xem có nên hay là không được rồi!

- Vâng.

Nhất Bảo ngồi lại một mình. Cậu đưa cốc trà lên miệng nhấp một ngụm.

- Cậu đã coi tôi như không có thì còn đỡ tôi làm gì? Cậu để tôi chết phơi dưới sân không phải cậu sẽ vui hơn sao?

Nhất Bảo đặt cốc trà xuống bàn, nhắm mắt lại: hình ảnh cô gái mặc váy trắng giữa cổ lên trời giữa lúc trời nắng chang chang, rồi gương mặt cô ấy đang cười tươi với cậu.. Nghĩ đến đây cậu lập tức mở mắt ra, cười khẩy với chính mình.

Trong đôi mắt cậu, người phụ nữ duy nhất hiện hữu chỉ có mẹ cậu. Đã 16 năm nay, kể từ khi mẹ cậu qua đời, thì trong thế giới của cậu hoàn toàn không có đàn bà. Nhất Bảo cao ráo, đẹp trai, đương nhiên là có không ít bạn gái theo đuổi nhưng chả có cô nào thành công. Năm Nhất Bảo học lớp 9, có một cô bạn từ trường khác sang chỉ để ngắm hotboy là cậu ta, nhìn cậu ta được một cái mà người như trên mây, đi đứng thể nào mà trượt chân ngã cầu thang, hơn chục bậc chứ chẳng ít. Ấy vậy mà Nhất Bảo cũng đâu để tâm.

Buổi tối hôm ấy tại nhà Mai Mai.

Mai Mai vẫn nằm thiếp đi ở trên giường từ chiều. Uống thuốc vào rồi nên đầu cũng đỡ đau, nhưng nhiệt độ thì vẫn trên dưới 38 độ.

- Mai Mai, cậu thấy sao rồi? Đỡ tí nào chưa?

Nhất Bảo ngồi cạnh giường, ánh mắt vừa lo lắng vừa ân cần nhìn Mai Mai.

Ôi, ánh mắt này quen quá. À đúng rồi, lúc mình tỉnh dậy giữa giờ học, cậu ấy cũng nhìn mình như vậy. Nhưng ánh mắt này thân thiết hơn.

Mai Mai mỉm cười, nhẹ gật đầu.

Nhất Bảo cũng cười lại.

Ôi, cậu ấy cười trông đẹp trai hơn bao nhiêu.

- Vậy là được rồi, nhiệt độ của cậu cũng hạ rồi. Cậu sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.

Sáng hôm sau, dì Minh mang cháo và thuốc vào cho Mai Mai.

- Dì ơi, hôm qua, ừm, hôm qua có..

Mai Mai ú ớ không biết nên hỏi thế nào để dì không nghi ngờ.

- À, hôm qua ông chủ có vào thăm cô, ông chủ có hỏi han cô mấy câu, thấy cô còn mệt muốn nghỉ thì ông chủ đi ra.

- Vậy.., tức là.., hôm qua có ai đến nhà mình không dì?

- Không có, thưa cô.

Dì Minh thấy Mai Mai có vẻ thất vọng hỏi lại:

- Có chuyện gì sao cô?

Mai Mai lắc đầu, cười gượng.

- Không, không có gì.

3. Chương 3

3 ngày sau Mai Mai đi học lại. Mặc dù bố và dì Minh hết lời nịnh Mai Mai ở nhà nghỉ cho khoẻ hẳn nhưng không hiểu sao Mai Mai lại rất muốn đến lớp.

Mai Mai vừa bước vào, đôi mắt nhìn nhanh về phía cái bàn cạnh cửa sổ, Nhất Bảo đã đến lớp. Mai Mai thấy cậu ta thì vui lạ thường, cười tươi rói rói, nhưng cậu ta không để ý gì đến Mai hết. Mai Mai đi về phía bàn của mình, nhưng mắt vẫn không rời Nhất Bảo

Để xem cậu bơ tôi được bao lâu!

Đến khi Mai Mai ngồi vào bàn rồi, cũng vẫn không nhận được cái nhìn nào của Nhất Bảo cho mình, cô xị mặt.

- Khoẻ rồi hả? Cậu đi học, bọn này vui lắm. - Cậu bạn ngồi bàn bên cạnh nói.

- Thật không đấy? Cậu có hai bạn kia mà còn không vui sao?

Cậu bạn ngồi cạnh cậu kia xen vào:

- Thật chứ sao? Ở đâu cũng thế, cũng phải có cả đàn ông và đàn bà, âm dương hoà hợp, thế mới thích. Lớp toàn gà trống, chán chết. Cậu vào sau nên không biết. Tuần đầu, chúng tôi chả ai quen ai. Ngồi học chán quá phải đứng lên đi về, mặc kệ hết giờ hay chưa..

- ầu, ờn ạn ỉa ời ại mà.

Cậu to béo ngồi ngoài cùng kia mồm nhồm nhoàm nhai bím bím nói leo. Mai Mai nghe không rõ nhần mặt nhìn cậu ta. Hai cậu kia thấy Mai Mai không hiểu gì thì hạ giọng giải thích. Mai Mai phải dịch người tới để nghe cho rõ.

- À, là mấy buổi đầu, bọn này chán quá, bỏ về hết, chỉ còn mỗi cậu kia là ở lại nghe giảng, chả biết cậu ta là người thừa kế của công ty nào?

Mai Mai gật đầu ra vẻ hiểu, rồi cô quay lại nhìn Nhất Bảo, cậu ta vẫn kiên quyết không đáp lại cái nhìn của cô. Bực mình thiệt.

Đến giờ nghỉ giải lao.

Mai Mai tay chống cằm, mắt tiếp tục nhìn chằm chằm Nhất Bảo. Cậu ta vẫn không chịu nhìn lại. Đáng ghét.

Vào giờ học.

Mai Mai không buồn học nữa, tay cứ tiếp tục chống cằm mà nhìn Nhất Bảo.

Vẫn không chịu nhìn tôi thật sao?

Xột xoạt, xột xoạt...

Cậu thích nghe giảng đến thế cơ à?

Roạt, roạt...

Nhưng nhìn cậu chú nghe giảng cũng có cái hay. Cậu giống bố hay giống mẹ mà đẹp trai vậy hả? Mà sao cậu cứ bơ tôi thế. Này, tôi điên lắm rồi đó nha.

Ừc, ực...

Mai Mai tức giận đập bàn quát:

- Cậu có thôi ăn được không hả?

Cậu béo ngoài cùng đang uống nước thì bị sặc, ho sù sưa.

- Cậu đến đây để học hay để ăn? Tôi thấy cậu chỉ có ăn với ăn thôi, thế thì cậu ở nhà mà ăn, đừng làm phiền chúng tôi nghe giảng.

Cậu béo kia đứng bật dậy:

- Nghe thì cậu cứ nghe, tôi có bắt cậu nhét thịt vào lỗ tai đâu. Hai người này ngồi gần tôi hơn còn chẳng có ý kiến gì, cậu ở tíu chỗ đấy, quyền gì mà lên tiếng.

Mai Mai cũng đứng dậy:

- Cậu to xác mà suy nghĩ quá nông cạn. Hai bạn ấy không nói là vì tôn trọng cậu, vậy mà cậu không biết đường tôn trọng lại người ta. Không lẽ cái gì cậu cũng phải để nói mới biết à? Sao cậu không tự động não một chút. Hừ, đúng là ngu xi tứ chi phát triển.

Cậu béo ra khỏi chỗ, nặng nề bước về phía Mai Mai. Mai Mai nguyền cậu ta một cái rồi quay mặt ra chỗ khác, không thềm đếm xỉa gì đến cậu ta.

- Nói xong chưa?

Cậu ta giận đến tím mặt nhưng vẫn cố nói câu vừa rồi một cách thoải mái.

Mai Mai nguyền cậu ta một cái nữa, không thềm đáp trả.

Một tiếng gió nhẹ xoẹt qua tai trái của Mai Mai, rồi ‘chát’, rồi ‘ụych’. Chỉ thấy cậu béo ngã lăn ra đất, bàn tay trái nắm lấy cổ tay phải, mặt nhăn nhó. Quay sang thì thấy Nhất Bảo đã đứng lên từ lúc nào, mắt cậu ta như con dao sắc nhọn phóng thẳng về phía cậu béo.

- Nhất Bảo. Nhất Bảo ơi. Cậu đợi tôi một lát.

Mai Mai cầm cổ chạy đuổi theo Nhất Bảo.

- Ui.

Mai Mai chạy thục mạng, nên khi Nhất Bảo đột ngột dừng lại, cô không kịp phanh và thế là... úp mặt vào lưng cậu ta.

Mai Mai vội lùi người lại, xoa nắn mặt mũi.

- Không bị tẹt chỗ nào. Hìhì.

Cô ngẩng lên thấy Nhất Bảo vẫn đứng đó, không quay đầu lại nhìn mình.

Mai ơi là Mai, hết thơm tay lại đến thơm lưng người ta, mà như thế người ta có hiểu nhằm không muốn nhìn mặt mày cũng đúng.

- Ehèm. ehèm...

Mai Mai hắng giọng:

- Ủm, Nhất Bảo này. – Mai vừa nói vừa bước đến trước mặt Nhất Bảo – Hôm nay, mình rất cảm ơn cậu, nếu không có cậu nhanh tay giúp đỡ thì giờ mặt mình đã thành cái bánh bao hồng rồi. Hìhì..

Nhất Bảo không ngó ngang gì đến Mai Mai đứng trước mặt, cậu đứng dịch sang một bên rồi bước lên một bước, ngang hàng với Mai Mai. giọng lạnh lùng:

- Tôi đã bảo cô hãy nói năng cho cẩn thận kẻo sẽ thế nào cô quên rồi sao?

Nụ cười của Mai Mai tắt ngóm, cô lắc đầu nhưng Nhất Bảo đã cất bước đi ngay khi kết thúc câu nói, chỉ để lại cho cô cảm giác nặng trĩu trong lòng.

Sáng hôm sau đến lớp.

Hôm nay Mai Mai vào lớp trong lớp vắng lạ thường, không thấy tên béo, cũng không thấy Nhất Bảo.

- Hai người kia đâu rồi?

- Ai biết!

- Tay béo chắc còn sợ chuyện hôm qua nên hôm nay không dám đến rồi.

Rồi hai cậu ta giả vờ làm lại động tác của tên béo và Nhất Bảo ngày hôm qua: một người mặt hầm hầm giơ tay đánh lên, một người căm ghét việc làm bỉ ổi ra tay hành hiệp trượng nghĩa. Xong, hai cậu ta ngồi cười sằng sặc với nhau.

Mai Mai không hiểu tại sao hôm nay Nhất Bảo lại nghỉ, cô nhìn cái bàn trống không, chỗ Nhất Bảo ngồi, thấy dưới ngăn bàn cậu ta có cái gì đó. Mai Mai thò tay vào ngăn bàn lấy ra, là một phong bì thư, bên ngoài có nét chữ viết tay: GỬI MAI MAI

Là thư gửi mình sao? Vậy sao lại ở trong ngăn bàn của Nhất Bảo?

Mai Mai mở phong bì thư ra, bên trong có một tờ giấy được gấp làm bốn, Mai Mai mở tờ giấy ra, lá thư chỉ vắn vắn có 7 chữ:

Đợi cậu ở cổng sau

Nhất Bảo.

Mai Mai thấy Nhất Bảo viết thư hẹn riêng mình thì vui lắm lắm, không nghĩ ngợi, chạy luôn ra khỏi lớp.

Mai Mai chạy ra cổng sau, đến nơi, đứng từ trong sân trường nhìn ra chả thấy ai, cô bước ra ngoài cổng thấy có cái xe ô tô đang đỗ, Mai không biết đó có phải xe của Nhất Bảo không, định tiến lại xem, bỗng mồm mũi bị một tấm khăn bịt chặt, cơ thể thì bị ai đó giữ từ đằng sau. Mai Mai cố hết sức giãy giụa được vài giây thì ngất đi.

Nhất Bảo đến lớp.

Hai cậu kia ngạc nhiên hỏi:

- Không phải cậu đi hẹn hò với Mai Mai à? Sao về sớm thế?

- Mấy người nói gì?

Hai cậu kia đang từng hững, nghe giọng nói lạnh lùng của Nhất Bảo thì mặt ai cũng ngẩn lại.

- Thì đây, Mai Mai vừa đọc xong thư của cậu thì chạy ngay ra khỏi lớp.

Nhất Bảo cầm lấy lá thư. Mặt không giấu nổi sự lo lắng, liền rút điện thoại, quay người đi ra khỏi lớp.

-Hắt nước cho nó tỉnh lại.

Ào...

Mai Mai giật nảy mình, tỉnh táo lại thì cô thấy người mình sưng nước, tay bị trói đứng dựa cột. Cô ngạc nhiên khi thấy trước mắt mình là ...tên béo. Mai Mai tròn mắt nhìn cậu ta đang ngồi vắt chân ...gặm đùi gà.

- Này béo, mau cởi trói cho tôi đi. – Mai Mai nói.

Tên béo nghe vậy liền nhổ miếng thịt gà trong mồm ra, cười nhăn nhó.

- Cởi trói? Haha... Mày có biết ai là người ra lệnh trói mày vào không?

- Là cậu chứ ai! – Mai Mai trả lời tự nhiên như đúng rồi.

- Không sai. Tao là người ra lệnh trói mày vào, không lẽ giờ tao lại đi cởi trói cho mày, thế thì ngay từ đầu tao việc gì tao phải trói mày làm gì?

- Thì ở đây chỉ có cậu có thể ra lệnh cởi trói cho tôi thôi, đâu có ai dám tự tiện cởi trói cho tôi chứ.

Tên béo vừa nhai thịt gà vừa cười.

- Sao cậu lại bắt cóc tôi?

- Theo mày thì tại sao?

- Tại hôm qua cậu bị Nhất Bảo đánh.

Tên béo nổi giận đùng đùng vút cái đùi gà gặm dở xuống nền đất.

- Con điên, cái gì mày cũng biết câu trả lời rồi còn hỏi làm gì nữa?

- Chỉ hỏi cho chắc thôi. – Mai Mai điềm nhiên đáp.

- Mày thích trêu người tao đúng không?

- Tôi không có hứng trêu cậu.

Rồi tên béo cười nham hiểm.

- Mai Mai à! Hôm nay thì không có Nhất Bảo nào ở đây để đỡ đòn cho mày đâu. Nhìn cậu ta lạnh lùng vậy mà cũng biết thương hoa tiếc ngọc cơ đấy! Để xem hôm nay tao sẽ trừng trị mày thế nào để bù đắp cho tội lỗi mày gây ra hôm qua đấy?

Mai Mai hơi rúm mình, nhưng không chịu nhin.

- Công nhận. Tại sao cuộc đời lại bất công quá? Nhất Bảo cái gì cũng hơn cậu. Đẹp trai hơn cậu, cao hơn cậu, đáng đẹp hơn cậu, học giỏi hơn cậu, nhưng cái quan trọng nhất là đàn ông hơn cậu. Này, hay là cậu bị vấn đề gì tâm sinh lý hả?

Tên béo tím mặt quát:

- Tát vào mặt nó cho tao.

Bốp...

- Á.

Mai Mai nước mắt rùng rùng, một bên má đỏ như gấc.

Tên béo cười to:

- Haha... Nhưng có một điều mày lại không biết. Là tao thông minh hơn nó. Nếu như tao không thông minh nghĩ ra cách để lại lá thư đó cho mày thì làm sao bắt mày dễ dàng thế được.

Đọc truyện online - santruyen

4. Chương 4

Mai Mai cau mày hỏi:

- Tại sao cậu lại lấy Nhất Bảo ra để lừa tôi?

Tên béo khoái chí:

- Thì chỉ có dùng nó thì mới dụ được mày ra khỏi lớp. Ừa, không phải mày thích nó sao?

Mai Mai tròn mắt:

- Ai nói thế?

- Đùng tưởng tao không biết. Cả giờ hôm qua mày có học hành gì đâu, chỉ toàn ngồi ngắm nó thôi à.

Mai Mai má bị tát còn chưa hết nóng, nghe tên béo nói đến chuyện kia thì hai má càng nóng hơn.

- Mày im đi. – Mai Mai quát - Thằng đàn như mày thì biết gì mà lảm mồm.

Thằng béo lại trợn mắt:

- Tát mạnh vào mặt nó cho tao.

Tên thằng béo sai hùng hổ đi tới, mặt căng căng. Mai Mai trừng mắt nhìn hắn ta nhưng người thì run bần lên vì sợ.

Hắn tiến lại ngày càng gần...

Hắn cười đều...

Hắn giơ tay lên...

Và...

- KHÔNG ĐƯỢC TÁT TÔI.

- DỪNG LẠI.

Một giọng nói đầy uy lực vang lên, rồi một đám người ồ ạt xông vào phòng. Mấy tên đứng trong phòng thì luống cuống, chạy nháo nhác. Có những cánh tay giơ lên, những tiếng đập, tiếng 'hự'...

- Tất cả im lặng.

Một giọng nói khác vang lên.

Im phăng phắc...

Mai Mai đưa mắt nhìn khắp xung quanh, bọn người của tên béo đã bị những người mới đến kia bó chặt. Rồi tìm cô đập rộn ràng, nước mắt rơi lã chã nhìn bóng người đứng ngoài cửa. Cậu ta tiến lại, vòng ra sau cởi trói cho Mai Mai. Mai Mai không ngừng nức nở, cô giơ tay đánh nhẹ vào người cậu ta:

- HuHu, sao giờ cậu mới đến, cậu biết, hiix, bọn chúng nó tát, hix, tôi nhiều lắm không? Huhu...

Mai Mai khóc oà lên. Nhất Bảo nhìn một bên má đỏ lừ, sưng vù của Mai Mai mà lửa giận sôi sùng sục:

- Bọn chúng tát cô tát cả bao nhiêu cái?

Mai Mai nấc lên mấy tiếng, lau nước mắt đáp:

- Một... huhuuuuuuuuuuuu.....

Mấy tên đàn em của Nhất Bảo người run lên vì phải nhịn cười.

- Nhất Bảo à, đáng lẽ tôi phải dạy bảo bọn thuộc hạ cẩn thận hơn, xin lỗi vì đã làm cho bạn gái cậu chịu đau. Về nhà tôi sẽ phạt chúng nó. Cậu hãy...

Tên béo im bật khi thấy ánh mắt đầy sát khí của Nhất Bảo.

- Mà còn về nhà được sao?

Rồi cậu nói, giọng nhỏ nhưng rất vang:

- Tên nào đã tát cô ấy?

Bọn thuộc hạ của tên béo đồ đờn đoi mắt nhìn một tên, tên này mặt tái mét:

- Đại ca, ...đại ca hãy tha cho em, .. em cũng chỉ là làm theo mệnh lệnh thôi ạ.

Rồi hắn chỉ tay vào tên béo:

- Là hắn, hắn đã sai em tát bạn gái của đại ca.

Tên béo mở miệng toan nói nhưng Nhất Bảo đã lạnh lùng ra phán quyết:

- Chặt hết tay phải của bọn chúng.

Rồi nắm lấy tay Mai Mai dắt cô đi.

- Đừng.

Mai Mai nắm khuỷu tay cậu nói:

- Cậu làm vậy thì bố cậu ta sẽ không dễ yên đâu. Rồi bố Mai và bố Bảo cũng sẽ vào cuộc. Toàn những người có địa vị. Mọi chuyện sẽ rắc rối lắm. Bố Mai mà biết chuyện thế nào cũng cho công ty nhà cậu ta phá sản.

Nhất Bảo nhìn gương mặt sưng húp, đầm lệ của Mai, vừa giận vừa thương:

- Không lẽ lại bỏ qua?

- Hay thế này, bắt tất cả bọn chúng thế không được tiết lộ chuyện này với ai. Rồi tát vào mặt tên béo hai cái thật đau.

Nhất Bảo có vẻ không hài lòng với cách giải quyết này nhưng cũng gật đầu:

- Tát mỗi tên 20 cái. Riêng tên béo thì 40.

Trên xe ô tô của Nhất Bảo.

Mai Mai cứ tùm tùm cười từ lúc lên xe tới giờ. Nhất Bảo thấy cô vừa khóc xong lại cười ngay thật trẻ con hết mức.

- Giờ tôi sẽ đưa cậu về nhà. Thứ 2 cậu có thể đi học bình thường.

- Không, tôi không về nhà đâu.

Mai Mai giãy nảy lên.

- Thế cậu muốn đi đâu?

- Tôi thì làm gì có chỗ nào để đi. – Suy nghĩ một lát rồi Mai Mai nói – Hay về nhà Bảo đi!

Nhất Bảo ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Mai Mai mất tích nửa ngày nay rồi, chắc chắn bố Mai lo lắm. Về nhà, thế nào bố cũng phải hỏi bằng được rằng Mai đã đi đâu. Bây giờ Mai đến nhà Bảo, Mai sẽ gọi điện cho bố bảo Mai đi đến resort của nhà một đứa bạn nghỉ cuối tuần. Hôm nay đã là thứ 6 rồi. Đến chủ nhật Mai sẽ về nhà, Mai sẽ không làm phiền Bảo đâu!

Bảo dẫn đo một lúc rồi cũng bảo tài xế lái xe về thẳng nhà mình. Mai Mai thích thú cười khúc khích...

- Cười đủ chưa?

Mai lắc đầu. Bảo không nói gì nữa.

- Bảo không hỏi xem Mai cười chuyện gì à?

- Không.

- Ó.. Không muốn biết thì thôi.

Im lặng một hồi.

Nhất Bảo tự nhiên hỏi:

- Sao cô lại dễ bị lừa thế?

- Hả?... À, Mai cũng không biết. Đơn giản thì thấy lá thư đó đề tên Nhất Bảo, Bảo muốn gặp Mai thì Mai đến chỗ hẹn. Ai biết đâu đây lại là cái bẫy.

Im lặng một hồi nữa.

- Mà sao Bảo lại tìm được Mai nhanh vậy?

- Hôm nay tôi đến lớp muộn. Đọc được lá thư đây tôi biết ngay là trò của thằng béo. Trước đây, tôi đã nghĩ thằng béo sẽ không bỏ qua cho cô nên tôi đã cho người theo dõi cô, và cả thằng béo nữa. Không ngờ thằng béo này khôn hơn tôi nghĩ. Nó cắt đuôi người của tôi nên tôi phát hiện ra chỗ bọn chúng nhốt cô mới muộn như vậy.

Mắt Bảo vẫn xa xăm nhìn về phía trước.

Mai Mai gật đầu.

Trước cửa trang viện của Nhất Bảo.

- Oa. Không ngờ nhà của cậu lại thế này. Giống nhà quý tộc trong phim cổ trang Trung Quốc quá. Kia là chữ gì vậy?

Mai Mai chỉ tấm biển treo trên cửa trang viện.

- Cô không cần biết. - Nhất Bảo thờ ơ nói rồi bước chân đi vào trong.

- Nay chẳng qua là tôi không học tiếng Nho thôi nhá!

- Thưa cô, đây là chữ Hán. - Thuộc hạ của Nhất Bảo nhắc.

Mai Mai nhìn cậu ta:

- Tôi biết rồi, tôi cố tình nói sai đấy!!!

- Gà nhà Bảo ngon nhỉ!

Mai Mai tay cầm cả con gà gặm ngon lành. Nhất Bảo nhìn cô ăn trông rất đáng yêu, liền lập tức quay mặt ra chỗ khác.

Một lúc sau không thấy tiếng gì, Nhất Bảo quay đầu lại thì thấy con gà chỉ còn nửa phần thân thể Mai Mai đặt trước mặt, không ăn nữa, còn Mai thì quanh miệng đầy mỡ bóng nhoáng, mắt ươn ướt.

- Lại sao vậy?

Được Nhất Bảo hỏi thì Mai khóc nức lên:

- huhu...

- Làm sao? - Nhất Bảo giọng quan tâm.

- Huhu.. hôm nay thằng béo nó cũng ăn gà... Mai nhìn thấy gà Mai lại nhớ đến thằng béo... huhu.. lại nhớ đến cái tát. Từ bé đến giờ ..hix.. Mai chưa từng bị tát... huhu....

Nhất Bảo nhìn cô gái tội nghiệp, bất giác đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Thôi, ăn tạm cái gì khác nhá! - Nhất Bảo dịu dàng hỏi.

Mai Mai chăm chăm nhìn Nhất Bảo, có phần ngạc nhiên, có phần thích thú, Mai Mai lắc đầu:

- Mai không muốn ăn nữa.

Cô đưa tay lau nước mắt.

- Thôi chết rồi, huhu...

Tay Mai Mai toàn mỡ, định lau mặt nào ngờ chỉ làm mặt bẩn thêm. Mai lại khóc. Nhất Bảo nhìn mà cười. Mai Mai lần đầu tiên thấy Nhất Bảo cười mà quên cả khóc vì cậu ấy ...đẹp trai quá!

Mai Mai cũng cười lại.

- Được rồi, đi rửa mặt rồi về phòng ngủ đi.

Mai Mai gật đầu. Ra đến cửa, Mai Mai chợt quay lại:

- À, mà bố mẹ Bảo đâu? Mai có cần phải chào họ rồi mới đi ngủ không?

- Họ không có nhà.

Nhất Bảo nói, giọng nói không còn như lúc nãy.

Mai Mai thấy vậy chỉ gật gật:

- Ừm, vậy Mai đi ngủ đây.

Sáng hôm sau:

- Con làm bố bất ngờ đấy!
- Chuyện gì ạ?
- Chuyện con ra tay giải cứu cô tiểu thư họ Mai đó.
- À.
- Nói thử bố nghe, con có ý gì với cô gái đó không?
- Sao bố lại hỏi con như vậy?
- Vì từ trước đến nay con chưa từng như vậy.
- Bố, bố đừng nghĩ như vậy, trong lòng con chỉ có một người phụ nữ duy nhất là mẹ con mà thôi.
- Ủ, quá khứ là như vậy, hiện tại có thể là như vậy, nhưng tương lai thì chắc chắn không thể như vậy.

Nhất Bảo cười nhạt.

- 3 tháng rồi không gặp. Bố nói chuyện khác hẳn.

Bố Nhất Bảo cười lớn:

- Bố quên không nói với con, thời gian qua, bố giao lưu nhiều với mấy vị cao tăng nên nói chuyện cũng hơi bị triết lí. Nhưng con đừng đánh trống lảng. Bố thấy suốt 16 năm qua con đã sống quá khép mình, đã đến lúc con phải mở lòng mình rồi, Bảo ạ.
- Chẳng phải công việc của bố con mình đòi hỏi phải như vậy sao?

Bố Nhất Bảo lắc đầu:

- Không hẳn, lúc nào cần phải vậy thì mới phải như vậy, còn những lúc khác con không nhất thiết cứ phải làm vẻ lạnh lùng, che giấu lòng mình.

Ông thở dài nói tiếp:

- Suốt 16 năm qua, điều bố thấy tiếc nhất là không thể làm bạn của con, để con có thể có một người bạn tri kỉ. Chính vì vậy, mà điều bố mong muốn nhất là tìm được cho con một người bạn để con chia sẻ mọi điều, cô gái đó liệu có thể là tri...
- Bố, con không...

Áaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Gâu gâu gâu.....

Tiếng Mai Mai kêu thất thanh, tiếng chó sủa loạn xì ngầu ngoài sân trước. Nhất Bảo cùng bố vội vàng chạy ra xem có xảy ra chuyện gì.

Đọc truyện online - santruyen

5. Chương 5

Chạy ra đến nơi, thấy hai tên thuộc hạ đang đỡ dành con chó to, còn Mai Mai thì đứng trên hiên ôm cột nhà lăm lét nhìn.

- Chuyện gì thế? – Nhất Bảo hỏi.
- Mai thấy mấy con chó con dễ thương quá, chỉ muốn lấy một con lên ôm thôi, chả biết con chó điên kia ở đâu ra chạy tới cứ nhả Mai mà cắn.

Rồi Mai nhìn Bảo cười nịnh.

- Hà hà.. Đây là con chó mẹ.

Bố Nhất Bảo nói. Mai Mai thấy sự xuất hiện bất ngờ của một người lạ, thì cứ đứng trân trân nhìn.

- Chào cháu, bác là bố của Nhất Bảo.

Là bố của Nhất Bảo à. Thế mà mình cứ tưởng là quản gia nhà Nhất Bảo. Sao hai người họ chả giống nhau tẹo nào?

- À, cháu.. chào bác.

Thấy bố Nhất Bảo cứ nhìn mình chăm chăm, Mai Mai cũng cứ cười nhìn lại ông, nhưng không biết nói gì rồi lại ngẩng lên nhìn Nhất Bảo hy vọng cậu giúp thoát khỏi bầu không khí tĩnh lặng nào ngờ cậu ta đâu có thèm nhìn cô.

- Hìhì...

Mai Mai cười.

- Bác có thể đừng nhìn cháu nữa được không?

Hình như cả Nhất Bảo và bố cậu ta đều ngạc nhiên trước cách xử lí tình huống của Mai Mai. Cả hai người họ đều nhìn cô...

Gì thế này? Đã bảo đừng nhìn cơ mà.

- Hìhì...

Mai Mai lại cười.

Bố Nhất Bảo đột nhiên cười hà hà nói:

- Cháu sẽ ở lại đây bao lâu?

- Hết ngày mai ạ.

- Ủ, cứ ở lại chơi bao lâu cháu muốn. Nhất Bảo này, tại sao con không dẫn bạn đi tham quan nhà mình nhỉ?

Nói đúng ý, Mai Mai reo lên:

- Bảo cho Mai xem phòng của Bảo nhá.

- Không.

Nhất Bảo lạnh lùng lên tiếng. Chẳng biết cậu ta trả lời ai nhưng đều là từ chối cả.

Mai Mai mặt tui nhăn.

- O, ờ, thế để bác dẫn cháu đi. Nhưng bác chỉ có thể dẫn cháu đi loanh quanh thôi chứ không thể đến nơi cháu muốn được rồi.

- Được vậy là tốt rồi ạ. – Mai Mai lại tươi trở lại.

Rồi bố của Nhất Bảo đi trước dẫn đường. Mai Mai theo sau, trước khi đi cô không quên lườm Nhất Bảo một cái.

Bố Nhất Bảo dẫn Mai Mai ra sân sau. Không tin được, cảnh đẹp như tranh, có bãi cỏ, vườn hoa, những chú bướm xinh xắn bay rập rờn, có cái thác nho nhỏ, nước từ trên thác đổ vào dòng suối đương nhiên là nhỏ nốt (hàng nhái mà), dòng suối này chảy quanh một cái gì đấy có mái che, được đỡ bởi các cột chống bao quanh (xin lỗi mình ko biết cái nhà đó gọi là gì). Mai Mai ngồi trong đó, thơ thẩn ngắm cảnh.

- Đẹp quá bác ạ.

- Cháu cứ ngắm cho thoải mái đi. Khi nào ngắm xong thì cho bác hỏi vài điều.

- Vâng.

Cái gì? Hỏi mình vài điều á?

- Bác muốn hỏi cháu chuyện gì ạ?
- Cháu cứ ngấm cảnh đi đã.

Động đến trí tò mò của mình rồi, làm sao ngồi ngấm cảnh được nữa!

- Cháu không ngấm được nữa. Bác hỏi gì thì hỏi luôn đi.

Bố Nhất Bảo cười, cái quạt cầm trên tay cứ phẩy qua phẩy lại.

- Ủ, đã vậy, bác sẽ hỏi thẳng luôn. Cháu thấy Nhất Bảo thế nào?

Có nằm mơ Mai Mai cũng không nghĩ bác ấy sẽ hỏi câu này. Lại nhớ lúc nãy Nhất Bảo từ chối thẳng thừng mình làm Mai Mai không tỏ ra khó chịu không được.

- Ui giời, người đâu lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng, thờ ơ với người khác mà rõ ràng cậu ấy đâu phải như vậy đâu. Cháu cảm thấy cậu ấy luôn có sự quan tâm âm thầm đến người khác, nhưng cậu ấy lại không muốn người khác biết. Việc gì phải làm thế chứ.

- Vậy nếu nó chỉ quan tâm như vậy với mỗi mình cháu thì cháu thấy sao?

- Làm sao để cháu biết là cậu ta chỉ như vậy với mỗi mình cháu chứ? Mà nếu có như vậy thật thì cháu thấy cũng ..vui. Hìhì..

Bố Nhất Bảo lại gật gù cái đầu rồi thở dài:

- Bác thật là một người bố không tốt. Cháu biết không? Nhất Bảo là một đứa...
- BỐ.

Nhất Bảo bất thành linh xuất hiện.

- Cô về phòng đi.
- Gì cơ? Mai đang ngấm cảnh mà.
- ĐI ĐI.

Mai Mai giật bắn mình.

- Tại sao cậu phải như vậy? Tại sao cậu lúc nào cũng phải tự biến mình thành một kẻ đáng ghét khó gần như vậy chứ?

Nhất Bảo hằm hằm nhìn Mai Mai. Mai Mai dồn hết sức dũng cảm đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Nhất Bảo.

- Nhất Bảo à, có những lúc Mai như đã được nhìn thấy con người thật của Bảo. Mai cảm thấy Bảo là người rất dễ mến, bên cạnh Bảo có thể đem lại cho người khác cảm giác bình an.
- Nói xong chưa?

Nhất Bảo lạnh lùng hỏi.

- CHƯA XONG ĐẤU! – Mai Mai không thể chịu được cái kiêu cố chấp của cậu ta - Để có thể nói những lời tốt đẹp về cậu không phải không có nhưng mà cậu toàn làm cho người khác thấy bức mình vì thái độ của cậu thôi. Cậu thật khó hiểu lắm.

Mai Mai tức giận bỏ đi.

Nhất Bảo đứng đó, hình ảnh cuối cùng của Mai Mai vẫn hiện hữu trước mắt cậu, đôi mắt cô gái như long lánh lệ.

- Bình thường, cô bé này có vẻ trẻ con, nhưng suy nghĩ thì có phần sâu sắc hơn. Bố thấy những gì cô bé đó nói con cũng có cái đúng đấy. Con không nên nghĩ thân phận của con sẽ làm hại cô bé. Nếu như con có cảm tình với Mai Mai thì hãy mạnh dạn lên.

Rồi ông cũng bỏ đi nốt. Chỉ còn lại một mình Bảo. Cậu ngồi phịch xuống cái ghế.

- Bên tôi mà em thấy bình an sao?

Tim cậu đau nhói. Trong đầu cậu chỉ xuất hiện toàn hình ảnh của Mai Mai, những câu nói của Mai Mai cứ vang lên bên tai cậu.

Hết cả ngày hôm ấy. Mai Mai cứ ở rịt trong phòng, không chịu ra ngoài, cơm cũng không ăn.

Đến 10h tối. Mai Mai nằm trần trọc trên giường. Cô đã nguôi cơn giận với Nhất Bảo rồi nhưng cơn đói đang hoành hành trong bụng nên không ngủ được. Không nhịn được nữa quyết định đi xuống bếp. Mở cửa phòng ra.

Mình đang mơ à?

Nhất Bảo đứng ngoài cửa từ lúc nào. Mai Mai thấy Nhất Bảo thì vội đóng cửa vào. Nhất Bảo liền lấy tay đẩy, không cho cô đóng cửa, nhưng Nhất Bảo đẩy mạnh quá làm cánh cửa mở ra, đập vào trán Mai Mai cái ‘bốp’. Mai Mai lùi lại tay giữ trán, bao nhiêu cái bực tức với Nhất Bảo từ sáng lại theo cái cộc đầu vừa nãy ùn ùn kéo về. Cô quắc mắt nhìn Nhất Bảo, nước mắt bắt đầu lăn dài.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai khóc, chân cậu vô thức bước vào phòng, rồi tiến về phía Mai Mai.

- Đi theo tôi. - Nhất Bảo nói.

- Đi đâu?

- Cứ đi đi, cái này đẹp lắm.

Nói rồi cậu rảo bước ra ngoài. Mai Mai vẫn còn giận lắm nhưng tò mò quá, thế là chân cứ thế bước theo.

- Nếu chỉ để ngắm bầu trời đen kịt thì đứng dưới sân nhìn lên cũng được, cần gì phải leo lên tận mái nhà làm gì.

- Lát nữa nó mới xuất hiện.

- Cái gì? Sao băng á?

- Sao biết?

- Sao băng thật á? Mai nói bữa đấy, thế mà chuẩn hả? Haha.. sao mình siêu thế!

- Ai bảo là tí có sao băng?

Mai Mai đang tự ca ngợi mình thì có cái kéo cắt phập hết suy nghĩ của cô. Nụ cười của Mai Mai tắt ngóm.

- Thế tí có cái gì?

- Thì cứ đợi sẽ biết.

Nhất Bảo ngã người nằm xõng xoài trên mái nhà. Mai Mai ngồi bó gối bên cạnh.

- Nằm xuống đây.

- Hả?

- Nằm xuống mà nhìn cho đỡ mỏi cổ.

Mai Mai ban đầu hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng nằm xuống cạnh Nhất Bảo. Đúng là trong tư thế này ngắm trời thích hơn hẳn.

- Bầu trời cao quá.

Mai Mai giơ tay lên đo độ cao của trời.

- Mẹ ơi, mẹ có thấy con không?

- Mẹ ở trên đó à?

- Ừm.

Mai đưa tay chỉ ngôi sao duy nhất trên bầu trời.

- Bảo có thấy ngôi sao kia không. Đây là mẹ của Mai đây. Mẹ là ngôi sao sáng nhất, đẹp nhất luôn dõi theo bố con Mai. Mẹ yêu bố con Mai lắm. Bảo biết không? Lần nào đến sinh nhật Mai, bố con Mai cũng mở tiệc ở tầng thượng, trên đó có kính thiên văn, Mai có thể thấy mẹ đang dự sinh nhật cùng bố con Mai, thấy được mẹ cười với Mai, mẹ cười đẹp lắm. Nhưng ..mẹ không thể ôm Mai vào lòng được..

Nói đến đây giọng Mai Mai run run rồi nghẹn lại, những giọt nước mắt lại tuôn trào.

Nhiều phút trôi qua...

Mai Mai đã thôi không khóc nữa. Cô quay sang, thấy Nhất Bảo vẫn nằm ở đấy, đôi mắt cậu nhìn cô được bao lâu rồi không biết. Đêm nay không có trăng, trời không sáng lắm, nhưng ở khoảng cách gần, Mai Mai vẫn cảm nhận được đôi mắt Nhất Bảo nhìn mình ấm áp lạ thường. Nhất Bảo đưa tay lau nước mắt còn đọng lại ở khóe mắt cô. Rồi bàn tay cậu áp lấy má Mai Mai. Hai người họ cứ nằm đó nhìn nhau, chẳng biết trời đất xung quanh gì nữa.

6. Chương 6

Ờng ọc...

Tiếng động phát ra từ bụng Mai Mai lôi hai người họ trở về với thực tại.

Mai Mai xấu hổ quá, ngồi bật dậy đưa tay ôm bụng. Cũng may trời tối không thì Nhất Bảo sẽ nhìn thấy rõ gương mặt đỏ như gấc của Mai Mai.

- Đói rồi hả?

Nhất Bảo cũng ngồi dậy. Mai Mai gật đầu.

- Thì cả ngày Mai có ăn gì đâu.

Nhất Bảo làm mặt trách:

- Ai bảo không chịu ăn? Có ai bắt nhịn đâu!

- Tại Bảo làm Mai giận không nuốt được gì đấy chứ!

Nhất Bảo im lặng vài giây, nhìn Mai Mai.

- Muốn ăn gì giờ?

- Đang đói thế này ăn gì cũng thấy ngon!

- Thế xuống đi, để bảo nhà bếp làm cái gì cho mà ăn.

- Nhưng Bảo đã cho Mai xem gì đâu.

Nhất Bảo không đáp lại.

- Kêu đói lắm mà sao ăn ít thế?

- Người ta ăn đến 33 cái bánh bao rồi mà còn kêu ít!

- Ăn tiếp đi, nhà bếp làm 50 cái cơ.

- Nhưng Mai no lắm.

Mai Mai xoa xoa cái bụng no căng của mình.

- Thế thì thôi. Đi theo tôi.

Nhất Bảo lại đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Mai Mai cũng lật đật đứng dậy chạy theo cậu ta.

Nói một câu thôi cũng đã chết ai!

- Lại lên nóc nhà à?

Mai Mai nhăn nhó hỏi.

- Thì thứ tôi muốn cho cô xem đã xuất hiện đâu?

- Ở trên trời, không phải sao băng, không lẽ là sao chổi.

Mai Mai lẩm nhẩm, rồi giãy nảy:

- Mai không lên nữa đâu, ngắm sao chổi đen bỏ xừ.

Rồi cô quay mình bỏ đi. Nhất Bảo gờ tay nắm vào vai Mai Mai quay người cô lại sát người mình, nói nhỏ:

- Lên đó với tôi.

Mai Mai cảm thấy trong người đang nóng lên:

- Mai muốn uống Doctor Thanh!

- Ăn nhiều bánh bao cho lấm vào.

Rồi cậu đẩy Mai về phía trước để cô leo lên thang.

Ngồi trên mái nhà...

Nhất Bảo nằm thoải mái ở trên đó, trong khi Mai Mai không ngừng cựa quậy tay chân, chốc chốc lại nhìn cậu ta, trời tối om, có nhìn cũng chỉ thấy một cái bóng đen to đậm hơn cảnh xung quanh mà thôi.

- Cái đó bao giờ mới xuất hiện đây?

- Ở bên tôi em thấy bình an thật sao?

- Hả?

Mai Mai đang bực dọc khắp mình, câu nói vừa rồi của Bảo như một thứ nước lạ kì xua tan mọi bực dọc trong cô. Nhưng một cảm giác kì lạ khác nhanh chóng trào lên ngay sau đó. Một cảm giác không thể diễn tả được.

Mai Mai quay đầu lại, chạm ngay gương mặt của Nhất Bảo đã ngay sát mặt mình.

- Em không nghe rõ sao?

Giọng nói nhẹ nhàng chưa từng nghe ở cậu ta. Mai Mai vội ngồi lùi lại, tránh gương mặt cậu ta đang sát mặt mình.

- Cậu vừa gọi tôi là gì cơ?

Tiếng Nhất Bảo cười.

- Đừng xưng hô với anh như thế nữa. Em kém tuổi hơn mà.

- Cái gì? Bảo có biết bản thân mình đang nói gì không?

Mai Mai bắt đầu thấy khó chịu. Nhất Bảo vẫn điềm nhiên

- Năm nay em 19 tuổi đúng không? Còn anh 21 tuổi rồi.

Mai Mai cười khẩy:

- 21 tuổi? 21 tuổi mà mới là sinh viên năm nhất sao? Bảo đừng đùa nữa. Mai không thích trò đùa này đâu.

- Anh không đùa.

Giọng nói của Nhất Bảo trở nên nghiêm túc.

Mai Mai nhăn mũi:

- Nhìn mặt mũi khôi ngô thế mà thi tốt nghiệp 2 năm mới đỗ cơ á? Bảo cũng phải quyết tâm lắm nhỉ? Thảo nào mà trên lớp Bảo học chăm hơn hẳn mấy cậu kia.

- Em có mắt nhìn người không đấy?

- Hả?

Nhất Bảo ‘hừ’ một tiếng:

- Em chỉ có thể nhìn ra vẻ đẹp bên ngoài của anh mà không nhận ra vẻ đẹp trí tuệ trong con người anh sao?

- Là sao?

- Anh thi một lần là tốt nghiệp luôn. Nhưng anh không học đại học ngay.

- Tại sao? À, anh không trượt tốt nghiệp mà là trượt đại học.

Mai Mai gật gật đầu, tự khâm phục tài suy luận của mình. Nhất Bảo lấy ngón đũa dí đầu Mai Mai:

- Đồ ngốc, SER1 có tuyến đầu vào đâu.

Mai Mai gạt tay Nhất Bảo ra

- Thế thì sao giờ Bảo mới là sinh viên năm nhất.

Giọng Bảo chột khác hẳn, không dịu dàng cũng không bông đùa, mà trở lại là Bảo của thường ngày.

- Đó là chuyện riêng của anh.

Rồi Bảo nắm lấy hai vai Mai Mai, xoay người cô đối diện với mình.

- Nói cho anh nghe đi, những gì sáng nay em nói có phải là thật không?

Mai Mai không hiểu gì cả, cứ trân trân nhìn bóng đen trước mặt. Nhất Bảo lại nói:

- Những câu nói của em lúc ở ngoài hoa viên ý. Em nói hoàn toàn là cảm giác thật của em chứ?

Mai Mai nhớ lại những câu nói ban sáng của mình.

- À, Mai nói rồi còn gì. Bảo đang hỏi gì đấy?

- Hãy nói lại cho anh nghe cảm giác của em khi ở bên cạnh anh đi.

- Bảo thực sự muốn nghe lại à.

- Ừ.

- Nhưng Mai không nhớ cụ thể mình đã nói như thế nào nữa.

- Thì nói ý chính thôi.

Nhất Bảo làm sao vậy nhỉ? Những câu nói đấy chắc giờ mới thấm được vào óc cậu ta. Nhưng mà nói mấy cậu đó... sao giờ mình thấy không thuận mồm.

- Nói đi. - Nhất Bảo giục.

- Ừ thì, đại khái là... , ôi giờ, nói chung là ở cạnh Bảo Mai thấy vui nhưng nhiều lúc Bảo làm Mai thấy Bảo là người rất khó hiểu.

- Khó hiểu lắm à?

- Ừm. – Mai Mai gật đầu cái rụp - Nếu như Bảo hay cười, không giữ bộ mặt khó đăm đăm kia nữa thì trông rất đẹp trai. Hì. Còn nữa, Bảo phải thường xuyên quan tâm đến Mai, không được làm Mai giận, làm Mai buồn, nếu không Mai sẽ không yên...

Mình đang nói gì thế này?

Mai Mai khựng lại, ấp úng. Tuy trong bóng tối nhưng Mai Mai cảm nhận rõ mồn một Nhất Bảo đang nhìn cô.

Thành thích... thành thích...

Tim Mai ơi đừng đập to thế chứ!

- Hì hì... - Mai Mai cười. - Bảo nói gì đi, không gian tĩnh lặng thế này mà Bảo cứ ngồi im vậy, như ma ý.

Mai Mai rung mình một cái.

- Nói đến ma mà nổi hết da gà rồi này. Ồ LÀM GÌ ĐẤY?

Không tin nổi, Nhất Bảo đang ôm Mai Mai...

Từ bé đến giờ, Mai Mai thân ngọc giá ngàn vàng, chưa từng bị một tên con trai nào động vào một chỗ nào trên người chứ đừng nói là ôm trọn vẹn như hành động của Nhất Bảo kia.

Mai Mai không ngừng vùng vẫy.

- Ngồi im đi.

Nhất Bảo nói. Nói vậy mà Mai Mai xuôi theo, cô ngồi im.

- Nhất Bảo cậu lại hành động khó hiểu rồi! - Mai Mai nói với hi vọng Nhất Bảo sẽ buông mình ra.

1 thời gian trôi qua...

Cuối cùng Nhất Bảo cũng chịu buông Mai Mai ra rồi. Không hiểu sao lúc Nhất Bảo buông Mai ra cô lại thấy hơi lạnh và có một cái gì đó hơi bị ...hình như là bùn, và cô muốn Nhất Bảo ôm mình thêm lúc nữa.

- Thôi rồi!

Nhất Bảo thở dài rồi lại ngã người nằm xuống.

- Sao lại thôi?

Mai Mai tò mò hỏi.

- Đáng lẽ tôi không nên làm vậy! Cô hãy cứ coi như là không có chuyện đó nhá!

- Biết rồi. - Mai Mai vẫn chưa ổn định lại tinh thần, nghe câu nói vừa rồi của Nhất Bảo thì cô thấy buồn rõ lắm.

- Nhất Bảo này!

- Gì?

- Mai thấy Bảo là người sống khép kín có đúng không?

Nhất Bảo không trả lời.

- Chỉ là Mai thấy Bảo không hay nói chuyện với người khác. Hay là Bảo không tìm thấy người phù hợp để nói chuyện?

- ...

- Thôi vậy, Bảo không muốn nói thì thôi.

Mai Mai thở dài.

- Không biết những đứa con gái lớn bằng tuổi Mai, bọn nó thường nói chuyện gì với mẹ mình nhỉ?

- Thế em thường nói chuyện gì?

- Chuyện gì Mai cũng nói hết. Hìhì. Nhưng mà chán lắm. Mai nói mà mẹ có nói lại được đâu. Nhiều khi muốn một câu khen ngợi, động viên từ mẹ cũng chẳng được. Ôi, nhắc đến mẹ mà lại muốn khóc.

- Vậy thì từ giờ có chuyện gì cứ nói với anh, anh sẽ thay mẹ động viên em.

- Thật không đó?

Mai Mai đang khóc lại nhoẻn miệng cười tươi được luôn.

- Nhưng có một điều kiện! – Mai Mai nói – Đó là anh có chuyện gì cũng phải nói với Mai. Ok?

- Em vừa gọi anh là gì?

- Hả?

Mai Mai nhớ lại xem mình vừa gọi cậu ta là gì, nhưng chẳng nhớ ra.

Không lẽ là...

- Mai vừa gọi ...như thế ...thật hả?

Nhất Bảo cười.

Sao trông mặt cậu ta bây giờ lại rõ hơn lúc trước này.

- Em nhìn lên trời kia.

Mai Mai ngửa cổ lên trời.

Có vệt sáng vệt đến, rạch một đường trên bầu trời đêm, cảm tưởng như sắp rơi xuống đầu hai đứa.

- Đây là sao băng hay sao chổi?

- Sao băng.

- Trời ơi, sao băng, Mai Mai nhìn thấy sao băng, mẹ ơi con thấy sao băng này.

Mai Mai reo lên. Rồi chợt nhớ ra điều gì, cô quay sang Nhất Bảo:

- Bảo có đồng ý với điều kiện vừa rồi của em không?

- Em bắt đầu bị loạn xưng hô rồi đấy. - Nhất Bảo cười ma mãnh.

- Có đồng ý không?

- Ờ thì ..., ừ.

Mai Mai cười tươi.

- Vậy thì chấp tay vào nhìn lên sao băng và nói: Tôi, Nhất Bảo xin hứa từ nay sẽ luôn quan tâm đến Mai Mai, lắng nghe mọi tâm tư, suy nghĩ của Mai Mai, động viên Mai Mai và cũng sẽ chia sẻ tâm sự của tôi với Mai Mai. Sẽ không làm Mai Mai giận, hay buồn. Nếu không, tôi xin chịu mọi hình phạt Mai Mai đề ra.

- Cái gì đấy. Nói gì mà kì vậy.

- Mau lên, nói đi, lại một ngôi sao băng nữa kia!

Đọc truyện online - santruyen

7. Chương 7

Sáng hôm sau, bố con Nhất Bảo đang ngồi ăn sáng ngoài tiền sảnh.

- Tối qua vui không con?

- Bố lại đang hỏi chuyện gì vậy?

Bố Nhất Bảo cười:

- Hình như từ khi cô tiểu thư Mai Mai đó xuất hiện thì đầu óc con ngu đi?

- Bố nói chuyện kiểu gì đấy?

Bố Nhất Bảo cười phá lên:

- Đừng, đừng nhìn bố với ánh mắt đó. Tối qua hai đứa làm gì mà lên nóc nhà, xong lại xuống, rồi lại lên nóc nhà vậy?

Mắt ông nhìn Nhất Bảo thăm dò. Nhất Bảo thì cúi mặt tập trung ăn.

- Nói đi con trai! – Ông nhắc lại, mắt vẫn không rời Nhất Bảo.

Nhất Bảo không tránh được nữa.

- Ngắm sao thôi. Bố mau ăn đi!

- Ngắm sao? - Bố Nhất Bảo mở to mắt nhìn cậu con trai - ... con làm ta bất ngờ đó. Lãng mạn thật.

Ông cười rồi đưa mắt nhìn xa xăm.

- Ngày xưa, hồi bố còn trẻ, bố cũng cùng mẹ nó ngắm sao đấy. Chỉ tiếc là những tháng ngày còn lại của ta ở trên trần gian này chẳng thể gặp lại mẹ con nó nữa rồi.

Nói xong ông thở dài.

Không gian tĩnh lặng.

- Mọi người ăn sáng sớm vậy?

Giọng nói nheo nhéo vang lên. Mai Mai đang đứng trước sảnh. Nụ cười tươi rói. Cô như không hề cảm nhận được không khí u buồn đang bao trùm nơi đây.

Sao lúc nào em cũng cười được thế! - Nhất Bảo nghĩ – Cũng tốt.

Mai Mai vẫn tươi cười bước vào. Cô tự động ngồi vào ghế, chẳng để ý đến bố con Nhất Bảo đang nhìn mình.

- Sao mặt lại bí xị thế kia?

Nhất Bảo và Mai Mai đang ngồi bên bờ suối giả.

- Tí nữa Mai phải về nhà rồi.

- Về đi. - Nhất Bảo nói. - Về nhà thì còn buồn gì nữa. Hay lại thích bị bắt cóc.

Mai Mai bật cười khúc khích.

- Mai lại đang thích được bắt cóc đây.

Nhất Bảo đưa tay sờ trán Mai Mai.

- Cũng hơi ẩm. - Nhất Bảo nói.

Mai Mai nghe Bảo nói vậy thì đưa tay sờ trán mình, rồi sờ trán Nhất Bảo, rồi lại sờ lại trán mình.

- Đâu có. Trán Bảo cũng thế mà. Trán Mai có ẩm hơn đâu.

Nhìn Mai Mai mà Nhất Bảo bật cười, cậu đưa tay dí trán Mai Mai một cái.

- Ngốc ạ!

Mai Mai chột làm mặt nghiêm

- Hôm qua Bảo hứa gì còn nhớ không? Không được làm Mai giận. Bảo chỉ cần chê Mai một câu thôi cũng đủ để Mai giận đấy nghe không?

- Không. - Nhất Bảo nói tỉnh bơ.

- Ồ.

Mai Mai không nói lại được thì làm mặt giận, khoanh tay trước ngực.

Khoảng 2 minutes trôi qua, chẳng ai nói với ai câu nào.

Nhất Bảo lên tiếng.

- Nghe anh nói này.

Mai Mai hắt cằm ra chỗ khác làm như không nghe.

- Em còn ngồi đây thì có quay đầu đi đâu cũng vẫn nghe thấy anh nói thôi.

Mai Mai không đáp.

- Mấy ngày qua em ở đây đừng nói cho ai biết.

- Biết rồi.

- Ngày mai đi học, gặp anh thì đừng có hớn hở quá!

Mai Mai quay đầu lại, vênh mặt.

- Việc gì em phải hớn hở khi gặp anh?

Nhất Bảo cười nhạt.

- Anh dặn không thừa đâu.

Mai Mai bĩu môi cái, lại quay mặt đi.

- Còn nữa. Em nhớ đi đứng cho cẩn thận.

- Mai không phải trẻ con lên ba.

Nhất Bảo im lặng một lúc rồi khẽ gật đầu.

- Được rồi. Từ ngày mai gặp anh thì...

- Tại sao lại phải làm vậy? Có phải Bảo định nói gặp Bảo thì làm như không quen, hãy thờ ơ với Bảo như Bảo vẫn thờ ơ với người khác chứ gì? Tại sao phải thế chứ?

- Anh không định nói thế, nhưng ý anh muốn nói đại khái cũng là như vậy.

Khoé mắt Mai Mai lại rưng rưng. Nhất Bảo vỗ vai Mai Mai nhẹ nói:

- Sẽ có một lúc anh nói cho em biết. Còn giờ em chỉ cần làm theo những gì anh nói là được rồi.

- Nói cái gì? Bảo nói luôn đi.

- Lúc nào thích hợp, anh sẽ nói. Cũng đến lúc em phải về nhà rồi đấy.

Nhất Bảo đứng dậy, cậu chìa tay ra. Đầu đó trong tâm trí hai người tái hiện hình ảnh một khoảng sân ngập tràn ánh nắng, cô gái ngồi bệt dưới đất, cậu thanh niên cao ráo tiến về phía cô gái đó. Cứ ngỡ cậu sẽ chìa tay ra giúp cô đứng dậy. ... Nhưng không. Cậu ta đi thẳng.

Mai Mai nắm lấy tay Nhất Bảo. Đứng dậy. Mai Mai hỏi:

- Vậy những lúc nào thì Mai Mai có thể nói chuyện bình thường với Bảo như hai người quen biết đây?

Nhất Bảo cười:

- Khi anh bắt chuyện trước.

Rồi cậu ta nháy mắt.

Đáng ghét. Biết mình đẹp trai lắm không mà còn nháy mắt!

Sáng thứ 2 đến lớp.

Mai Mai tung tăng, tươi cười bước vào lớp. Chưa bao giờ Mai thấy thích đi học như bây giờ. Ngày chủ nhật hôm qua phải ở nhà mình, không được gặp Nhất Bảo, Mai Mai thấy buồn muốn chết. Cô mong mau mau chóng chóng đến thứ 2 để được đến trường. Vậy nên hôm nay Mai Mai đến trường từ rất sớm.

6h30.

Mai Mai đang ngồi một mình trong lớp.

Hôm qua mình đã nhắn tin cho Bảo là phải đến sớm rồi. Chắc tẹo nữa là cậu ấy đến thôi.

Mai Mai cười một mình.

7h00

Mai Mai vẫn ngồi một mình.

7h30

Đáng ghét. Đâu rồi nhỉ?

8h00

Mai Mai cau có mặt mày, tức giận vẽ bậy lên bàn Nhất Bảo.

8h15

- Đi học rồi hả?

Hai cậu bạn cùng lớp đã đến. Mai Mai ngủ gật từ lúc nào, cô uể oải ngồi thẳng dậy. Thấy Nhất Bảo vẫn chưa đến, mặt Mai Mai xị ra.

- Hôm trước mấy người đồng loạt bỏ học, đánh quả lê à?

Mai Mai thấy hỏi chuyện hôm thứ 6 vừa rồi thì chau mày:

- Không có gì.

Hai cậu kia cười với nhau, không để ý bộ mặt của Mai Mai đang rất khó coi như thế nào.

- Ồ, sao hôm nay béo đến muộn thế nhỉ? - Cậu bạn hỏi

- Ai biết. - Cậu kia trả lời.

Lại nhắc đến tên béo. Sao không hỏi thăm Nhất Bảo đây này?

Nhắc đến tên béo là Mai Mai thấy bực mình, cô quay sang bên kia, thấy Nhất Bảo vẫn chưa đến.

Nhất Bảo chưa đến. Tên béo cũng chưa đến.

Nhớ lại chuyện hôm thứ 6, sắp vào giờ rồi mà hai người họ cũng chưa đến, Mai Mai chợt thấy bồn chồn.

Có khi nào tên béo lại lừa Nhất Bảo để trả thù chuyện hôm trước không?

Nghĩ đến đây Mai Mai đứng bật dậy. vội vã chạy ra khỏi lớp.

BING...

- Ui da..

Tiếng Mai Mai kêu lên, cô bị dội ngược lại phía sau.

Mai Mai chừng mắt nhìn xem tên nào vừa đâm vào mình.

Là thầy giáo.

- Sao thầy không nhìn gì hết vậy?

Thầy giáo mặt mày xanh nhợt.

- Không, thầy có, thầy có nhìn, .. em có sao không?

Mai Mai chợt nhớ ra chuyện mình đang vội làm, cô giơ tay gạt thầy giáo qua một bên để lấy lối đi. Ông thầy giáo còn đang sợ hãi về cú va chạm vừa rồi, thấy Mai Mai bước về phía mình thì rúm người lại. Thầy giáo vừa bị gạt qua một bên, thì hình ảnh Nhất Bảo xuất hiện trước mắt Mai Mai. Cô mừng nhưng chưa hết lo.

Mai Mai lại gần Nhất Bảo, nắm vai, lắc tay cậu ta như thể vừa gặp lại người thân vừa đi chiến trường về.

- Là người thật, vẫn còn nguyên vẹn.

Mai Mai lẩm nhẩm, nước mắt đã lưng chòng.

Mai Mai thấy Nhất Bảo thì vui lắm, muốn nói nhưng nhất thời không nói được, cứ đứng đó bóp vai cho cậu ta. Trước bao nhiêu con mắt đang nhìn họ nhưng trong mắt Mai Mai giờ chỉ có Nhất Bảo thôi.

Mai Mai ngẩng đôi mắt ướt nhoè nhìn Nhất Bảo. Đôi mắt ướt ấy chỉ có mình Nhất Bảo nhìn thấy. Nhưng như đã nói trước, Nhất Bảo tỏ ra không hề để tâm đến, gương mặt cậu ta lạnh lùng nhìn Mai Mai. Đã quen với chuyện này, Mai Mai thấy cậu ta có thái độ như vậy với mình cô cũng chẳng lấy làm buồn bực.

- Anh biết ngay em sẽ thế này mà!

Mặt Nhất Bảo thì lạnh tanh nhưng giọng nói của cậu ta thì chẳng lạnh tẹo nào. Nhất Bảo nói rất nhỏ, chỉ đủ để Mai Mai nghe thấy. Nhìn gương mặt lạnh như băng của cậu ta, người ngoài có thấy mềm cậu mấp máy cũng chỉ nghĩ cậu ta nói những câu đùa nạt, hay làm người khác buồn mà thôi.

Mai Mai quay người bước vào lớp trước. Thầy giáo và hai cậu kia thấy Mai Mai khóc thì ai cũng nghĩ ‘Nhất Bảo thật quá đáng. Mai Mai cũng chỉ là quan tâm đến cậu ta thôi, cần gì phải nói những lời khó nghe với một cô gái chứ’.

Mai Mai ngồi vào chỗ của mình. Khi Nhất Bảo đang quăng cặp lên bàn cậu ta thì:

- ẤY, từ từ đã!

Mai Mai lại đứng bật dậy. Cô rút trong túi của mình ra một cái khăn tay. Cái khăn đó để ... lau bàn Nhất Bảo. Mai Mai thực hiện hành động đó trước con mắt ngạc nhiên của tất cả thầy những ai có mặt trong phòng học VIP1.

Mai Mai lau bàn sạch sẽ xong thì lẳng lặng quay về chỗ, không nhìn Nhất Bảo lấy một cái. Theo thoả thuận, Nhất Bảo cũng đứng đứng ngồi vào chỗ.

Giờ nghỉ giải lao... trong phòng học chỉ có Mai Mai và Nhất Bảo.

Mai Mai liếc nhìn Nhất Bảo nhưng cậu ta quyết không nhìn lại cô. Mai Mai xé mẫu giấy hí hoáy viết rồi ném sang bàn Nhất Bảo. Nhất Bảo khẽ cười, mở giấy đọc.

‘Sao hôm nay B đến muộn thế? M cứ nghĩ là B đi tìm tên mập. Mà sao béo lại đi du học gấp thế? liệu có gì liên quan đến chuyện hum trước ko?’

Nhất Bảo viết và đáp trả rất nhanh. Mai Mai hí hửng mở ra đọc. Cô ngạc nhiên trước mẫu thư đáp trả chỉ vắn vắn 4 từ:

‘Bận. ko. ko biết.’

Mai Mai lại cầm cúi viết:

‘B ko cần biết hôm qua M về nhà thế nào à?’

Nhất Bảo không viết trả. Mai Mai nhăn nhó nhìn cậu ta rồi lại viết tiếp lá nữa.

‘Khi nào thì mới thôi trò này đây?????????’

‘Cứ theo thoả thuận’.

Nhất Bảo trả lời kèm theo nụ cười ma mãnh. Mai Mai không nói gì vì theo thoả thuận hai người chỉ nói chuyện khi Nhất Bảo bắt chuyện trước.

Đọc truyện online - santruyen

8. Chương 8

Hai người họ cứ như thế, gặp mặt nhau thì coi như không khí.

Đã 1 tuần trôi qua.

Mai Mai sức chịu đựng không còn bền bỉ. Lúc đầu giờ khi Nhất Bảo bước vào lớp, cô đã nhìn cậu ta với ánh mắt đáng lẽ không được phép. Nhất Bảo thì cứ nhất nhất thờ ơ cô bằng được.

Giờ nghỉ giải lao.

Nhất Bảo đứng dậy đi ra khỏi lớp. Mai Mai cũng đứng dậy ngay sau khi Bảo khuất bóng.

Nhất Bảo ung dung bước đi. Mai Mai thì chạy theo đằng sau. Và đương nhiên cô vẫn giữ khoảng cách với cậu ta để tránh bị phát hiện.

Đến hành lang vắng người. Nhất Bảo đã phát hiện ra mình bị bám đuôi nhưng cậu ta làm như không hay biết, vẫn thản nhiên đi. Đến chỗ rẽ, đoạn hành lang này thì không một bóng người. Nhất Bảo đứng nấp vào chân cầu thang, khi Mai Mai chạy đến nơi, ngó ngang ngó dọc cũng không thấy Nhất Bảo đâu.

- Đi đâu rồi?

Mai Mai ngơ ngác ngó nghiêng.

- Á.

Một bàn tay chạm vào người làm Mai Mai thót tim. Cô lập tức quay người ra sau, là ...Nhất Bảo.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai, không nói gì rồi ...bỏ đi.

- Bảo ơi, Mai không thích thế này nữa đâu. Chán lắm à!

Mai Mai lẻo đẻo chạy theo. Cô nắm được tay Nhất Bảo không nhẽo:

- Bao giờ thì Bảo mới nói chuyện với Mai đây? Khi nào hả? Hay Bảo muốn Mai đi cầu xin tên xấu nào đó đến bắt cóc Mai. À không, Mai sẽ treo biển 'BẮT CỐC TÔI ĐI, SẼ ĐƯỢC TRỌNG THƯỜNG'. Há há... Không biết làm thế có được không nhỉ? Bảo ơi, Bảo nói gì đi.

Nhất Bảo đột nhiên dừng lại, cậu quay lại nhìn Mai Mai. Mai Mai hồi hộp nhìn cậu, chờ mồm cậu ta mấp máy phát ra âm thanh nào đó...

Nhất Bảo nhìn Mai Mai rồi đưa mắt nhìn lên trên trong im lặng. Mai Mai đưa mắt nhìn theo.

Ồi mẹ ơi !!!

Thứ Nhất Bảo muốn Mai Mai nhìn là cái biển WC màu xanh bên cạnh còn có hình một the boy.

?????

Hai người họ đang đứng trước cửa nhà vệ sinh nam. Và trong đó có một người là the girl.

Sáng hôm sau đến trường.

Trường SER1 bình thường cũng có tương đối nhiều các hoạt động ngoài giờ để làm tăng sự hứng thú cho con em của các vị có máu mặt đến với ngôi trường này, nhưng các hoạt động đó thường vẫn không được các thiếu gia và tiểu thư này hưởng ứng. Có chăng thì chỉ có hai hội do sinh viên tự lập ra là PRETTY GIRL và HANDSOME BOY với hai tập san cùng tên ra theo chu kì nửa tháng một số.

Nhưng hôm nay, thời thế đã thay đổi.

Ngôi trường này bỗng náo nhiệt lạ thường.

- Không thể tin được là thật sao? Mình còn chưa ra tay sao con nhỏ đó dám...

- Ê, ê trông mặt có thể thấy gia thế nhà nó không vừa đâu nha!

- Cái gì? Nhìn mặt trông rất mỏng tôi thì có.

- Nó dám cầm tay Nhất Bảo sao? Ai cho nó làm thế chứ?

.....

Các nữ sinh tiểu thư trong trường đang vô cùng bức xúc với tập san HANDSOME BOY số ra đặc biệt. Không biết bên trong đó có gì mà cô nữ sinh nào cầm báo y như rằng đều đỏ mặt tía tai.

HOT BOY NO1 của SER1 làm chuyện MỒ ẤM.

9h15' thứ 2 vừa qua một member trong clb handsome boy đã bắt quả tang người được bình chọn là hotboy số 1 của học viện SER1 ngay từ khi mới gửi hồ sơ vào trường dắt theo một cô gái vào... WC nam. Đây là thông tin chính xác 100%

Theo lời mem kể lại, khi đang đứng ở hành lang vào giờ nghỉ, cậu bắt gặp Nhất Bảo đi qua. Một hotboy đẹp ngời ngời như Nhất Bảo sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên khi có girl bám theo, nhưng điều khiến mem này chú ý chính là ở hành động bất thường của cô gái: 'Tôi thấy cô ta đi lại không bình thường, chính là như vậy, cô ta đi lại không bình thường'. Điều ngờ vực đó đã khiến mem không thể không đi theo Nhất Bảo và cô gái có dáng đi không bình thường kia. Cũng theo lời của mem này thuật lại, họ đã nắm tay nhau đi một đoạn tương đối dài nhưng có lẽ với mem thì khi họ đứng trước cửa WC là đoạn cao trào nhất trong cuộc hành trình. Và...bức ảnh trên ra đời.

Sau đây là một số lời bình của một số thành viên khác:

- Trông cô gái có vẻ ngây thơ, có khi nào Nhất Bảo là yêu râu xanh?

- Đây rõ ràng là cô gái này nắm tay Nhất Bảo, tức cô ta tự nguyện mà.

- Tôi thấy cô gái này còn nét hồn nhiên hiện rõ trên gương mặt nhưng hành động của cô ta cho thấy cô ta không phải dạng vừa.

- Tôi chưa từng nghe Nhất Bảo có bạn gái. Đọc tin này xong, tôi phần nào bị bất ngờ. Tôi không biết các fan nữ của Nhất Bảo có ngất xỉu đồng loạt không? Tôi đang nghĩ có khi học viện của chúng ta phải mở rộng bệnh xá!

Theo tin mới nhất được cập nhật sau khi tập san này được phát hành thì phía các nữ sinh viên đang rất tức giận trước thông tin trên, với tầm ảnh hưởng quá lớn của Nhất Bảo đến các cô này thì mọi mũi nhọn đang chia vào cô gái trong tấm hình. Cô gái này là ai chúng tôi đang tìm hiểu và sẽ sớm thông tin đến các quý tiểu thư sớm nhất có thể.

Mai Mai đi học muộn, uể oải bước vào lớp, không để ý rằng thầy giáo và hai cậu bạn cùng học đang nhìn mình với ánh mắt khác thường.

- Nào, nào chúng ta tiếp tục. - Thầy giáo nói.

Mai Mai buồn ngủ quá. Ngồi học cứ tí lại ngáp dài một cái. Còn hai cậu bạn ngồi bên kia thì thỉnh thoảng lại liếc nhìn Mai Mai rồi lại chỉ chỉ vào cái gì đó dưới gầm bàn, xì xồ với nhau vài câu.

Giờ nghỉ giải lao...

Mai Mai gục mặt xuống bàn ngủ. Hai cậu bạn kia ngồi thì thầm to nhỏ.

- Đứa con gái rõ ràng là Mai Mai. Tôi nhớ cái váy này Mai Mai mới mặc mà.

-Tôi cũng thấy thế. Cho Mai Mai biết nhé?

- Đừng. Đợi Nhất Bảo ra ngoài đã.

Hai cậu bạn liếc trộm Nhất Bảo một cái.

- Ngay hôm tên béo với Mai Mai cãi nhau, tôi đã nghi ngờ Nhất Bảo này rồi mà. Bình thường cậu ta có bao giờ nói chuyện hay giúp đỡ ai đâu, thế mà hôm ấy lại anh hùng ra tay trợ cứu mỹ nhân. Chẹp, chẹp...

- Xì. Khó hiểu. Mà không chừng đấy là mưu của cậu ta cho Mai Mai vào chòng cũng nên. Tôi thấy Mai Mai cứ dần dần kiêu gì.

- Không biết khi mọi người phát hiện ra cô gái bí mật trong bức ảnh này là Mai Mai của VIP1, và cách Nhất Bảo đưa Mai Mai vào chòng thì dư luận sẽ thế nào đây?

- Nhất Bảo ra ngoài rồi kìa!

Thời cơ cho hai cậu này đã đến.

Cậu ngồi gần Mai Mai hơn ném tập san vào chân bàn của Mai Mai sao cho bức ảnh phải bị lộ ra.

- Mai Mai, Mai Mai ơi.

- Hửm?

- Nhặt hộ mình quyển tạp chí dưới chân cậu được không?

- Ừm.

Mai Mai vẫn gục mặt trên bàn chỉ với tay xuống đất. Sờ, sờ, sờ được quyển tạp chí thì cầm lên đưa cho cậu bạn không cần biết mình vừa cầm phải cái gì.

Kế hoạch thất bại.

Trước khi vào giờ học tiếp theo, Mai Mai cố lết đi rửa cái mặt cho tỉnh ngủ. Tuy nhiên khi vào giờ học nghe thầy giảng bài như hát ru à ời, mi mắt Mai Mai lại rơi vào tình trạng nặng trĩu.

RENG.....

Tiếng chuông hết giờ. Nghe thấy nó mà Mai Mai tỉnh cả người. Thật kì diệu. Hết mệt mỏi. Mai Mai cười toe toét, đứng bật dậy, giữa lớp cô vươn vai, lắc hông vài cái cho dân xương dân cốt.

Trên đường ra cổng trường, Mai Mai tung tăng bước đi. Bỗng một giọng nói rất quen vang lên đâu đó:

‘Anh biết ngay là em sẽ thế này mà!’

- Nhất Bảo, Bảo chịu nói chuyện rồi sao?

Mai Mai hớn hở quay lại tưởng Bảo đứng ngay sau mình, nhưng đâu phải. Ngáo ngác nhìn quanh.

Nhất Bảo kia rồi. Nhưng cậu ấy đứng cách mình mấy chục met, nói to chưa chắc mình đã nghe được giữa lúc ồn ào này, huống chi giọng nói đó nghe rất gần. Sao vậy nhỉ? Mình bị ảo giác chăng?

Nhất Bảo đang tiến về phía Mai Mai. Mai Mai cứ đứng đó như trời trồng. Không phải là đợi Nhất Bảo đâu, nhưng không hiểu sao Mai Mai không nhấc chân quay đi được. Nhất Bảo tiến mỗi lúc một gần Mai Mai hơn.

Giọng nói đó rõ ràng là của Nhất Bảo mà.

Nhất Bảo vẫn đang đi thẳng về phía Mai Mai. Thực ra thì có không ít sinh viên đang tiến về phía Mai Mai để ...ra cổng trường. Nhưng trong mắt Mai Mai lúc này, từ Nhất Bảo như toả ánh hào quang lấn át hết mọi vật xung quanh. Và đương nhiên là Mai Mai cũng không để ý rằng có rất nhiều người cũng đang nhìn Nhất Bảo như mình, nhưng họ khác với Mai Mai ở chỗ Mai Mai nhìn trực diện, còn những người khác chỉ dám nhìn lén.

Đọc truyện online - santruyen

9. Chương 9

Nhất Bảo vẫn tỏ thái độ thờ ơ với Mai Mai, cậu đi qua Mai Mai như hai người không quen biết. Khi Nhất Bảo đi qua rồi, Mai Mai vẫn đứng đờ đẫn đứng đấy. Rồi cô quay người lại, chỉ còn nhìn thấy lưng Nhất Bảo mà thôi. Cậu ấy như không hề cảm nhận thấy sự tồn tại của Mai Mai. Hai mắt Mai Mai bắt đầu nhoè nước khi nhìn lưng Nhất Bảo càng lúc càng xa.

Tối hôm đó tại nhà của Mai Mai.

Mai Mai ngồi thẩn thờ trong phòng. Mắt đăm đăm nhìn lên bầu trời.

Cốc cốc cốc

Cạch

Dì Minh mở cửa vào.

- Mai Mai. Tôi có nấu món súp gà cô vẫn thích đây.

- Dì cứ để đấy.

Dì Minh đặt bát súp lên bàn.

- Cô chủ có chuyện gì mà buồn từ lúc đi học về đến giờ vậy? Có thể nói cho tôi biết không?

Mai Mai mắt vẫn không rời khỏi bầu trời.

- Dì ơi. Có chuyện này tôi không hiểu.

Dì Minh ân cần bước đến gần Mai Mai, tò mò ngó lên bầu trời ...đen kịt.

- Hôm nay không có sao. – Mai Mai nói.

- Vâng. Trời này đêm nay có mưa lắm. À, cô chủ có chuyện gì không hiểu có thể nói cho tôi nghe không?

Mai Mai im lặng một lúc rồi khẽ lắc đầu.

Dì Minh hơi thở dài rồi nói:

- Vậy cô chủ hãy ăn ít súp kia cho nóng.

Mai Mai gật đầu, mắt vẫn không rời khỏi bầu trời.

Dì Minh lặng lẽ ra khỏi phòng.

Tiếng cạch cửa vừa dứt thì nước mắt của Mai Mai cũng bắt đầu lăn dài. Rồi cô bật khóc thành tiếng. Bầu trời đen đầy mây giờ được Mai Mai nhìn qua làn nước mắt...

Tại nhà của Nhất Bảo.

- Mai Mai. Anh làm vậy cũng là vì em, anh muốn tốt cho em thôi. Hãy hiểu cho anh.

Sáng thứ 4 tại trường SER1.

Hôm nay cả 2 tạp chí nổi nhất và cũng là duy nhất của học viện SER1 là HANDSOME BOY và PRETTY GIRL cùng ra tập san đặc biệt, và đã thu được lượng độc giả ngoài sự mong đợi. Tập san với cái tit

CÔ GÁI BÍ MẬT

CỦA HOTBOY NO1 NHẤT BẢO ĐÃ ĐƯỢC PHÁT HIỆN.

Bằng chứng là bức ảnh chụp Mai Mai và Nhất Bảo giờ ra về hôm qua.

Nội dung bài báo: Cô gái bí mật xuất hiện bên cạnh hotboy Nhất Bảo trong bức ảnh đăng số đặc biệt vừa rồi đã được xác minh thân phận. Không ai khác chính là sinh viên năm thứ nhất của học viện SER1 tên Mai Mai. Mai Mai năm nay 19 tuổi, là bạn học cùng lớp với hotboy Nhất Bảo. Không những thế, Mai Mai còn là bạn ngồi bàn cạnh bàn của Nhất Bảo. Ngoài ra, theo một nguồn tin đáng tin cậy cho hay, Nhất Bảo và Mai Mai có liên quan đến việc một học sinh của lớp VIP1 đột ngột rút hồ sơ khỏi học viện sau khi bị hai người này song kiếm hợp bích 'cho một trận' trước mặt bàn dân thiên hạ VIP1.

Sự thật về chuyện tình cảm của hotboy đẹp trai nhiều tai tiếng này là thế nào? Chúng ta có thể hi vọng một cuộc họp báo của chàng hotboy sẽ được tổ chức để nói rõ ràng về vấn đề trên? Có hay không buổi họp báo là tùy thuộc vào sự mạnh động của các độc giả!

Cám ơn đã đón đọc.

Về phía dư luận.

- Con nhỏ này gớm thật! Mày dám cướp Nhất Bảo của chị hả?
- Có thể ngồi ở VIP1, thế lực nhà nó không nhỏ đâu.
- Nhìn này, Nhất Bảo thờ ơ với nó đúng không? Thế mà nó phải làm mất buồn để hấp dẫn Nhất Bảo. Thật là ma nữ mà.
- Để xem con bé đó sẽ xử trí thế nào?
- Định làm gì?
- Bắt nó phải nói rõ. Không được để nó yên. Phải làm vậy chứ, đúng không?

Mai Mai ủ rũ bước vào trường. Đã quá giờ học 15 phút rồi. Sân trường không một bóng người. Mai Mai nặng nề bước từng bước một. Mai Mai rất mệt mỏi, nếu là bình thường thì cô đã nghỉ ở nhà rồi. Nhưng hôm nay lại khác, dù có mệt thế chứ mệt nữa cô cũng không muốn nghỉ bởi đến lớp là cơ hội duy nhất để gặp mặt cậu ấy.

Mai Mai vẫn chậm rãi bước đi.

- Giờ mới đến à?

Một giọng nói chói tai vang lên. Mai Mai ngẩng mặt lên. Một sinh viên nữ đứng trước mặt cô, khoanh tay trước ngực, mặt vênh lên cả thước. Đằng sau cô ta còn 4 nữ sinh viên khác nữa. Mai Mai thở dài, trong đầu cô lúc này chẳng có gì khác ngoài Nhất Bảo. Nén năm người kia mặt căng căng đứng chắn đường Mai Mai cũng chẳng để tâm. Cô gật đầu rồi nhấc chân bước tiếp.

- Đứng lại. Ai cho mày đi.

Mai Mai thở dài cái nữa.

- Tôi không muốn nói chuyện bây giờ. Nếu mấy người có chuyện gì muốn nói với tôi thì hãy để lúc khác đi. Thấy Mai Mai có thái độ như vậy, mấy cô kia đua nhau trợn mắt.

- Con này mày giỏi thật đấy? Nhưng bọn tao có chuyện cần hỏi mày luôn bây giờ. Biết điều thì đứng đấy mà ngoan ngoãn trả lời đi.

Mai Mai uể oải nói

- Tôi đã nói rồi. Tôi không muốn nói chuyện bây giờ. Mấy người mau tránh ra.
- Mày đúng là rượu mừng không uống muốn uống rượu phạt mà.

Đứa con gái đứng đầu vẫy tay một cái, lập tức hai trong bốn đứa đứng sau đi lên, tiến về phía Mai Mai, giữ lấy hai tay cô. Mai Mai vùng vẫy:

- Mấy người muốn gì?
- NÓI. Mày với hotboy Nhất Bảo là thế nào?
- Tôi có quen ai là hotboy đâu.

- Lại còn chối. Chẳng phải đây là bạn cùng lớp của mày sao? Đừng có giả ngây thơ với bọn chị. Cái nai tơ đây của mày chỉ lừa được bọn con trai thôi.

- Nhất Bảo là hotboy sao?

Mai Mai ngạc nhiên vì từ trước đến nay có bao giờ cô để ý đến hoạt động của học viện cũng như của các hội sinh viên ở đây đâu, với cả cũng chưa nghe ai nói Nhất Bảo là hotboy. Nhưng nghĩ lại với ngoại hình của Nhất Bảo thì cái danh hiệu đấy cũng xứng lắm.

- Chuyện đó tôi không biết. – Mai Mai nói - Nếu mấy người giữ tôi chỉ để hỏi chuyện này thì tôi không có gì để nói hết.

- Không có gì à? - Đứa con gái đứng đầu nói cố kéo dài giọng ra, nghe chua kinh khủng. - Thế đây là cái gì. Cô ta giờ tờ báo có hình Mai Mai và Nhất Bảo dí sát vào mặt Mai Mai rất thô bạo. Mai Mai nhìn một lúc mới tin người trong ảnh đấy là mình. Cô không hiểu tại sao mình lại ở trên mặt báo. Nhìn cái tít:

Hiểu rồi. Bọn họ nghi ngờ mình là bạn gái Nhất Bảo.

- Mấy người muốn nghe câu trả lời thế nào?

Đứa con gái kia cười khẩy.

- đương nhiên là nghe sự thật.

- Tại sao tôi phải nói sự thật cho mấy người nghe chứ.

- Đừng làm mất thì giờ của bọn tao.

- Chính mấy người đang làm mất thì giờ của tôi đấy.

Đứa con gái kia giận tím mặt khi thấy Mai Mai càng nói càng tỏ ra cứng rắn.

- Tao thật đã nhẫn nhịn hết sức rồi đấy.

Rồi mấy người họ đằng đằng sát khí cùng bước tới Mai Mai. Mai Mai cũng tính lùi lại nhưng đằng sau bị giữ chặt mất rồi.

Nhìn bộ mặt của mấy đứa kia mình để lại phải ăn cái tát nữa lắm.

Nhất Bảo, cứu Mai với.

Nhất Bảo ơi!

Khi mấy đứa con gái kia đến gần, Mai Mai không kịp suy nghĩ, giơ chân đá thẳng ra trước, trúng ngay ống đồng đứa con gái đứng giữa. Rồi nhảy lùi ra sau hai đứa đang giữ tay mình, sút mạnh vào chân mỗi đứa một cái. Cú đá ấy nhanh ngoài sức tưởng tượng của Mai Mai. Hai đứa kia đau quá, phải buông tay Mai Mai ra.

Hết hồn, không ngờ nội lực của mình lại thâm hậu như vậy.

Nhìn ba đứa kia bị quả đau, hai đứa còn lại tưởng Mai Mai biết võ, không dám xông lên.

Mai Mai tự đắc, nhưng cảm giác ấy không được bao lâu. Mai Mai lại lầm lũi bước đi.

- Khoan đã. Chuyện này rất nhiều người muốn biết. Cậu không nói với bọn tôi, thì sẽ còn nhiều người khác tiếp tục tìm đến cậu thôi.

- Mấy người muốn biết chuyện giữa tôi và Nhất Bảo chứ gì? Được, mấy người hãy đi thông báo với những ai cũng muốn biết về chuyện này đi. Tôi sẽ nói.

10 phút sau.

Rất đông các sinh viên đã tập trung ở hội trường.

- Tất cả bọn họ đều muốn biết chuyện đó. - Một trong năm đứa con gái vừa nãy nói.

Lắm kẻ dối hơi thế này cơ à? Thế này thì gần như là cả trường rồi còn gì nữa.

- Đừng để mọi người đợi nữa. Mau ra đi. - Mấy đứa kia lại nói khi đám đông bên ngoài bắt đầu la ó.

Mai Mai đưa tay kéo tấm màn nhung trên sân khấu. Khi mắt cô có thể trông thấy khán giả thì hàng loạt ánh đèn flat đua nhau nháy sáng. Mai Mai hơi choáng váng, cô nheo mắt lại cho mắt quen dần với ánh đèn máy ảnh rồi bước ra.

Cả hội trường im lặng.

Mai Mai tiến lại gần chiếc micro. Cô nhìn quanh hội trường ...tìm một người ...mà cô biết chắc chắn người đó không có ở đây.

- Ừm ...hừm...

Mai Mai hắng giọng. Cổ họng cô lúc này khô quá, như thể 3 ngày nay cô không uống hũm nước nào vậy.

Trong hội trường chỉ vọng lại tiếng Mai Mai ho hắng.

Căng thẳng.

- Bài báo đó tôi mới được xem qua 10 phút trước. Trước đó tôi hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này.

Mai Mai ngừng lại.

Phía dưới hội trường có tiếng xì xầm.

- Tôi là học sinh lớp VIP1, là bạn học cùng lớp với Nhất Bảo. Điều này các bạn đã biết.

Tiếng xì xầm to hơn.

- Bây giờ các bạn ngồi đây là để nghe tôi nói về mối quan hệ giữa tôi và Nhất Bảo đúng không?

Cả hội trường lại im bật.

- Nhất Bảo là hotboy của học viện, tôi cũng vừa mới biết điều này. Chính vì Nhất Bảo là hotboy nên chuyện tình cảm của cậu ấy mới được mọi người quan tâm như vậy. Chắc hẳn ngồi ở đây, có không ít cô gái muốn một ngày được sánh vai cùng với hotboy đẹp như thiên thần Nhất Bảo phải không?

Các sinh viên nữ ngồi dưới ai ai cũng cười tươi như hoa tán thành.

- Nhưng người có thể trở thành bạn gái của Nhất Bảo thì chỉ có một.

Các cô kia sắc thái quay ngoắt 180 độ, hằm hằm nhìn Mai Mai.

- Các bạn đừng lo, bởi vì tôi không phải bạn gái Nhất Bảo. Giữa tôi và Nhất Bảo không có gì hết. Nếu có thì chỉ có tình bạn học mà thôi...

- Vậy nên tôi xin chúc cho các bạn gái ngồi đây sẽ sớm được thoả nguyện ước.

Nói ra những lời này, Mai Mai đã phải rất cố gắng giữ cho giọng nói của mình được tự nhiên. Mai Mai cũng không quên kèm theo một nụ cười.

- NÓI LÁO!

Một nữ sinh hàng đầu tiên bất ngờ đứng bật dậy nói to đến mức tiếng cô ta vọng cả vào micro, vang ra khắp phòng.

- Cô nói giữa cô và Nhất Bảo không có gì. Vậy còn chuyện Nhất Bảo giúp cô ép buộc một sinh viên khác ra khỏi học viện, cô giải thích sao?

ép buộc sinh viên khác ra khỏi trường?

- Làm gì có chuyện đó? – Mai Mai nói.

Cô gái kia ung dung bước lên sân khấu, cướp lấy micro nói:

- Thưa tất cả mọi người. Chuyện này xảy ra cách đây cũng chưa lâu. Bên phía người bị hại đã muốn bỏ qua thì tôi cũng muốn cho qua lắm. Nhưng chứng kiến sinh viên Mai Mai đây công khai nói láo trước toàn trường thì tôi nghĩ rằng mình cần phải lên tiếng để phân rõ thực hư.

- Nói đi...nói đi...

Cả hội trường đang hưởng ứng nhiệt liệt cô gái lạ mặt này. Trong khi Mai Mai thì trống tim đập loạn xạ.

- Được rồi. Mọi người im lặng cho. – Cô gái đó nói. – Tôi xin hỏi bạn Mai Mai có phải trong lớp VIP1 có một người tên Anh Vũ thân hình mập mạp từng là bạn học cùng lớp với bạn đúng không?

Thì ra là nói về tên béo.

Mai Mai gật đầu.

- Có phải bạn Anh Vũ đó đã không đến lớp từ thứ 2 tuần trước đúng không?

Mai Mai gật đầu.

- Và trước khi bạn đó nghỉ, thì giữa cậu ta, cậu và Nhất Bảo đã có xung đột đúng không?

Mai Mai lại gật đầu.

- Và Nhất Bảo với cậu là một phe?

- Cũng không hẳn. Thực ...

- Trong bài báo vừa rồi có một câu nhắc đến việc Nhất Bảo và Mai Mai từng 'song kiếm hợp bích' tổng một bạn sinh viên cùng lớp ra khỏi học viện. - Cô ta nói như tên bắn không cho Mai Mai giải thích - Và qua đoạn hội thoại vừa rồi, Mai Mai đã thừa nhận rằng ba người họ đã từng có xung đột, Mai Mai và Nhất Bảo là một phe. Một người sao có thể đấu lại được hai người, và kết cục mà cậu sinh viên Anh Vũ nhận được là phải cuốn gói khỏi trường. Như vậy mà Mai Mai dám nói rằng giữa mình và Nhất Bảo không có gì sao? Vậy không phải nói láo thì là gì?

Cô ta cười khẩy rồi nói tiếp:

- Tôi nghĩ nếu bạn nữ nào ngồi đây mà dám chen chân vào giữa hai người họ thì kết cục nhận được sẽ không chỉ dừng ở đó đâu.

Trong suốt phần đọc thoại vừa rồi, Mai Mai nói chen vào mấy lần, nhưng cứ vừa mở lời thì lại bị cô ta dùng mic át đi. Mai Mai chỉ biết đứng đó nghe từng lời như dao cứa vào mình. Cô còn biết thanh minh sao đây khi cô gái kia đã làm cho sinh viên toàn trường nổi lên cơn bão phản đối mình?

Trước mắt Mai Mai tối sầm lại!

Vì ai? Vì sao mình lại phải nhận lấy những điều này chứ?

Đọc truyện online - santruyen

10. Chương 10

Cả hội trường như đang rung lên vì những đợt sóng phản đối đổ vào Mai Mai. Mai Mai đứng đó, cô muốn thoát khỏi chỗ này, muốn thoát khỏi cơn sóng dữ kia nhưng chân cô, tại sao lại không chịu nhúc nhích thế kia? Các đợt sóng, lớp này chưa hết, lớp khác đã ập đến. Mai Mai muốn bỏ chạy mà không bỏ chạy được, muốn thanh minh cũng không thanh minh được.

Có ai giúp tôi ra khỏi đây không? Ông trời ơi sao người nữ đối xử với con như vậy?

Cánh cửa hội trường bỗng bật mở. Biển nắng bên ngoài tràn vào làm ai nấy đều phải nheo mắt lại.

Cả hội trường đang ồn ào trở nên yên lặng thường.

Những tia nắng ấy như phép màu dành cho Mai Mai đang lúc cô tuyệt vọng nhất, như bị chìm trong nước không còn chút oxi nào thì được cứu thoát. Cô cố mở mắt ra để nhìn.

Giữa biển nắng ấy. Một dáng người quen quen.

Có phải là cậu ấy không? Cậu ấy đến đây giải thoát cho mình sao? Hay là thiên thần do thượng đế ban xuống để đưa mình đi khỏi đây?

Khi đôi mắt đã quen dần với ánh sáng mới kia. Mai Mai nhìn rõ hơn bóng dáng người ấy. Chắc không chỉ riêng mình Mai Mai đã nhận ra người kia là ai, nhiều người ngồi dưới cũng đang xôn xao về nhân vật này.

Mái tóc vuốt gel, chiếc áo sơmi, hai tay đút túi quần. Cậu ta ung dung bước lên sân khấu. Thản nhiên đi qua cô bạn vừa kích động sinh viên toàn trường nổi sóng tấn công Mai Mai.

Mai Mai chăm chăm nhìn cậu ta.

Mình có nhìn nhầm không đấy?

Nhất Bảo cười với Mai Mai.

Mai Mai đang sợ hãi, đang muốn chạy trốn, đang cố gắng đè nén nỗi sợ vào bên trong. Nhưng nụ cười của Nhất Bảo, đã xoá bỏ mọi cảm xúc ấy trong cô. Lâu lắm rồi, lâu lắm rồi Mai Mai mới thấy nụ cười ấy. Cô thấy trong người thật thoải mái, không còn chút lo sợ nào cả. Ôi, nụ cười của Nhất Bảo sao diệu kì vậy chứ!

Nhất Bảo cầm lấy tay Mai Mai, quay xuống phía dưới.

Cả hội trường lại im lặng tuyệt đối. Nhiều đứa con gái trợn mắt, há hốc mồm vì không tin vào những gì mắt mình đang nhìn thấy. Đèn flash thì nhấp liên hồi.

Mai Mai thấy bàn tay mình thật ấm áp. Hơi ấm ấy đang nhanh chóng lan toả trong cơ thể cô. Nhất Bảo siết chặt tay Mai Mai hơn nữa.

- Tôi chỉ nói một câu thôi.

Nhất Bảo nói, không cần micro mà tiếng cậu ấy vẫn vang khắp phòng.

- Mai Mai là bạn của tôi. Ai làm phiền cô ấy cũng chính là làm phiền tôi.

- Là bạn thế nào? - Một sinh viên nữ không kìm nén được.

Nhất Bảo cười.

- Bạn nghĩ tôi và Mai Mai là bạn thế nào? Tôi là bạn trai của cô ấy. Cô ấy là bạn gái của tôi. Chúng tôi là đôi bạn thân, và giới tính của chúng tôi cũng rất rõ ràng.

Mai Mai nhìn Nhất Bảo.

Trả lời kiểu gì vậy?

Đáp lại gương mặt nhăn nhu như khổ của Mai Mai, Nhất Bảo cười ma mãnh.

- Cứ cho hai người là những người bạn thân của nhau đi. Vậy còn chuyện sinh viên Anh Vũ đột ngột rời khỏi trường thì cậu giải thích sao?

Người thứ ba đang đứng trên sân khấu kia hỏi. Khi hỏi thì nghe có vẻ hùng dũng lắm, nhưng khi bắt gặp mắt nhìn của Nhất Bảo thì mặt cô ta ngẩn lại như cái bơm.

- Ừm. Tôi biết tất cả các sinh viên ngồi đây đều là các cậu ấm cô chiêu của các gia đình quý tộc. Nhà nào nhà nấy đều có bề thế, làm sao có chuyện ai ép ai đi được chứ. Tuy rằng SER1 là trường số1 Việt Nam nhưng bên trời Tây còn có nhiều trường tốt hơn đây. Gia đình của Anh Vũ có thừa điều kiện, và đi du học cũng là ước mơ của cậu ấy. Cậu ấy được thực hiện ước mơ của mình, tôi là bạn, tôi thấy mừng cho cậu ấy còn chẳng hết nữa là.

Sau một hồi nói nói cười cười, Nhất Bảo quay sang, hạ giọng nói nhỏ với cô bạn kia.

- Đủ chưa? Đồ nhiều chuyện?

Cô bạn kia mặt đỏ bừng, chẳng nói được câu nào.

Nhất Bảo lại quay lại nói với các fan:

-Tôi nói vậy , không ai còn ý kiến gì nữa chứ? Vậy thì tôi và bạn của tôi xin chào mọi người ở đây.

Nói rồi Nhất Bảo nắm tay Mai Mai nhanh chóng đi khỏi hội trường. Khi đi qua cô bạn lắm chuyện kia, Nhất Bảo không quên tặng cho cô ta một cái nhìn cảnh cáo. Với ánh nhìn sắc như dao của cậu ấy chắc chắn cô bạn kia có gan to đến mấy cũng chẳng dám nhắc lại chuyện này lần thứ hai.

Ra khỏi hội trường.

Nhất Bảo vẫn nắm tay Mai Mai bước đi. Hai người không nói gì cả. Mai Mai chỉ thấy hiện giờ cảm xúc trong cô đang rất lẫn lộn.

Hai người họ đi một hồi thì xuống đến cầngtìn, vẫn chẳng ai nói gì với ai. Nhất Bảo đứng ở quầy:

- Cho 2 xuất bánh pudding kèm sữa.

Mai Mai nghe vậy mới thấy là mình cũng đang đói.

Chỗ này ngoài nhân viên phục vụ thì chả còn ai khác nên Nhất Bảo và Mai Mai không bị quấy rầy.

Hai người ngồi xuống bàn. Nhất Bảo nhìn Mai Mai chăm chăm. Mai Mai không dám nhìn lại, giả vờ quay đi nhìn trời. Khi phục vụ đưa bánh đến, Mai Mai lại cắm đầu vào ăn để tránh ánh mắt của Nhất Bảo.

Vẫn còn nhìn à? Ăn hết bánh rồi. Sao giờ?

Còn một mẩu bánh trong đĩa, Mai Mai không biết nên ăn không. Bởi ăn rồi sẽ chẳng biết làm gì để tránh cái nhìn của Nhất Bảo nữa. Nhất Bảo đẩy đĩa bánh của mình sang cho Mai Mai.

- Ăn nữa đi!

Mai Mai đang chăm chăm nhìn mẩu bánh còn lại của mình, nghe thấy Nhất Bảo nói, cảm thấy sượng lạ thường, cô ngẩng lên, nhìn Nhất Bảo làm như chưa nghe rõ.

Nhất Bảo cười:

- Ăn đi!

- Bảo đang nói với ai đấy?

- Với Ma ...có thêm chữ 'i'.

Không nghi ngờ gì nữa.

- Nhất Bảo nói chuyện với Mai rồi đấy nhá!

Mai Mai trong lòng rạo rức hẳn lên, cười toe toét.

- Không muốn nói cũng không được nữa rồi. - Nhất Bảo làm mặt trách, nhưng nhìn gương mặt nhăn nhó nhỏ của Mai Mai thì cũng bật cười.

- Sao tự nhiên Bảo lại xuất hiện ở đây?

- Tự dưng nhớ em!

- Gì? - Mai Mai trở mặt nhìn.

Nhất Bảo cười hì hì nói:

- Thì anh đến để giúp em còn gì! Anh chưa thấy ai ngốc như em nên động lòng thương hại thôi.

- Là sao?

- Ngốc ạ! - Nhất Bảo giơ tay ấn trán Mai Mai một cái. - Tự nhiên em đến đây làm gì để chúng nó bắt nạt?

Mai Mai xị mặt.

- Thì tại mấy cái bài báo đó đó. Mấy đứa con gái cuồng Bảo, bọn nó không dám hỏi Bảo nên cứ nhắm Mai mà truy. Bọn nó bảo trường này nhiều đứa muốn biết lắm, dù cho Mai không trả lời bọn nó thì lại có bọn khác tìm đến thôi. Ban đầu Mai đã giải quyết ổn thoả rồi đấy chứ, tự nhiên con dở hơi kia ở đâu chui ra nói chuyện của tên béo ...Rõ đen!

Mai Mai thở dài:

- Nhưng sao Nhất Bảo lại đến đúng lúc vậy?

- Thần giao cách cảm mà! ...Thôi đừng nói đến chuyện này nữa.

Mai Mai và Nhất Bảo cùng nhau đi về lớp dưới bao con mắt ghen tị của bọn con gái. Nhưng họ chẳng để tâm, vẫn cứ vui vẻ cười nói. Riêng với Mai Mai, chuyện vừa xảy ra như đã lui về nơi xa lắm.

Giờ ra về, sinh viên toàn trường lại bắt gặp Mai Mai và Nhất Bảo sóng bước nói nói cười cười. Ra đến cổng

- Xe đón Mai Mai kia rồi. Mai chẳng muốn về nhà đâu.

Nhất Bảo cười. Ôi, nụ cười mới thân thiết làm sao!

- Được rồi. Mau vào xe đi, trời đang nắng to đây này.

Mai Mai nhìn trời, nói:

- Đâu có. Trời râm mát mà. Mà không chừng còn sắp mưa nữa ấy chứ.

Nhất Bảo lại cười hi:

- Ủm, em cũng có mắt quan sát đấy. Thôi đi đi, xe đang đợi kìa.

Tại nhà của Mai Mai.

- Hôm nay ở trường có chuyện gì vui sao con? - Bố Mai Mai tò mò hỏi khi thấy con mình chốc chốc lại tủm tỉm cười.

- O.. không có gì. Ủm, bữa nay được ăn cơm với bố nên con vui thôi.

Ông Mai Lâm nhìn con mình vui như vậy thì thấy áy náy lắm, tưởng là mình đã bỏ bê con, chỉ mải mê với công việc, ông ái ngại nhìn Mai Mai. Nào đâu, chuyện Mai Mai vui hôm nay chẳng liên quan gì đến ông.

Mai Mai về phòng, nhìn ra ngoài trời.

- Ôi, mưa sao? Mình đang vui mà trời lại buồn sao? Hix!

Mai Mai làm bộ mặt buồn,

- cảnh buồn người có vui đâu bao giờ. – Mai Mai lẩm nhẩm. – Câu này mình nghe ở đâu rồi nhỉ?

Mai Mai lại làm mặt đăm chiêu suy nghĩ:

- Thôi chả quan tâm. Trời ơi! Buồn thì cứ ‘khóc’ đi cho hết buồn. Miễn là ngày mai trời phải đẹp để Mai đến trường là được rồi!

Tại nhà Nhất Bảo.

Nhất Bảo ngồi một mình trong phòng đọc sách. Nhưng đọc được vài chữ thì chữ trước mắt biến đi đâu hết. Thay vào đó là gương mặt của ..Mai Mai. Nhất Bảo lắc lắc đầu để xua đi hình ảnh Mai Mai, nhưng rồi trong đầu cậu lại nghĩ đến cô ấy. Nhất Bảo nhớ lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Vậy là từ bây giờ, cậu và Mai Mai không còn phải kiêng dè chuyện người khác biết mối quan hệ của họ.

Mày làm thế liệu có được không? Mày muốn tốt cho cô ấy hay là càng lúc càng làm cô ấy bị tổn thương nhiều hơn đây?

Nhất Bảo thở dài.

- Có chuyện gì mà thở dài vậy con?

Bố Nhất Bảo – ông Hàm - bước vào.

- Sao bố không gõ cửa?

Ông đang chuẩn bị ngồi xuống ghế, nghe cậu con trai nói vậy thì lại quay người ra cửa, ông cười nói:

- Bố quên mất! Già thật rồi, đáng trí quá!

Rồi ông đưa tay gõ cửa.

Cốc..cốc..

Nhất Bảo bật cười. Đột nhiên trong đầu cậu lại hiện ra hình ảnh Mai Mai.

Bố mình cũng nhí nhố như .. Mai Mai vậy!

Nghĩ thế Nhất Bảo lại cười thành tiếng cái nữa.

Ông Hàm thấy con mình cười vui như vậy, ông đoán mò là có liên quan đến Mai Mai, ông giả vờ thắc mắc:

- Sao lâu rồi không thấy cô bé lần trước đến nhà mình chơi nhỉ?

- Ai... à!

- Con nói tiếp đi!

- Nói gì ạ?

- Nói xem, có phải con đang nghĩ đến cô bé đó không?

Nhất Bảo cười không đáp.

- Nhất Bảo, hãy trả lời bố câu này?

Ông Hàm trở nên nghiêm túc.

- Bố hỏi đi!

- Có phải con đã thích cô bé đó rồi không?

Đọc truyện online - santruyen

11. Chương 11

Nhất Bảo nghe câu hỏi, cậu trầm ngâm một lúc. Chính cậu cũng đang đắn đo suy nghĩ lời giải cho câu hỏi này.

Nhất Bảo thở dài.

- Chắc là có.

Ông Hàm nhẹ lắc đầu.

- Có là có, mà không có là không có. Con trả lời như vậy, phần nhiều là con thích cô bé đó rồi.

- Bố. Nhưng thực lòng con mà nói thì con không muốn bản thân mình có tình cảm với Mai Mai, và không muốn Mai Mai có tình cảm với con.

Ông Hàm nhìn cậu con trai. Suốt gần 20 năm ông nuôi nấng Nhất Bảo, đây là lần đầu tiên ông thấy Nhất Bảo do dự, thiếu quyết đoán như vậy.

Ông vỗ vai Nhất Bảo nói:

- Con lo lắng Mai Mai sẽ bị những kẻ thù của ta làm hại. Điều này bố biết, bởi vợ và con trai ta đã là nạn nhân của những sai lầm trong đời ta. Nhất Bảo, từ khi để con trở thành cậu chủ của băng đảng là bố đã sai rồi, đáng lẽ bố phải phản đối con đến cùng. Nhưng lúc đó bố vẫn chưa thông suốt, bố chỉ nghĩ đơn giản rằng để con trả thù cho bố mẹ con là điều đương nhiên. Bố đã không nghĩ ra rằng kể từ giờ phút đó, bố đã gieo vào lòng con toàn nỗi thù hận. Bố đã gặt đi một tuổi thơ tốt đẹp mà con đáng được hưởng, bố đã cướp đi tương lai của con rồi...

Đôi tay ông đặt trên vai Nhất Bảo run run, nước mắt ông rơi lã chã. Nhất Bảo nghe bố mình nhắc lại chuyện cũ, mắt cũng cay xè. Nhất Bảo lắc đầu nói:

- Không đâu bố. Bố không cướp đi cái gì của con cả. Đó là quyết định của con, bố không có lỗi. Ngược lại, bố đã cho con một tuổi thơ có bố, để con không phải là đứa trẻ mồ côi. Bố đừng tự trách mình nữa!

Ông Hàm lau nước mắt.

- Bố xin lỗi.

- Chứ Bảo có bảo Mai phải mang theo cái gì đâu?

- Em không xem dự báo thời tiết à?

Mai Mai lắc đầu.

- Trưa nay gió mùa đông bắc về đây!

Mai Mai bật cười haha:

- hahaha..... Trời ơi! Trời vừa nắng vừa nóng vậy mà trưa gió mùa về được sao? Mơ ngủ!

- Em nói ai mơ ngủ?

- B.. à, Mai không biết.

Nhất Bảo mở cửa xe ngồi vào trong, Mai Mai cứ đứng ngoài ngó nghiêng.

- Em có định vào xe không?

- Có chứuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

- Bảo đang đưa Mai đi đâu đấy?

- Em không thể đổi cách xưng hô được à?

Nhất Bảo đột nhiên nói giọng hơi nặng nề, làm Mai Mai bị bất ngờ:

- Không, không phải là không được, chỉ là ...chưa quen.

Nhất Bảo mắt vẫn nhìn thẳng ra đường, không nói gì.

- Nhất Bảo cứ nghĩ mà xem, bây giờ mà Mai Mai quen gọi Nhất Bảo bằng anh thì khi ở lớp thế nào cũng có lúc Mai Mai lỡ mồm lại gọi Nhất Bảo bằng anh, như thế mọi người chắc chắn sẽ lại thế nọ thế kia.

Nhất Bảo vẫn không nói gì. Mai Mai thở thê hởi:

- ...Đúng không?

Nhất Bảo im lặng.

Mai Mai bèn chuyển chủ đề:

- Hay mình đi xem khi đi, lâu lắm rồi Mai không xem khi?

- Xem khi á?

- Vâng! – Mai Mai mừng rúm ‘may quá, Nhất Bảo chịu nói chuyện rồi’.

- Bây giờ lại ra Đảo Khi chắc?

- Sao phải ra Đảo Khi?

- Em bảo muốn xem khi còn gì!

- Vâng, nhưng xem ở công viên cũng được mà.

Mai Mai xuống xe.

- Cuối cùng cũng đến được công viên. Nhất Bảo có phải Bảo vừa gọi điện hỏi đường nên mới đến được đây không?

- Anh còn chẳng biết là có cái công viên này cơ.

Mai Mai nhăn mặt rồi lại bật cười ngặt nghẽo.

- Háhá.. Bảo biết thành thật vậy là tốt. Đáng khen!

Hai người họ bước qua cổng chào. Vào cùng Mai Mai và Nhất Bảo còn có một đoàn khách toàn các bà trung niên chắc ở quê lên, thấy Nhất Bảo thì bà nọ huých bà kia hất mặt chỉ Nhất Bảo, rồi mấy bà không ngừng xuýt xoa ‘Đẹp trai quá’.

Bước vào trong, Nhất Bảo hỏi:

- Sao bảo ở đây có khỉ mà. Khỉ đâu? Toàn chim.
- Phải đi vào trong chút. Mai nhớ là ở đây nhiều con lắm mà.
- Thế bây giờ đi đâu?
- Đi thẳng.

Mai Mai nói rồi bước nhanh về phía khu vực dành cho công, chim, sáo...

- Hôi quá! – Mai Mai lấy tay bịt mũi.
- Biết hôi sao còn đi đến đây?

Mai Mai mặt mày đang nhăn nhó thì mắt mở to như thấy thần tượng>

- Trời ơi, công xòe cánh kia. Đẹp quá đi!

Mai Mai chạy đến chuồng công. Chỉ tay cho Nhất Bảo xem:

- Bảo ơi nhìn đẹp chưa kia?
- Con công ưỡn ngực bước đi bước lại khoe bộ lông đẹp.
- Đố Bảo biết đây là công đực hay công cái?
 - Đực.
 - Chắc không?
 - Chắc.
 - Sao Bảo biết hay vậy? – Mai Mai cười hỏi.
 - Nhìn dáng đi thì biết. Con cái mà đi thế kia có mà ế chồng.

Mai Mai chăm chú nhìn dáng đi của con công, gật gật đầu:

- Cũng đúng.
- Đúng là ngốc! Nói thế mà cũng tin. Nhất Bảo cười mỉm.
- Chuồng khỉ đây này. Nhiều khỉ quá đi.

Mai Mai thấy mọi người cho khỉ ăn cũng tiện tay bốc lấy cái bắp rang bơ của người bên cạnh đưa cho khỉ, chẳng cần biết người bên cạnh là ai. (bó tay với cô tiểu thư!!!)

Mai Mai nhìn cái biển ghi chú.

- Khỉ *** đỏ. Ấy, khỉ bên chuồng kia *** cũng đỏ mà, nhưng tên đâu phải khỉ *** đỏ đâu.

Nhất Bảo bật cười.

Đọc truyện online - santruyen

12. Chương 12

Mai Mai và Nhất Bảo sau khi xem xong khu vực thú dữ, hai người sổng bước ra cổng.

- Hôm nay là ngày nghỉ, ở đây đông người quá nhỉ? Nhất Bảo ơi, mấy giờ rồi? – Mai Mai hỏi.

- 11h15. Em đói chưa? - Nhất Bảo nói.

Mai Mai lắc đầu.

- Chưa. Mình đi đâu bây giờ? Cứ đi bộ thể này chán chết! – Mai Mai than vãn.

- Anh nói điều này nhưng em phải hứa là nghe xong sẽ thật bình tĩnh thì anh mới nói! - Nhất Bảo nói, cố tình gây tò mò cho Mai Mai.

Mai Mai nghe vậy liền hít một hơi thật sâu, gật đầu cái rụp:

- Hiện giờ Mai đang rất bình tĩnh, Bảo nói đi!

- Em chắc chưa?

Mai Mai gơ tay làm dấu OK với gương mặt cười tươi rói.

- Ủm...

Nhất Bảo ra vẻ phân vân, ơ ờ không nói hẳn. Mai Mai tò mò quá, cầm khuỷu tay Nhất Bảo lắc lắc:

- Nói đi. Mai bình tĩnh lắm rồi này!

Nhất Bảo lừ mắt (lườm iu thôi nhé):

- Em đang rất sốt ruột đấy chứ!

Mai Mai trề môi:

- Vậy Mai phải thế nào thì Bảo mới chịu nói đây?

Nhất Bảo cười ma mãnh:

- Cứ giữ bình tĩnh từ giờ đến lúc vào trong xe hăng hay!

Rồi Nhất Bảo bước nhanh ra khỏi công viên. Mai Mai chạy theo sau, hết lườm lại nguyền Nhất Bảo.

- Rồi nhá. Suốt từ nãy đến giờ Mai Mai không nói một câu nào rồi đấy. Giờ Nhất Bảo nói được chưa? – Mai Mai làm mặt giận.

Nhất Bảo cười:

- Bố anh muốn em về nhà ăn cơm.

Mai Mai quay sang nhìn Nhất Bảo:

- Về nhà ai?

Xe bắt đầu chuyển bánh.

- Nhà anh.

- THẬT Á???

Mai Mai hét tướng lên sung sướng.

- Biết ngay mà!

Nhất Bảo nói. Mai Mai nghe Nhất Bảo nói vậy thì im bật, chỉ tùm tùm cười.

- Mai quên. Hìhì...

Thế bây giờ mình về nhà luôn hả?

- Nhà ai? - Nhất Bảo hỏi.

- đương nhiên là nhà Bảo rồi.

- Vậy thì em phải nói cho rõ là ‘nhà anh’. Nói mỗi chữ ‘nhà’, người ta nghe lại hiểu nhầm là ‘nhà chung’ thì hay...

Mai Mai ngó phải một lúc sau mới hiểu hết ý trong câu nói của Nhất Bảo. Cô đánh Nhất Bảo một cái:

- Nói ...buồn cười.

Gâu gâu gâu...

Mai Mai và Nhất Bảo bước vào sân, mấy chú chó thấy người lạ thì sủa inh ỏi.

- Tiểu thư Mai Mai! Cậu chủ mới về.

Người trong nhà Nhất Bảo chạy ra giữ mấy con chó cho nó khỏi sủa. Mai Mai chăm chú nhìn mấy con chó.

- Em còn nhận ra chúng không?

Mai Mai nhìn mấy con chó một lúc nữa.

- Có phải là mấy con chó con lần trước không?

Nhất Bảo cười, gật đầu.

- Lớn thế này rồi cơ à? Hồi bé xinh lắm mà, sao giờ lớn xấu thế? – Mai Mai nói.

- Thưa cậu chủ, ông chủ đang ngồi ở hoa viên. Ông nói cậu và cô qua bên đó.

Nhất Bảo gật đầu.

- Mình đi.

- Cháu chào bác! – Mai Mai chào to khi vừa bước vào hoa viên, thấy ông Hàm đang ngồi uống trà dưới mái che.

Ông Hàm thấy Mai Mai, gương mặt ông cũng tươi tỉnh.

- Lâu rồi bác không gặp cháu. Cháu trông xinh ra đấy.

- Thật ạ? – Mai Mai hỏi lại.

- Chứ cháu nghĩ bác nói không thật à?

- Dạ không. Hì hì... - Mai Mai cười tí mắt.

Ông Hàm cũng cười tí.

- O, hai đứa không đi chơi đâu hay sao mà về sớm thế?

Mai Mai nhanh nhẩu:

- Có ạ. Bọn cháu đi công viên xem thú rồi mới đến đây. Tại Nhất Bảo không chịu nói sớm là bác mời cháu đến ăn cơm, chứ không cháu đến đây từ lâu rồi.

Ông Hàm ngạc nhiên hỏi:

- Hai đứa vừa đi công viên thật à?

Mai Mai gật đầu, rồi uống ực hết cốc nước.

- Mai Mai giỏi thật, lòi được thằng Bảo này vào những chỗ vui chơi được sao?

Ông Hàm nói và nhìn Nhất Bảo với ánh mắt đầy ẩn ý.

- Hihi.. vào đấy vui mà bác. Nhất Bảo giỏi lắm bác ạ, phân biệt được cả công đực công cái đấy.

Ông Hàm nghe xong không nhin được, ông cười haha rất sảng khoái. Trong khi ấy, Nhất Bảo lại mặt nặng mày nhẹ nhìn Mai Mai.

Ba người ngồi ăn, trò chuyện vui vẻ trong tiền sảnh.

- Mai Mai ăn ít vậy? Đồ ăn nhà ta không ngon sao? – Ông Hàm hỏi.

Mai Mai lắc đầu, xua tay:

- Ngon lắm ạ. Nhưng cháu ăn no lắm rồi.

Rào rào....

Trời tối sầm lại. Một cơn gió mạnh đột ngột thổi đến, cây cối xung quanh kéo nhau nghiêng ngả. Cơn gió kia vừa đi qua chưa lâu, tiếp tục một cơn gió khác kéo đến, cơn gió này cũng mạnh nhưng có phần lạnh hơn cơn gió trước, làm tóc Mai Mai bay cả vào mắt. Cứ thế các cơn gió tiếp theo thổi tới, cái lạnh mỗi lúc một tăng.

Mai Mai ngồi nổi hết da gà.

Trời bắt đầu mưa... gió không ngừng thổi...

Mai Mai ngồi rùng mình vì lạnh.

Mọi thứ diễn ra thật nhanh. Gió mùa đông bắc về thật rồi.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai mắt tròn tròn nhìn trời, người thì thoáng lại run lên, biết là cô nàng đang lạnh.

Bốp bốp

Nhất Bảo vỗ tay hai tiếng. Một người cầm chiếc áo màu hồng ra, là áo khoác. Nhất Bảo cầm lấy chiếc áo, đưa cho Mai Mai:

- Lạnh rồi hả?

Mai Mai nhận lấy chiếc áo, khoác vào người, thấy đỡ lạnh hẳn. Lúc này ông Hàm cũng vừa khoác thêm chiếc áo dài tay vào.

Ông Hàm thở dài:

- Thời tiết chuyển mùa rồi đây!

Trên xe của Nhất Bảo...

Mai Mai mân mê cái tay áo khoác của mình.

- Tại sao nhà Bảo lại có áo khoác con gái thế?

- Mua thì có chứ sao!

Mai Mai cười:

- Bảo mua cho Mai hả?

- Ủ. Anh biết sớm là em chủ quan, sẽ bị như thế nên bảo người đi mua trước khi gió mùa về.

Mai Mai bĩu môi:

- Nhưng sao lại vừa thế. Bảo biết Mai mặc áo cỡ bao nhiêu à?

- Lần trước em đến nhà anh cũng chẳng có hành lý gì, phải đi mua đấy thôi.

Mai Mai cười

- À, đúng rồi.

- Dừng ở đây thôi, em mau về nhà đi!

Mai Mai thò đầu ra cửa nhìn dọc con phố vắng.

- Đi bộ từ đây về á? Hơi xa đấy. – Mai Mai ngỏ ý muốn Nhất Bảo đưa về đoạn nữa.

- Đến đây thôi. Đi tiếp để anh bị phát hiện à? - Nhất Bảo cười, nhìn Mai Mai không nhéo.

Mai Mai nhăn mặt:

- Anh cứ làm như mình là xã hội đen không bằng ý! - Mai Mai cười khúc khích.

Nhất Bảo đột nhiên mặt nghiêm lại, trong lòng cậu có phần nào bối rối. Im lặng một lúc, Nhất Bảo hỏi:

- Mai Mai này..

- Dạ!

-...nếu...nếu anh là xã hội đen thật, em có... có còn...

- Sao? Có chơi với Bảo nữa không chứ gì? – Mai Mai toe toét.

Nhất Bảo cười gượng:

- Ủ, đúng rồi.

Mai Mai làm mặt đắn đo suy nghĩ rồi cô quay sang, nhìn thẳng vào Nhất Bảo ...lắc đầu:

- Không!

Nhất Bảo như vừa nghe phán quyết, lòng cậu trùng xuống.

- Có thể cho anh biết lí do không?

- Aydà, chơi với xã hội đen sợ lắm. Không ưa nhau là ‘pằng’ luôn. Hì hì... Bảo sao thế? Sao tự nhiên mặt Bảo lại thế kia?

Tuy trời tối nhưng ở khoảng cách gần, Mai Mai vẫn có thể thấp thoáng nhìn được gương mặt Nhất Bảo như cắt lại.

Nhất Bảo lắc đầu:

- Không sao, nghe em nói về xã hội đen sợ quá thôi.

- Haha... Nhất Bảo cũng biết sợ sao? Hihi...

Mai Mai đưa tay nắm lấy tay Nhất Bảo:

- Nhưng Bảo đừng lo, dù Bảo có là trùm xã hội đen thì ...Mai vẫn chơi với Bảo mà.

Nhất Bảo tưởng như đang đeo đá trong người, vậy mà nghe xong câu nói này thấy lòng nhẹ hẳn.

- ...Nhưng mà Bảo phải nhớ những gì đã hứa với Mai Mai, có sao bằng làm chứng cơ. OK?

Mai Mai cười rạng rỡ.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai, cậu chỉ muốn được cùng Mai Mai nắm tay mãi như thế này. Bởi cậu sợ một điều khi Mai Mai buông tay cậu ra rồi sẽ không còn lần thứ hai cô ấy nắm tay cậu nữa.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai không rời mắt. Mai Mai nhìn Nhất Bảo:

- Bảo đang nghĩ gì vậy? Nhất Bảo...

- Hả? À, không có gì.

Nhất Bảo vòng tay ra, nắm lại tay Mai Mai:

- Những gì em vừa nói là thật chứ?

Mai Mai cười:

- Ok rồi mà!!!

Nhất Bảo nắm tay Mai Mai thêm một lúc nữa.

Đủ rồi, mau bỏ tay cô ấy ra đi! - Nhất Bảo tự nói với lòng mình.

Cậu thả dài một cái, buông tay Mai Mai ra.

- Cũng muộn rồi em về đi.

Mai Mai mặt buồn rười rượi, cô đưa mắt nhìn đoạn đường sẽ phải đi một mình về nhà.

- Yên tâm, anh sẽ nhìn em đến khi em bước qua cánh cổng.

Mai Mai lưỡng lự nhưng rồi cũng gật đầu, chào Nhất Bảo.

Mai Mai bước đi trên con phố ước. Thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại. Xe Nhất Bảo vẫn ở đấy, cô lại yên tâm bước tiếp. Đứng trước cổng nhà mình, Mai Mai vẫn không quên nhìn lại phía sau kia, chiếc xe còn đỗ ở đó. Mai Mai chân bước vào cổng nhưng mắt không rời chiếc ô tô đến khi bị khuất tầm nhìn mới thôi.

Nhất Bảo ngồi ngoài xe, nhìn Mai Mai bước đi một mình trên phố. Cậu mong sao sẽ mãi được thấy Mai Mai bước đi một cách bình yên như thế. Đến khi phòng Mai Mai bật đèn sáng, Nhất Bảo mới lái xe ra về.

Đọc truyện online - santruyen

13. Chương 13

Mai Mai đứng trong phòng nhìn ra, nhìn chiếc xe ô tô của Nhất Bảo xa dần, xa dần rồi không còn thấy ánh đèn xi nhan đâu nữa. Cô ước gì ngay lúc này đây thời gian có thể quay trở lại thời điểm sáng nay, khi tâm trạng Mai Mai còn tràn đầy hưng phấn, khi Mai Mai được trông thấy Nhất Bảo đang đợi chờ mình, ước gì thời gian dừng trôi nhanh như thế.

Cốc... Cốc...

..!!

Cốc... cốc...

-Cô chủ!

Tiếng gõ cửa và tiếng gọi của dì Minh kéo Mai Mai khỏi tâm trạng rưng rưng đó. Cảm giác buồn vẫn còn vương vấn trong Mai Mai, cô bước về phía chiếc giường, ngồi xuống đó.

- Dì vào đi! - Giọng nói của Mai Mai đã không thể che giấu được nỗi buồn đang ngày càng lấn át tâm hồn cô.

Dì Minh mở cửa bước vào.

- Cô chủ! Ông chủ đã về rồi, ông muốn gặp cô!

Như con robot được bật nút “on”, Mai Mai đứng bật người dậy.

- Phải rồi, hôm nay bố về, sao con lại quên mất nhỉ?

Rồi cô nhớ ra lời dặn của dì Minh sáng nay, Mai Mai hỏi:

- Thế bố con đã ăn tối chưa?

Dì Minh lắc đầu nói:

- Ông bảo đợi cô chủ về ăn cùng!

Mai Mai kêu “ôi”, tự vỗ trán mình:

- Sao mình đăng trí tuệ này?!?!?!?

Mai Mai vội vàng bước ra khỏi phòng, đi qua dì Minh đang đứng ở mé cửa, đi được một đoạn, như nhớ ra điều gì, Mai Mai lại quay lại hỏi:

- Bố con có nói gì không? Ừm... có hỏi con đi đâu hay đi với ai không chẳng hạn?

- Có, thưa cô.

Mai Mai thấy các dây thần kinh nào bộ như căng lên đột xuất:

- Dì đã trả lời thế nào?

- Là tôi không biết.

- Bố con có nói gì nữa không?

- Không, thưa cô.

Các dây thần kinh vẫn chưa hết căng, Mai Mai đứng trước cửa phòng bố, hai tay đan vào nhau, đang nghĩ xem sẽ phải nói gì với ông Lâm...

Hít một hơi thật sâu, Mai Mai đưa tay gõ nhẹ hai tiếng lên cánh cửa trước mặt.

- Vào đi!

Tiếng ông Lâm từ trong phòng nói ra khiến nhịp tim của Mai Mai đã rộn ràng nay còn rộn ràng hơn. Mai Mai mở cửa bước vào.

Vừa thấy ông Lâm, Mai Mai đã toe toét cười nịnh.

- Bố, sao đợt này bố đi lâu thế? Giờ mới về!

- Bố về lúc 4h chiều, con có ở nhà đâu mà biết!

Ông Lâm không buồn ngẩng đầu nhìn con gái, Mai Mai biết bố đang giận, bèn tiến lại gần bóp vai ông Lâm cười nói:

- Bố ơi, con biết con sai rồi. Đáng lẽ con phải ở nhà đợi bố về mới đúng...

- Vậy con đã đi đâu hôm nay?

- Dạ... - biết mình vừa nói hớ, Mai Mai lại cười, chuyển từ bóp vai sang đấm lưng, ồm ồm mấy tiếng - ... ừm... con đi... mua áo.

- Mua áo? - Ông Lâm ngạc nhiên- Mua áo gì? Con thiếu áo à?

- Con mua áo mùa đông, thời tiết chuyển rét rồi còn gì!

Ông Lâm hỏi tiếp:

- Mua áo gì mà đi hết cả ngày trời?

Mai Mai vòng tay ôm cổ bố cười:

- Hi hi. Con đi mua áo cho bố nữa.

- Thật không?

- Thật ạ!

- Đâu

- Chưa có! Hi hi... con đi bao nhiêu shop mà không tìm được cái nào ưng ý hết á.

Cuối cùng ông Lâm cũng chịu rời mắt khỏi cái laptop, nhìn Mai Mai:

- Quần áo thì mua lúc nào chẳng được. Không mấy khi bố con mình có thể ngồi ăn cùng nhau mà con chẳng biết trân trọng gì cả.

Mai Mai biết bố đã nguôi cơn giận, “nhẹ cả người”

- Con biết, con biết con sai rồi, con sẽ không thể nữa đâu. Nhưng bố ỷ, bố không thể vì thế mà không ăn tối, bố cũng chẳng biết giữ gìn sức khỏe gì cả.

Nhất Bảo trên đường lái xe về nhà, tay cậu sờ sờ tìm nút mở nhạc, tâm trạng Nhất Bảo đang lâng lâng. Từ ngày mua chiếc ô tô riêng này, với Nhất Bảo, ô tô cũng chỉ là phương tiện đi lại tầm thường, cậu hoàn toàn không để ý hoặc quan tâm đến những tiện ích khác của xe ô tô. Nhận ra sự khác thường của mình hôm nay, Nhất Bảo tự cười chính bản thân mình. Cả ngày nay, mỗi lần lên xe đều có Mai Mai ngồi bên cạnh. Mai Mai, đúng rồi, Mai Mai là người đầu tiên cùng với Nhất Bảo ngồi chiếc xe này. Mai Mai ngồi chiếc ghế bên cạnh, khi thì nói chuyện, lúc lại ngấm phở xá với nụ cười tươi rói luôn hiện hữu trên gương mặt. Nhất Bảo bất giác nhìn sang ghế bên... trống rỗng... Mai Mai đã không còn ngồi đó nữa... Trên xe lúc này chỉ còn mình Nhất Bảo... Vậy mà trong một giây phút nào đó, Nhất Bảo tưởng như vẫn còn Mai Mai bên cạnh... Lòng cậu bỗng trở nên hụt hẫng... “chơi với xã hội đen sợ lắm” câu nói của Mai Mai khi nãy lặp đi lặp lại trong đầu cậu, tay Nhất Bảo bấu chặt vô lăng mà cậu không hay biết...

“Mình là xã hội đen, mình là xã hội đen...” Nhất Bảo tự nhắc nhở mình phải chăng cậu đã quên sự thật này khi ở bên Mai Mai.

Vừa nhìn thấy Nhất Bảo bước qua cổng, ông Hàm đã hớn hở vẫy gọi cậu con trai. Nhất Bảo đến tiền sảnh thấy trên bàn không biết bao nhiêu giấy tờ đang bày trước mặt ông Hàm.

Ông Hàm trải tờ giấy khổ lớn đang cầm trên tay lên mặt bàn, nói:

- Bố có bất ngờ cho con đây.

Nhất Bảo nhìn vào tờ giấy:

- Bố định xây biệt thự à?

Ông Hàm lắc đầu, cười khà khà:

- Con đoán sai rồi. Đây là bản thiết kế xây dựng công ty của mình.

Nhất Bảo ngạc nhiên:

- Công ty???

Ông Hàm gật đầu đắc ý:

- Đúng vậy. Bố đã mua được một mảnh đất, không, là một khu đất đủ rộng để xây dựng lên một công ty lớn, và rất có triển vọng phát triển thành tập đoàn.

- Bố đang nói gì đấy???

Ông Hàm đang mải mê với những dự định cho tương lai, câu hỏi của Nhất Bảo làm nhiệt huyết của ông có phần nào vơi đi những mà cũng không thấm vào đâu. Ông ấn Nhất Bảo ngồi xuống ghế.

- Con ngồi xuống đây. Thế này nhé. Như bố đã nói là con hãy để bố được lo lắng cho con. Và việc đầu tiên là bố sẽ cấp vốn mua đất, xây dựng cơ sở hạ tầng công ty do con làm chủ!

Nhất Bảo nhìn ông Hàm:

- Bố có biết mình đang làm gì không đấy?

- Biết chứ!

Nhất Bảo chẹp miệng:

- Được rồi. Nhưng mà con chưa học xong. Còn hơn 3 năm nữa mới ra trường, với cả còn nhiều việc khác con phải lo.

Ông Hàm xua xua tay.

- Con phải lo việc gì cứ nói với bố, bố sẽ giải quyết cho con. Còn chuyện học hành... ôi rồi... mấy thứ vớ vẩn, toàn lý thuyết lãng xẹt. Cái con cần thiết là thực hành và kinh nghiệm.

Nhất Bảo thông thả rót cho mình một cốc trà.

- Bố quyết định rồi. Thời gian tới, bố sẽ để con ra nước ngoài...

Cốc trà vừa đưa lên miệng, chưa kịp thưởng thức, Nhất Bảo lại nhìn ông Hàm “hôm nay bố sao vậy?”

Tại nhà Mai Mai:

- Tối nay con nhớ về nhà ăn cơm nghe chưa!

- Dạ?... à... đương nhiên rồi! – Mai Mai trả lời bố.

Tại lớp VIP 1:

- Mai Mai.

!...!...!

- Mai Mai.

!...!...!

- Mai Maiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....

Mai Mai đang chìm đắm trong quyển giới thiệu về các bộ phim được trình chiếu trong Liên hoan phim Trung Quốc, giật mình:

- Hả??

...

- Vừa gọi Mai Mai phải không?

Mai Mai vẫn vô tư hỏi mà không hề nhận ra sự “nản” ra mắt của cậu bạn kia. Cậu bạn kia chép miệng:

- Thôi! Không nói nữa.

Rồi cậu ta khoác vai cậu còn lại đi ra ngoài.

Mai Mai lại đắm chìm vào quyển giới thiệu phim.

(Im lặng....)

- Mai này!

Mai Mai đang say sưa là thế, vậy mà:

- Nhất Bảo vừa gọi Mai Mai hả? Có việc gì thế?

Cùng trong một hoàn cảnh mà Mai Mai có hai thái độ khác hẳn nhau. Nhìn gương mặt háo hức hiện giờ ngược 180° so với sự lơ đãng khi nãy.

- Học xong có bận gì không? - Nhất Bảo hỏi.

- Không có. – Mai Mai cười đáp.

- Thế thì...

- Đi chơi hả? OK!!! – Mai Mai toe toét, giơ tay làm dấu “OK”.

Nhất Bảo mỉm cười.

- À. Mai Mai chọn 2 phim này, Nhất Bảo thấy có được không?

- Em chọn phim nào anh cũng xem mà. - Nhất Bảo nhìn Mai Mai trêu mếu.

- Ồ ha. Vậy chọn hai phim này, 16h thứ 3...

Thời tiết mỗi lúc một lạnh. Dù mặc nhiều áo rồi nhưng Mai Mai vẫn run cầm cập. Nhất Bảo giơ tay khoác vai Mai Mai, nép cổ về phía mình, hai người sóng bước đi. Cảnh tượng này diễn ra khiến cho trước mắt của nhiều nữ sinh trong học viện chỉ còn “một trời đom đóm” đang nổ đen đét (nổ đom đóm mắt).

Ra đến cổng, Mai Mai nói:

- Bảo đi lấy xe trước đi, để Mai qua nói với người vệ sĩ đã.

Nhất Bảo có vẻ lưỡng lự, nhưng rồi cũng đồng ý.

Nhất Bảo ngồi trong xe, thấy dáng Mai Mai đang chạy đến. hai má đỏ ửng lên vì lạnh. Vội vã ngồi vào xe, nhận lấy cốc sô cô la nóng từ Nhất Bảo, uống gấp.

- Ui da! – Mai Mai kêu lên, lấy tay quệt... lưỡi.

- Ai bảo em không thổi. - Nhất Bảo nhìn Mai Mai, khẽ lắc đầu. – Sao lâu vậy? Họ không cho em đi à?

- Ừm... - Rút kinh nghiệm, Mai Mai từ tốn, nhảm nhí từng ngụm nhỏ.

- Thế sao em vẫn đi được?

- Mai phải nói mãi họ mới tin đấy – nhâm nhi ngụm sô cô la trong khi Nhất Bảo bắt đầu cho xe chuyển bánh – Mai bảo shop Nino có hàng mới, Mai qua đó mua đồ rồi sẽ về. Có người hộ tống Mai rồi, họ không phải lo lắng.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai qua gương khoảng 1 giây như để kiểm tra lại xem đó có đúng là Mai Mai hay không...

- Em đã nói dối à?

- Ừm...

- Em biết nói dối từ khi nào thế?

Cứ như máu lên não chậm. Lúc này, Mai Mai mới cau mày nhìn lại Nhất Bảo.

- Đúng rồi... Mai đã nói dối – gương mặt cô nàng đầy vẻ tội lỗi - ... nhưng... không nói dối... thì đi sao được! – và nụ cười đắc chí xuất hiện.

Nhất Bảo đứng xe trước một restaurant, nói:

- Đợi anh ở đây, cầm lẵng xăng đi đâu đấy!

- Biết rồi. – Mai Mai ngoan ngoãn trả lời - ... ủa, tưởng vào đó ăn chứ.

Nhưng Nhất Bảo đã đi rồi, không nghe thấy Mai Mai nói gì hết.

Lát sau, Nhất Bảo quay lại, trên tay cầm một túi...

- Đồ ăn hả? – Mai Mai nhanh nhẩu.

- Ừ!

- Đưa Mai!

- Không!

Mai Mai cau mày:

- Mua đồ ăn mà không cho ăn! Để ngắm chắc? – Mai Mai lăm bắm.

- Em vừa nói gì?

- Nói một lần thôi, không nghe thấy thì kệ.

“Dối rồi!!!” Nhất Bảo nghĩ bụng, nhướn miệng cười.

Suốt đoạn đường tiếp theo, Mai Mai không nói tiếng nào. Thi thoảng lại lườm Nhất Bảo rồi hất cằm một cái. Đáp lại sự giận hờn của Mai Mai là những nụ cười... khả ái của Nhất Bảo.

Nhất Bảo và Mai Mai ra khỏi nội thành. Hai bên đường đã xuất hiện cánh đồng rộng bao la. Thời tiết mùa đông, trời mây xám xịt.

Cánh cổng lớn mở ra. Bên ngoài xe không biết nơi nào mà cây cối um tùm. Mở cửa xe bước ra, Mai Mai tròn mắt kinh ngạc: bước qua cổng, vào đến trong này chỉ có một con đường duy nhất. Hai bên đường là hàng cây lá nhỏ, mọc dày rậm với nhau như bức tường thành, đứng từ bên này không thể nhìn được sang bên kia. Nhất Bảo nắm tay Mai Mai đi về phía trước. Con đường uốn quanh. Đi một lúc, quay đầu lại, cánh cổng đã biến mất. Nhìn trước nhìn sau, con đường cứ hun hút trong một màu xanh rì. Mai Mai cảm giác như mình đang lạc vào mê cung vậy.

Mai Mai nhắm mắt lại, để cho Nhất Bảo dắt đi. Cô cảm nhận cái rét cắt da, cảm nhận nơi đầu mũi của mình đã lạnh cóng, các vân thịt hai gò má cũng co lại vì lạnh, nhưng mỗi bước đi vẫn rất vững chãi và cô cảm nhận được cả sự ấm áp nơi bàn tay cô đang nằm gọn trong bàn tay của Nhất Bảo, ấm áp vô cùng.

Nhất Bảo dừng lại:

- Em mở mắt ra đi!

Mai Mai cũng đã dừng lại, không bước đi nữa tức là không còn phải “xé không khí” để hứng lấy cái rét. Cô mở mắt ra, gương mặt ngạc nhiên xen lẫn thích thú...

Đọc truyện online - santruyen

14. Chương 14

Không gian xung quanh cứ như đang trong thế giới cổ tích vậy. Phía cuối của con đường màu xanh kia là một căn nhà gỗ. Nhất Bảo mỉm cười – một nụ cười chỉ có khi ở bên Mai Mai. Cậu mở cửa. Nội thất trong nhà duy nhất có một chiếc... ghế dài. Nhưng nhìn ánh sáng trong căn nhà rất ấm áp. Nhà gỗ này chỉ có một tầng đây và thêm căn gác nhỏ ở trên. Nhất Bảo đưa Mai Mai lên tầng trên. Vừa bước tới nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt Mai Mai chính là chiếc giường bởi nó chiếm hết nửa diện tích căn gác! Và đó là đồ dùng duy nhất có mặt ở đây.

- Căn nhà gỗ này thích thật đấy nhưng nội thất thì xơ xài quá. – Mai Mai nói.

- Anh thích đơn giản - Nhất Bảo vừa nói vừa đẩy Mai Mai đi về phía chiếc giường.

Mai Mai gật gật đầu:

- Uhm. Đơn giản cũng có cái đẹp của đơn giản. Nhưng mà cái nền này đi lạnh chân quá.

Mai Mai co luôn hai chân lên đệm khi vừa vừa ngồi lên giường.

- Anh sẽ bảo người làm trải thảm. – Nhất Bảo nói rồi giơ túi đồ ăn trước mặt Mai Mai. – Đói chưa?

Từ lúc xuống xe đến giờ liên tục chứng kiến những bất ngờ khiến Mai Mai cũng quên luôn chuyện ăn uống. Thấy túi đồ ăn, ngửi mùi thức ăn thơm phức, bụng cô nàng bắt đầu réo ầm ĩ.

Sáu đùi gà, hai hamburger, khoai và nước.

- Oa, trông ngon quá! – Mai Mai reo lên. Cô cầm một hamburger đưa cho Nhất Bảo.

- Anh không ăn.

Mai Mai nhìn ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không ăn? Hay Bảo không thích ăn gà chiên? Không thích ăn thì mua làm gì?

Nhất Bảo cười:

- Không phải. Anh không đói thôi.

Mai Mai cười tươi gật đầu:

- Vậy à! Vậy thì Mai sẽ phần Bảo một bánh, ba đùi gà, Mai không thích ăn khoai, cho Bảo hết khoai luôn – vừa nói vừa chia đôi phần ăn của hai người – mà khoai một mình Bảo ăn thì cho Bảo hai đùi thôi. Hì hì.. – Mai Mai cười toe toét. Đưa luôn miếng đùi đáng lẽ là phần của Nhất Bảo lên miệng.

Nhất Bảo cười hiền, lấy lon nước uống.

- Căn nhà gỗ này của Nhất Bảo à? – Mai Mai hỏi khi bắt đầu chơi tiếp cái đùi thứ hai.

- Ủ. Em có thích nó không?

Nuốt vội miếng thịt gà:

- Có. Về Mai cũng sẽ bảo bố làm cho một cái giống thế này.

Nhất Bảo lại cười:

- Cứ từ từ mà ăn.

Nhìn Mai Mai ăn đùi gà, Nhất Bảo chợt nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau. Cô tiểu thư ngang ngược, chảnh chọe đã đi đâu mất?!

Chẳng mấy chốc phần đùi gà của Mai Mai cũng đã hết. Cô nàng bắt đầu đả sang bánh. Nhìn suất của Nhất Bảo còn nguyên:

- Sao Bảo không ăn đi?

- Đã nói là anh không muốn ăn rồi mà.

.....

- Ui no quá đi!

Mai Mai xoa xoa cái bụng no căng, nhìn xung quanh, thấy Nhất Bảo đang ngồi tựa cửa nhìn mình.

Mai Mai đứng lên đi về phía Nhất Bảo. Nhìn qua tấm cửa kính trong suốt, từ trên căn gác nhìn xuống, con đường màu xanh thu gọn trong tầm mắt.

- Oa. Thật thanh bình. – Mai Mai cười tươi rồi cũng ngồi xuống tựa cửa đối diện Nhất Bảo.

Nhất Bảo vẫn không hề rời mắt khỏi Mai Mai. Mai Mai đưa tay lên quẹt quẹt cái miệng của mình:

- Bị dính đồ ăn à? Lúc ăn xong Mai lau rồi mà.

Nhất Bảo lắc đầu:

- Sạch rồi.

Rồi cậu quay đầu nhìn ra ngoài trời.

- Nếu bây giờ anh không còn ở đây ... em sẽ thấy sao?

Mai Mai cau mày không hiểu.

- Tức là anh không ở Việt Nam mà sẽ đến một đất nước nào đó chẳng hạn.

Chân mày Mai Mai dãn ra, cô im lặng rồi nói:

- Chắc là sẽ buồn, rất buồn.

Nhất Bảo quay nhìn Mai Mai. Mai Mai không hiểu lại tránh ánh mắt đó.

- Từ nhỏ tới giờ, Mai chưa từng có lấy một người bạn. Những đứa trẻ Mai từng gặp đều là con nhà vương giả. Trong môi trường đó có được người bạn đúng nghĩa có khi còn khó hơn lên trời. Chứ đừng nói đến bạn thân.

Mai Mai bật tiếng cười nhìn Nhất Bảo.

- Mai không có bạn, Bảo có nghĩ là tại tính Mai khó ưa không?

Nhất Bảo không nói gì, nắm lấy tay Mai Mai, nhìn đôi mắt đỏ hoe từ lúc nào.

Mai Mai đặt bàn tay kia lên tay Nhất Bảo:

- Vậy nên Bảo là người bạn đầu tiên của Mai Mai, và còn là người bạn thân nữa. Bảo hứa sẽ mãi mãi là bạn thân của Mai nha!

Ánh mắt của Nhất Bảo có sự thay đổi sau câu nói ấy. Cái nắm tay cũng lỏng dần.

Cậu cười khan:

- ‘Bạn thân mãi mãi’ à? Anh muốn hỏi em một câu, em biết những gì về anh?

Mai Mai đầu óc đơn giản, nghe Nhất Bảo hỏi vậy thì cũng định trả lời, nhưng chợt thấy ngoài biết tên, biết nhà, biết mặt bố của Nhất Bảo ra thì cô cũng chẳng biết điều gì hơn. Đành im lặng.

- Có phải ngoài biết tên, nhà và bố anh thì không còn gì nữa đúng không? Vậy em không sợ anh cũng sẽ giống như những công tử, tiểu thư kia hay sao? ... mà có khi còn tệ hơn thế! – Câu cuối Nhất Bảo nói bằng giọng khác hẳn...

Mai Mai lập tức lắc đầu quả quyết:

- Không. Mai không sợ vì Mai biết Nhất Bảo không như vậy, và Mai tin Nhất Bảo sẽ không bao giờ là như vậy.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai. Niềm tin của Mai Mai thật quá lớn. Nhất Bảo có thể cảm nhận được điều ấy qua đôi mắt cô. Nhất Bảo lắc đầu, đứng vụt dậy:

- Anh sẽ làm em thất vọng thôi.

Im lặng...

- Nhất Bảo... - Mai Mai ngập ngừng - ...

- Đừng trẻ con thế! – Nhất Bảo nói

Nhất Bảo không thể hiểu nổi tâm trạng của chính mình lúc này. Liếc nhìn gương mặt của Mai Mai cậu thấy tội nghiệp cho cô, và càng tự giận bản thân mình nhiều hơn.

Nhất Bảo cười, nụ cười buồn bã nhưng vẫn cố làm ra vui vẻ:

- Mai Mai này!

Mai Mai giật mình, không khí yên ắng khi nãy khiến Mai Mai thấy run trong lòng, và cái gì đó như sợ. Cô ngẩng nhìn Nhất Bảo. Thái độ cậu ấy đã khá hơn nhưng đây vẫn không phải một Nhất Bảo cô từng biết.

- Bảo nói đi.

Nhất Bảo ngồi xuống giường nhìn Mai Mai ngồi đất nhìn mình buồn bã, che đậy cảm xúc thật, cười nói:

- Đến khi nào em mới chịu đổi cách xưng hô với anh?

Mai Mai tròn mắt, thấy câu hỏi chẳng liên quan gì đến hoàn cảnh.

- Nhìn anh say đắm thế?!

Tại nhà Mai Mai

- Ông chủ cho gọi tôi. – Dì Minh nói

Ông Lâm không rời mắt khỏi tờ báo, hỏi:

- Mai Mai về chưa?

- Dạ chưa, thưa ông chủ.

- Dì có biết con bé đi đâu không?

- Dạ, vệ sĩ nói cô ấy đi mua đồ.

- Mua đồ? Nó cần mua cái gì? Mà nó đi với ai?
- Cô ấy nói là có hàng thời trang mới về. Cô ấy đi cùng bạn.

‘Bạn sao?’ ông Lâm nghĩ

- Di Minh này.
- Dạ, thưa ông chủ.
- Di có biết dạo này Mai Mai hay tiếp xúc với ai không? Uhm.. ý tôi muốn nói là quan hệ bạn bè của nó!
- Chuyện này...

(Di Minh nói gì đó với ông Lâm.....)

Quay lại với Nhất Bảo và Mai Mai.

Sau khi thái độ của Nhất Bảo khá hơn, Mai Mai cũng vì thế mà tươi tắn trở lại. Hai người họ cười cười nói nói. Thời gian cứ thế trôi, và càng trôi nhanh hơn mỗi khi hai người bên nhau. Với riêng Nhất Bảo, dù bên ngoài có cười nói với Mai Mai nhưng chốc lát trong lòng cậu lại đấu tranh dữ dội ‘Tại sao em lại tin anh như vậy. Một người như anh có đáng không’, ‘Tình cảm của em dành cho anh chẳng lẽ chỉ như một người bạn thôi sao’, ‘Anh có nên nói sự thật về mình với em không, có nên không?????’

Mùa đông, ngày trôi qua thật nhanh. Khi hai vừa bước ra khỏi căn nhà gỗ, một người đàn ông vội vã chạy tới, hét hải nói:

- Thưa cậu. Bọn Mặt Sắt ở Nam...

Nhất Bảo vội giơ tay nắm lấy khuỷu tay anh. Lúc này người đó như mới nhận ra sự có mặt của Mai Mai liền im bặt, gương mặt không giấu nổi căng thẳng.

- Em ra xe trước đi. Máy hôm nữa có buổi gặp mấy người quen cũ nên cần chuẩn bị.

Mai Mai gật đầu:

- Vậy Mai ra trước nha.

Vừa bước đi Mai Mai cảm thấy có gì là lạ. Nhưng rồi lại thả hồn vào màu xanh tươi mát của con đường.

Mai Mai đứng đợi cạnh chiếc xe. Lúc sau thì thấy Nhất Bảo và người đàn ông kia đi ra, vừa đi hai người còn vừa nói chuyện gì đó. Nhìn gương mặt Nhất Bảo khi đó, không hiểu sao Mai Mai thấy... sợ. Khi Nhất Bảo trông thấy Mai Mai thì cậu chuyện của hai người họ cũng kết thúc. Người đàn ông kia gật gù đầu rồi quay bước đi.

- Phải về thật rồi sao? Nhưng Mai chưa muốn về. – Mai Mai xị mặt khi Nhất Bảo đi tới.

- Căn nhà vẫn còn đây, lúc nào muốn lại tới, em có thể tới đây bất cứ khi nào em thích.

Mai Mai im lặng lên xe. Nhìn lại con đường màu xanh mà phía cuối con đường là căn nhà gỗ nơi mà Nhất Bảo và Mai Mai vừa ở đó, cô cảm thấy điều khiến cô lưu luyến không phải căn nhà mà là những giây phút cô vừa có được cùng ‘người ấy’.

Tại phòng sách trong nhà của ông Lâm

- Có việc này tôi cần cậu tìm hiểu – ông Lâm nói với một người đàn ông nào đó – liên quan đến Mai Mai, con gái tôi.

- Xin ông cứ nói.

- Tôi muốn biết về mối quan hệ, quen biết bạn bè gần đây của nó. Nó hay đi cùng ai. Và cho tôi đầy đủ thông tin về người đó.

Đọc truyện online - santruyen

15. Chương 15

Chiếc oto dừng ở đầu con ngõ vắng. Hai người một nam một nữ ngồi trên xe, nhất thời chẳng nói gì với nhau lúc này....

- Uhm...- Mai Mai nói – Mai đặt vé xem phim rồi, Bảo nói là sẽ đi rồi đấy nhé!

Nhất Bảo hai tay nắm chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng (k hiểu sao muốn nhìn Mai Mai mà thấy khó quá), ậm ừ đồng ý.

- Um... vậy Mai về đây.

Nói xong, cô đưa mắt nhìn Nhất Bảo, nhưng Nhất Bảo không nhìn cô, rồi mở cửa xuống xe.

Rét quá! Mai Mai khoanh tay lại giữ ấm. Cô bước đi...

Bất ngờ....

Khuỷu tay cô bị túm chặt

Trong nháy mắt

Cả người cô quay về phía sau

Và được ôm trọn trong vòng tay của...

- Nhất Bảo... – Mai Mai ngạc nhiên, ấp úng.

Nhất Bảo không nói gì chỉ siết tay ôm cô chặt hơn.

Mai Mai rất ngạc nhiên trước hành động này của Nhất Bảo. Đây là lần đầu tiên một chàng trai ôm cô. Cảm giác thật lạ...

Nhiệt độ ngoài trời lúc này chắc chỉ 14, 15 độ. Trong vòng tay của chàng trai ấy, cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Đó không chỉ là cái ấm áp về da thịt, mà còn ở đâu đó trong lòng cô. Như điều gì đó mà cô luôn chờ đợi lâu nay đã đến!

Bất giác cô vòng tay ôm lấy Nhất Bảo...

.....

Mai Mai bước vào nhà, trong lòng lâng lâng cảm xúc.

- Cô chủ!

Dì Minh gọi lớn làm Mai Mai giật mình:

- Gì vậy dì?!

Dì Minh nhăn nhó:

- Sao bây giờ cô chủ mới về. Cô quên sẽ ăn tối với ông chủ tối nay sao?

Giật mình tập 2:

- Ừ nhỉ! Vậy bố con đâu?

- Về rồi hả con?

Ông Lâm bất thành linh xuất hiện. Ông cười với cô con gái:

- Dì dọn đồ ăn đi – ông nói với dì Minh, rồi nói với Mai Mai – con lên thay đồ rồi xuống ăn tối.

Nói xong ông không quên cười với Mai Mai một nụ cười.

Điều này khiến cho cả dì Minh và Mai Mai đều không ngờ.

Trong bữa ăn.

- Việc học của con vẫn tốt chứ?

- Vẫn tốt ạ. – Mai Mai đáp.

Ông Lâm tự tay gấp một miếng thịt bit-tết vào bát Mai Mai, hỏi:

- Các bạn học của con thì thế nào?

Mai Mai nhìn bố nhưng thấy thái độ của ông Lâm chỉ giống như đang hỏi những câu quan tâm thông thường.

- Giống trước đây thôi ạ. Vẫn là học cùng với các cô cậu chủ của các công ty, tập đoàn lớn khác.

Mai Mai bất chợt nghĩ đến Nhất Bảo. Hôm nay ở căn nhà gỗ Nhất Bảo đã hỏi mình biết những gì về cậu ấy ??? Tại sao Bảo lại hỏi mình như vậy???

- Con sao thế? Bố hỏi vậy làm con thấy không vui à? – Ông Lâm nói.

- Dạ... à... không... không ạ. Có gì đâu. Con quen thế rồi.

Sau bữa cơm, Mai Mai lên phòng. Ngồi một mình, cô bất giác vòng tay tự ôm lấy mình, nhớ lại cảm giác khi được Nhất Bảo ôm trong tay...

Tại nhà Nhất Bảo.

- Anh đã biết chuyện của hội Mặt Sắt ở Nam Định rồi chứ? – Nhất Bảo nói, gương mặt và giọng nói của cậu đều lạnh như băng.

- Tôi đã biết chuyện đó thưa cậu chủ. Trong chuyện này có gì đó tôi cảm thấy lạ...

Nhất Bảo đưa mắt nhìn anh ta.

- An hem trong hội đó trước nay vẫn luôn coi trọng và thực hiện đúng luật lệ, chưa từng xảy ra chuyện cướp địa bàn làm ăn, sau một phi vụ luôn quyết toán sòng phẳng, trước mọi vấn đề luôn hành xử đúng luật lệ giang hồ. Riêng lần này...

- Tôi nghi ngờ có kẻ cố tình phá quấy. – Nhất Bảo đột nhiên lên tiếng làm người kia lập tức ngậm hột thị.

- Cho người tìm hiểu kĩ chuyện này. Tìm ra kẻ nào cứ luận tội mà xử.

Nhếch mép, Nhất Bảo nói tiếp:

- Dám qua mặt bọn tao, mày chán sống rồi.

Trên ban công của ngôi biệt thự, cô gái ngồi bên cái kính viễn vọng...

- Mẹ ơi, tối hôm qua mẹ có thấy không, một chàng trai đã ôm con. – Mai Mai đưa mắt nhìn về phía chiếc ô tô đậu tối qua – Cảm giác lạ lắm mẹ ạ. Không biết vì sao còn lại có cảm giác ấy. Không giống khi bố ôm con. Từ lâu nay trong lòng con luôn có một cảm giác trống trải, nhưng khi ở trong vòng tay ấy, cảm giác như vừa được bù đắp. Có phải không nhỉ? Tại sao con lại có cảm giác ấy vậy mẹ?

Mai Mai nhìn lên trời, như mọi lần hình ảnh mẹ cười với cô sẽ hiện ra nhưng lần này lại là những hình cắt ghép của người ấy...

Mai Mai ra khỏi xe ô tô, gương mặt tươi cười lại còn quay lại vẫy tay chào người lái xe riêng cho cô (lạ ở chỗ cô chưa từng như vậy, tiểu thư này biết rằng đây là người của bố, mọi nhất cử nhất động của mình đều sẽ được ghi lại và báo cáo cho ông Lâm, cô cảm thấy bị bó buộc, mất tự do, và cô không thích như vậy). Khi chiếc xe đi khuất, Mai Mai nhìn quanh:

- Kia rồi!

Mai Mai chạy nhanh về phía Nhất Bảo, cậu đang đứng dựa lưng vào bờ tường trước cổng trường. Nụ cười vẫn chưa tắt trên miệng cô nàng.

- Chuyện gì mà vui thế?

Nghe Nhất Bảo hỏi Mai Mai chỉ cười cười hơn, cô đưa tay ngoắc lấy tay Nhất Bảo đi vào trường. Trong lòng Mai Mai mơ hồ câu trả lời cho câu hỏi của Nhất Bảo khi này: Là được thấy Nhất Bảo.

Ở đâu đó phía sau đang có con mắt dõi theo họ, đôi mắt của sự thù hận...

Hôm nay được nghỉ 2 ca lận. Hai cậu bạn cùng lớp hí hửng rủ nhau đi đâu đó hình như đi bar!? Còn lại Nhất Bảo và Mai Mai trong lớp. Cứ nhớ lại chuyện Nhất Bảo ôm mình là Mai Mai k nhìn được phải liếc nhìn Nhất Bảo một cái rồi tự cười một mình từ đầu giờ. Cứ nghĩ Nhất Bảo không hay biết nhưng chính cô mới là người không biết Nhất Bảo đang cười thầm cô.

- Nhất Bảo có muốn đi đâu chơi không?

- Đi đâu giờ?

- Đi đâu thì đi. Hay lại về nhà Bảo nha!

Nhất Bảo làm mặt nghiêm:

- Con gái gì mà cứ muốn đến nhà con trai chơi thế?

- Thì đến thăm bác trai không được sao? Bảo quên là bác Hàm luôn lấy làm vui mỗi khi Mai đến chơi à? – Mai Mai chống chế.

Hai người cùng nhau đi nhau ra cổng, không biết họ nói gì với nhau mà gương mặt Mai Mai lúc nào cũng tươi rói, còn Nhất Bảo chỉ cười khê nhưng gương mặt cũng luôn hiện hai chữ hạnh phúc.

Ra gần đến cổng, Nhất Bảo có điện thoại. Gương mặt cậu co lại, cuộc gọi này rõ ràng có vấn đề. Nghe Nhất Bảo nói chuyện, có vẻ như ai đó đang muốn gặp cậu. Cúp điện thoại, Nhất Bảo quay sang nhìn Mai Mai, gương mặt và giọng nói của cậu lại hoàn toàn bình thường.

- Anh có việc bận một chút, chắc phải để hôm khác anh mới đưa em đi được.

Mai Mai hơi xì mặt nhưng rồi cũng nở nụ cười thông cảm:

- Vậy để hôm khác cũng được.

- Anh sẽ đưa em về.

- Thôi thôi.. – Mai Mai xua tay, rút điện thoại quơ quơ - chỉ một cuộc điện thoại là có xe ngay mà. Bảo cứ đi đi.

Nhất Bảo chần chờ lưỡng lự, Mai Mai đẩy cậu, luôn mềm bảo cậu cứ đi, không phải lo, về tới nhà cô sẽ gọi ngay cho cậu.

Quả thực Nhất Bảo đang rất vội. Mãi một lúc lâu cậu mới chịu để Mai Mai thuyết phục lên xe đi trước. Trước khi cậu còn dặn kĩ Mai Mai về đến nhà phải gọi điện cho cậu ngay, đến mức Mai Mai phải giơ ba ngón tay lên thề mới xong.

Hai người họ đều không ngờ lần chia tay ấy là bước ngoặt trong mối quan hệ của hai người... sự ra đi của một người...

Nhất Bảo ngồi trong xe ô tô.

- ...Anh cho người đến khu 4 quận 8 ngay lập tức. Xem hần nói thật hay đang bỡn cợt ta... Tôi có cuộc gọi – Nói rồi cậu tạm gác cuộc gọi cũ và nhận cuộc gọi mới. – Nói đi.

Bên kia đầu dây:

- Cậu chủ, quả không ngoài dự đoán, hội Mặt Sắt mới đây có nạp thêm người, người đó không ngờ lại chính là tên phó của hội Trâu Trắng ở Hải Phòng.

Nhất Bảo nhếch mép cười khẩy:

- Tôi đã biết rồi.

- Cậu chủ, cậu biết rồi sao?

Nhớ lại cuộc gọi ở cổng trường, khi Nhất Bảo vừa mở máy.

- Cậu chủ Nhất Bảo, lâu quá rồi mới thấy cậu. – Tên kia cười hiếm qua điện thoại – Chắc cậu k nhớ ra tôi đúng không? Không, phải là nhất thời chưa nhớ ra mới đúng, không lẽ những gì tôi phải chịu lại không để lại một chút gì đó của cậu chủ hay sao?- Hấn lại cười, tiếng cười có gì đó chua chát. – Tôi muốn gặp cậu.

- Tại sao tôi lại phải gặp anh? – Nhất Bảo lạnh lùng lên tiếng.

Tên kia lại cười nhạt, nói:

- Được thôi, vậy chắc là cậu không muốn biết vì sao tôi lại có mặt trong đội Mặt Sắt đúng không, rồi cậu sẽ được thấy tôi làm gì, hừ, lúc đó cậu đừng trách là tôi không báo trước. Cậu chủ bé nhỏ của tôi. Hahhahaha.....

Nhớ lại câu chuyện đó, Nhất Bảo chợt dạ:

- Khốn kiếp. Coi có ai đang ở gần trường Ser1, mau cho người tới đó bảo vệ cô Mai Mai.

Người đàn em ở đầu dây đột nhiên nghe Nhất Bảo ra lệnh khẩn, vội vã vâng dạ rồi cúp máy ngay tức khắc. Nhất Bảo cũng đánh tay lái quay đầu xe đi về phía trường SER1. không xong rồi, sao mình lại có thể sơ ý như thế chứ, nó nói là nó thấy mình, chắc chắn là nó đã đứng đâu đó quanh cổng trường.

Chiếc xe oto phanh kít trước cổng trường SER1, Nhất Bảo bước xuống xe, vẫn lạnh lùng nhưng không giấu nổi sự lo lắng.

- Cậu chủ - một người đàn em của Nhất Bảo chạy đến – như tôi đã báo cáo, cô Mai Mai không có mặt ở đây. Khi xe riêng của cô Mai Mai đến thì cô ấy đã không còn ở đây nữa rồi.

Nhất Bảo thở dốc, gương mặt căng thẳng hơn bao giờ hết.

Tiếng chuông điện thoại réo lên...

Rút cái di động... số lạ...

Nhất Bảo mở máy. Giọng nói của tên phó:

- Cậu nhóc thông minh lắm. Đúng là tuổi trẻ tài cao.

Rồi hấn bắt đầu một tràng cười man rợ.

Nhất Bảo nghiêng rằng, máu nóng trong cậu đang sôi lên sùng sục:

- Mà đã đưa cô ấy đi đâu?

Chưa thôi cười, tên phó nói:

- Con bé đó quan trọng với mày thế sao? Ayda, quả đúng là anh hùng không qua được ải mỹ nhân... hahaha...

- IM NGAY. Nói, mày đang ở đâu?

- Bình tĩnh bình tĩnh... – tên phó cợt nhả - con bé này, hừm, cũng đẹp đấy.. mày nghĩ xem tao nên đổi xử với nó như mày đã đối xử với tao hay... haha... làm hỏng đời nó trước... hahhahaha....

- Thằng chó... mày dám...

Tút tut tut...

Nhất Bảo bóp chặt chiếc điện thoại, mặt cậu tái xanh, bức bối đập mạnh tay vào mui xe.

- Mau... mau... có bối tung cái thành phố này cũng phải tìm được thằng chó đấy. MAU ĐI.

Chuông điện thoại lại vang lên.

Là ông Hàm.

- Bố. – Nhất Bảo đáp.

- Bố biết tin rồi. Con phải bình tĩnh đã. Bố đã cho người đi tìm rồi, sẽ sớm tìm được thôi. Bố tin là tên đó sẽ không dám làm gì con bé đâu.

- Vâng.

Ông Hàm lấy lại lòng tin cho con trai dù lúc này lòng ông cũng đang như lửa đốt.

Nhất Bảo biết rằng bố mình nói vậy chỉ để động viên, cậu đáp câu gọn lỏn. Anh đã làm liên lụy đến em rồi!

Lúc này, ông Mai Lâm cũng đã biết tin Mai Mai mất tích. Ngay khi taxi riêng của Mai Mai tới trường học như cô đã gọi điện thông báo rằng cô được nghỉ sớm nhưng khi tới nơi thì Mai Mai không có ở trường, gọi điện cũng không bắt máy, ông taxi đã đánh xe vòng quanh khu trường học mấy lần nhưng không có. Cả nhà ông Lâm mang nặng không khí ngột ngạt. Di Minh liên tục lau nước mắt, trong tay ôm khư khư cái điện thoại, dò gọi cho tất cả những người Mai Mai quen biết hỏi xem có ai nhìn thấy cô không. Ông Lâm cũng cho người đi tìm tất cả những nơi cô con gái hay tới và cả những nơi có thể tới, ông cũng cho người kiểm tra danh sách khách hàng của các chuyến bay và chuyến tàu trong ngày. Cũng đã cần sự và cuộc của chính sát công an.

Đọc truyện online - santruyen

16. Chương 16

Người của Nhất Bảo yêu cầu tới khu 4 quận 8 đã gọi điện về thông báo, đó là do tên phó đùa cợt.

- Tiếp tục tìm kiếm ở các khu lân cận. Không được bỏ sót bất kì manh mối nào.

Tất cuộc gọi này, Nhất Bảo tiếp tục nghe cuộc gọi khác:

- Sao rồi? – Nhất Bảo hỏi ngay khi bắt máy.

- Cậu chủ có người nói là đã nhìn thấy một chiếc xe du lịch chở cô Mai Mai, uhm, thực ra cũng k chắc đó có phải cô Mai Mai không n...

Trong đầu Nhất Bảo thoáng hiện ra hình ảnh chiếc xe du lịch đỗ ở bên kia đường, cậu có đã nhìn qua chiếc xe đó hai lần, một là lúc cậu đứng chờ Mai Mai khi sáng, hai là khi Mai Mai đang đẩy cậu lên xe lúc ra về.

- Đúng rồi, chính xe đó. Mau, cậu biết phải làm gì rồi chứ?

- Dạ.

Cuộc gọi kết thúc.

- Có manh mối rồi sao?

Ông Hàm hỏi ngay tức khắc.

Nhất Bảo gật đầu:

- Mong là sẽ tìm được... Đã 4 tiếng đồng hồ rồi...

Ông Hàm nhìn con trai lo lắng đi đi lại lại suốt mấy tiếng đồng hồ từ lúc cậu đặt chân vào nhà tới giờ, ông cũng lo không kém nhưng lúc này sốt ruột quá cũng chẳng làm được gì. Không dưới 50 lần Nhất Bảo định lên xe đi tìm Mai Mai nhưng ông đều ngăn lại. Con không thể đi. Hãy nghe bố. Con mạnh động lúc này là sập bẫy của chúng. Hãy nghe bố. Bọn chúng muốn lừa con vào chòng. Có thể chúng đã biết Mai Mai là điểm yếu của con. Nhưng bọn chúng sẽ không dám làm gì đâu.. chúng biết vị trí của bố mà...

Nhất Bảo trầm ngâm một hồi, nói:

- Bố, bố nói đúng. Mai Mai, cô ấy không thể ở bên con được, quá nguy hiểm. Đây cũng không phải lần đầu. Nếu cứ thế này không biết rồi sẽ có chuyện gì? ! – Tiếng của Nhất Bảo nhỏ dần, đôi mắt cậu đỏ lên và nhòe đi... – Con đã cố với và cố níu giữ một điều không thể..

Ông Hàm nhẹ lắc đầu:

- Nhất Bảo....

Ông muốn nói điều gì đó với Nhất Bảo nhưng có chuông điện thoại. Giọng nói của ông khi trả lời điện thoại tuy nhỏ nhưng lạnh thấu xương.

- ...Được rồi, tốt lắm, nếu cậu làm tốt sẽ có thưởng.

Ông Hàm cúp điện thoại, nở nụ cười tuy không ngoác đến mang tai nhưng gương mặt thì vui lên nhiều.

Nhất Bảo nhìn bố, không chờ được vội hỏi:

- Sao rồi bố?

- Tin tốt, đã biết địa điểm cụ thể!

Nhất Bảo vẫn nhìn bố, không giấu được sự ngỡ ngàng. Ông Hàm cười:

- Đáng tin cậy đấy.

Nhất Bảo vội vàng cầm áo khoác lên xe phóng đi ngay lập tức.

Ông Hàm quả thật cao thâm, bên ngoài tưởng như ông không hề có suy tính hay động tĩnh gì nhưng thực chất ông đã hành động trong im lặng. Chính kẻ trong hội Mặt Sắt đã bán đứng tên phó, thông tin cho ông Hàm, coi như tên này còn có đầu óc, giữa tên phó và ông Hàm, nếu bắt buộc phải chọn một người để đắc tội, chẳng dại gì lại chọn ông Hàm.

Bên phía ông Lâm, cảnh sát vẫn chưa có tin tức gì.

Người của Nhất Bảo ngay khi xác định được địa điểm đã kéo đến bao vây nơi tên phó đang bắt giữ Mai Mai chờ lệnh. Ngay khi Nhất Bảo đến nơi:

- Trong đó thế nào? – Nhất Bảo hỏi.

- Vẫn chưa có động tĩnh gì. Xung quanh cũng không có người của hắn. – Đàn em báo cáo.

Nhìn vào ngôi nhà sập xệ, nằm chơ vơ giữa cánh đồng, bên trong có ánh đỏ đèn hắt ra.

- Bắt đầu đi. – Nhất Bảo giọng lạnh lùng ra lệnh.

Mọi người nhận lệnh. Tiến đến gần ngôi nhà, qua qua tấm kính cửa sổ bụi bặm, Nhất Bảo thấy Mai Mai đang bị trói tay trói chân nằm trên tấm phản. Cô nằm bất động. Nhìn gương mặt Mai Mai thánh thiện và vô tội, tim Nhất Bảo thắt lại.

Nghe vắng vắng có tiếng người, đảo mắt một lượt quanh căn nhà, đôi mắt của Nhất Bảo dừng lại ở người đàn ông. Mắt cậu hần lên những tia máu. Người đàn ông đó đang nói chuyện điện thoại và hần mắt một cánh tay – là tên phó cũ trong hội Trâu Trắng và giờ là người của hội Mặt Sắt.

- Đại ca, tôi và anh không phải mới biết nhau có ngày một ngày hai, có hàng tôi nào dám xài một mình. Huống hồ đây còn là hàng ngon... – gương mặt lộ vẻ đáng kinh tởm. - ...trẻ, đẹp, còn như một chú nai con ngơ ngác, đại ca đảm bảo anh hài lòng... ồ không, không, không phải hàng của cậu Nhất Bảo (giờ lại gọi là 'cậu Nhất Bảo' cơ đấy???) có hàng ngon đại ca là người đầu tiên em nghĩ tới...

RẦM

Cánh cửa bật mở...

Chưa kịp phản ứng gì tên phó đã bị ăn một phát đá trời giáng. Tác giả của cú đá ấy không ai khác chính là Nhất Bảo.

Vừa nhìn thấy Nhất Bảo, tên phó liền tái mặt. Gương mặt của Nhất Bảo khi đó thật ai nhìn cũng phải sợ mất mật, tưởng như chỉ cần một cái phẩy tay thì kẻ đắc tội không còn cơ hội nói lời từ biệt.

Một chân giẫm mạnh lên tên phó, Nhất Bảo gần từng tiếng:

- Mày muốn bị xử thế nào?

Tên phó thoáng đầu sợ sệt nhưng sau cười khẩy:

- Mày có giỏi thì chặt nốt cánh tay còn lại của tao đi. Hừ, thằng ranh như mày, nếu không phải có lão già đó đứng sau thì cái mặt mày cũng đâu có đáng để tao giẫm lên.

Roat.

Lãnh thêm một cú đá lệch mặt, một bên má của hắn đỏ lừ rồi thâm tím ngay tức khắc.

Rời khỏi tên phó đang co quắp dưới đất, xoay lưng đi về phía Mai Mai, Nhất Bảo cười nhạt.

- Nói, tất cả những gì mày làm bao lâu nay là có mục đích gì?

Tên phó cười như mếu, ngửa cái mặt thâm tím lên trần, nói:

- Hừ, không hổ danh là con trai lão Hàm.

Nhất Bảo đang quỳ bên cạnh Mai Mai cưỡi trời cho cô, với tên phó cậu tàn nhẫn bao nhiêu thì với Mai Mai cậu ân cần gấp bội. Nhìn những vết đỏ do bị trời lần lên làn da trắng của Mai Mai, tim của Nhất Bảo một lần nữa bị bóp nghẹt. Cậu tức tối đứng dậy đá mạnh tên phó phát nữa, quát:

- ĐỪNG LẮM MỒM.

Mặt tên phó lại rúm lại vì đau đớn.

Một đàn em của Nhất Bảo bước tới thì thào vào tai của Nhất Bảo, gương mặt của Nhất Bảo vẫn đầy sát khí sau khi nghe xong, cậu ra lệnh cho bọn đàn em lôi tên phó kia đi.

Ầy tiếng **** rủa vang lên, cả những tiếng động chân động tay, lẫn trong đó là thanh âm của đau đớn.

Lúc này trong góc phòng, Mai Mai cũng bắt đầu tỉnh lại. Cô thở gấp, ngón tay khẽ động đậy. Nhất Bảo vội đến bên Mai Mai.

- Mai Mai, em tỉnh rồi, em thấy trong người thế nào?

Mai Mai từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Nhất Bảo, miệng cô bất giác nở nụ cười, nụ cười ấy tuy không tươi tắn nhưng vẫn làm toát lên vẻ thánh thiện trên gương mặt của cô. Mai Mai lấy sức ngồi dậy, được sự giúp đỡ của Nhất Bảo, Mai Mai cũng ngồi dậy được, đầu cô đau kinh khủng đến mức nước mắt long lanh trong khóe mắt. Mai Mai giơ tay day day thái dương của mình:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Mai đâu đâu quá, chẳng nhớ chuyện gì cả.

- Ổn rồi. – Nhất Bảo nhẹ nhàng.

Mai Mai ngẩng đầu nhìn, không hiểu:

- Ổn?... Chuyện gì? ... – Mai Mai nhăn mặt suy nghĩ - ... không lẽ Mai lại bị...

Nhất Bảo nhìn gương mặt Mai Mai sao trông khổ sở, trong lòng cậu trỗi dậy một cảm xúc.

Trong chớp mắt, cậu luồn tay vào sau mái tóc dài của Mai Mai ôm lấy cổ cô rồi đặt lên đôi môi cô một nụ hôn.

Mai Mai thoáng chốc ngây người. (không ngây người sao được???!!). Cái đầu đang ong ong sẵn, hành động bất ngờ khiến cô không chỉ không còn cảm thấy đau đầu mà đầu óc tê dại, trống rỗng luôn. Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng nồng ấm. Mai Mai dần nhắm đôi mắt đang mở to của mình lại. Cảm nhận sự tiếp xúc nơi môi mình....

Thật khó tả!!!

Không còn khái niệm thời gian...

Không có khoảng cách...

Không còn những e ngại, lẩn tránh...

Không còn mặc cảm về thân phận...

....

Với Nhất Bảo, tình cảm của cậu dành cho Mai Mai lâu nay cậu đã biết, nhưng những gì mà cậu có được hoàn toàn không xứng với một cô gái như Mai Mai. Cậu đã từng phủ nhận, đã từng lẩn tránh, đã từng không dám đối mặt. Nhưng càng chạy trốn lại càng nhận ra rằng điều đó quan trọng với mình như thế nào.

Một lời không thể nói hết, mà dù ngôn ngữ có chất cao như núi cũng chẳng biết phải nói sao, hai người họ để mặc cho trái tim mình dẫn lối.

Chầm chậm dừng lại... Từ từ mở mắt...

Nhìn nhau và... nhìn nhau. Từ đôi mắt của đối phương là những ngôn ngữ vô hình.

Nhìn vào đôi mắt sáng trong của Mai Mai, trong đầu Nhất Bảo là vô vàn những suy nghĩ, giằng xé, đấu tranh trong cậu. Cậu có thể để Mai Mai đến với mình được không? Không được, quá nguy hiểm. Cậu có thể bảo vệ cho cô ấy? Bảo vệ ư? Nhất Bảo nhớ tới ông Hàm, không được bởi chính vợ con ông cũng đã phải hứng chịu điều mà đáng lẽ điều đó là thuộc về ông. Nói đi nói lại cũng là hai người không thể bên nhau được.

Nhưng, nhưng nếu Mai Mai cần cậu cô ấy sẽ đau khổ thế nào nếu cậu ra đi, rằng cô ấy cũng muốn có cậu ở bên cạnh giống như cậu cũng luôn mong có cô ấy ở bên? Nghĩ thế, Nhất Bảo cười khẩy trong đầu, Nhất Bảo ơi Nhất Bảo, dựa vào đâu mà mày cho rằng có chuyện đó kia chứ?

Mai Mai vẫn ngồi đó, trong vòng tay của Nhất Bảo. Nhìn vào đôi mắt Nhất Bảo, chưa bao giờ cô nhìn kĩ vào đôi mắt ấy, ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt ấy thật đẹp, thật hiền... nhưng cũng thật buồn...

- Em có yêu anh không?

Nhất Bảo bất ngờ lên tiếng, giọng cậu trầm xuống, nhẹ và như có gì khấn xin trong đó.

Câu hỏi bất ngờ quá, Mai Mai còn tưởng mình nghe nhầm.

Không phải.

Đôi mắt Nhất Bảo xoáy sâu nhìn cô. Bất chợt Mai Mai không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Cô cúi đầu xuống, không biết phải nói gì.

Có thực sự là không biết phải nói gì không?

Nhất Bảo vẫn chăm chăm nhìn Mai Mai. Trong lòng cậu mong chờ một câu nói, một câu trả lời cho cậu đáp án của câu hỏi trong lòng mình lâu nay.

Im lặng...

- Cậu chủ...

Phá vỡ im lặng, một đàn em của Nhất Bảo bước vào.

Hai người họ vẫn giữ nguyên tư thế. Nhưng cảm xúc đã khác.

Người đàn em thì thầm điều gì đó vào tai Nhất Bảo. Nhất Bảo khẽ gật đầu. Người kia đi ra ngoài. Chỉ còn lại hai người.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai, cậu đã biết đáp án, cười chua chát.

- Được rồi. Không có gì đâu... Sẽ có người đến đưa em về...

Câu nói thốt ra được Nhất Bảo nói bằng giọng rất bình thường, trên cả bình thường, giọng nói của cảm xúc đau buồn lẫn lộn.

Nói rồi cậu dần buông cánh tay mình khỏi Mai Mai. Đứng dậy. Quay người bước đi... Bước chân nặng nề... như đang mong chờ một điều có thể cho bước chân ấy quay lại...

Đọc truyện online - santruyen

17. Chương 17

Đầu óc Mai Mai quay cuồng, những gì Nhất Bảo nói khi nãy chỉ như những tiếng vo ve bên tai, chẳng từ nào ra từ nào. Ngay cả khi Nhất Bảo bước đi, cô cũng không hay biết.

Rồi như sực tỉnh.

Mai Mai nhồm dậy, chạy về phía cửa. Mở toang cánh cửa trước mặt, gió lạnh tạt vào, cô rúm người lại. Nhìn không gian đêm tối, vắng lặng, khoảng đất mênh mông trước mắt không một bóng người, một cánh đồng trơ trọi, chỉ có tiếng gió rít và tiếng lá cây va vào nhau xào xạc.

Mai Mai bước ra khỏi căn nhà. Bốn bề là gió lạnh, cái rét căm căm làm chân cô run rẩy.

Mặc kệ.

Nhìn ra xung quanh.

Những đốm sáng đang di chuyển rất nhanh.

Đường to kia rồi. Mai Mai mừng thầm. Cô rảo bước về phía có những đốm sáng.

Không phải đang bước đi trên đường nhựa, vừa cất bước, Mai Mai đã vấp phải cái hố đất, cô ngã. Chẳng có cảm giác gì, cô lại đứng lên đi tiếp. Đi rồi lại ngã, lại đứng lên đi tiếp.

Mai Mai không nhớ nổi mình đã ngồi bất động trong căn nhà kia được bao lâu. Rõ ràng trước đó cô còn nghe thấy tiếng người râm ran đâu đó, vậy mà thoáng sau mở cửa bước ra đã chẳng còn ai.

Nhưng có người hay không với cô không quan trọng, cô đang bước đi, đang bước đi để tìm một người.

Á.

Mai Mai lại ngã. Đã mấy lần rồi nhưng cô không hề có một tiếng kêu đau. Nhưng lần này, Mai Mai đưa tay chống xuống đất. Tay cô đập phải viên đá nhọn.

Đau nhói.

Mặc kệ.

Mai Mai lại lồm cồm đứng dậy. Mắt cô vẫn hướng về phía đường cái.

Bất chợt.

Có ánh sáng rọi thẳng vào mắt.

Đã quen với bóng tối, Mai Mai bị lóa mắt giờ tay che li. Còn đang tập làm quen với ánh sáng, cô nghe từ phía phát ra ánh sáng có tiếng nói quen thuộc:

- Đó là con gái tôi.

- Bỏ. - Mai Mai mấp máy môi.

Nheo mắt nhìn, nhưng vì ngược hướng sáng nên dù có cố cô cũng không thể nhìn ra được trong bóng tối kia là những ai. Chỉ biết có rất nhiều người đang ở đó.

Thì ra cảnh sát đã điều tra và tìm được Mai Mai. Xung quanh hiện trường lúc đó thật sự chẳng còn gì vì đã được người của Nhất Bảo 'thu dọn sạch sẽ'. Và đương nhiên, chuyện cô chủ của một tập đoàn lớn bị bắt

cóc không thể là chuyện để mọi người được phép bàn ra tán vào. Bên cảnh sát rất hiểu điều này nên đã đồng ý giữ kín bí mật.

Tại nhà của Mai Mai. Trong phòng làm việc của ông Lâm.

- Chuyện tôi nhờ cậu làm đến đâu rồi. – Ông Lâm nói.

- Tôi đã điều tra ra thừa chủ tịch.

Blabalabala.....

Khi ra khỏi phòng, vẻ mặt của ông Lâm rất căng thẳng, nói vài câu xã giao rồi người kia ra về. Ông lặng lẽ đi lên phòng Mai Mai.

Dì Minh vừa từ trong phòng bước ra.

- Ông chủ. Cô chủ vừa uống thuốc rồi.

- Uhm.

Ông Lâm khẽ gật đầu. Đợi dì Minh đi rồi, ông vào phòng, ngồi bên giường Mai Mai, nhìn cô con gái...

Mai Mai chạy ra khỏi căn nhà sập xệ, bốn bề vắng quanh, từng cơn gió rét phả vào mặt. Mai Mai nhìn quanh tứ phía.

Kia rồi.

Người cô cần tìm đang ở kia.

Người ấy đang đứng đó đợi cô.

Mai Mai mỉm cười rạng rỡ, chạy về phía đó.

Người đó cũng đang mỉm cười với cô.

...

Rồi nụ cười biến mất, người ấy nhìn cô bằng ánh mắt tốt cùng của đau khổ.

Nụ cười của Mai Mai cũng vụt tắt. Cô càng chạy nhanh hơn.

Nhưng người ấy đang xoay người quay lưng về phía cô.

Đừng đi! – Mai Mai nghĩ.

Mai Mai vẫn ra sức chạy cho thật nhanh nhưng tại sao chạy mãi, chạy mãi mà khoảng cách vẫn không ngắn lại.

Đừng đi, quay lại đi mà!

Khoảng cách dường như càng lúc càng xa. Không khí xung quanh rất lạnh, vậy mà người Mai Mai vẫn nhẽ nhại mồ hôi.

Cô quyết không bỏ cuộc, nhất định phải đuổi kịp.

Chỉ đến khi cô vấp ngã... ngẩng đầu lên thì chỉ còn kịp nhìn thấy tấm lưng của người ấy trong chớp mắt rồi biến mất.

Mai Mai bật khóc.

- Đừng đi mà...

- Cô chủ, cô chủ. Cô tỉnh rồi.

Dì Minh cười nhẹ nhõm.

Mai Mai nhìn dì Minh một lát, rồi lại nhắm nghiền mắt vào.

Dì Minh thấy Mai Mai tỉnh lại thì tươi tỉnh hẳn lên.

- Chắc cô chủ đói rồi. Nằm hai ngày rồi còn gì nữa. Để tôi đi lấy cháo. Hì hì, ăn xong cô chủ phải uống liều thuốc nữa thì mới khỏi hẳn.

Mai Mai nằm im, cô đã nằm hai ngày rồi sao!

Một tia sáng quét qua trong đầu. Cô vội vã ngồi dậy. Hai ngày nằm ỳ trên giường, người mỏi nhừ, xương khớp cũng cứng lại. Vừa nhắc người được nửa chừng Mai Mai lại nằm ịch xuống giường. Mai Mai chống tay mượn sức cố ngồi dậy lần nữa. Thấy tay phải mình có cái gì đó vướng vướng, giơ lên xem, bàn tay phải của cô được bao bọc bởi một lớp băng gạc.

Tay mình sao thế này?

Không quan tâm. Mai Mai gắng sức ngồi dậy. Xương cốt cứ cứng đơ ra.

- Con muốn ngồi dậy sao không lên tiếng.

Ông Lâm tươi cười bước vào phòng. Vừa nghe tin Mai Mai tỉnh lại, ông vội lên phòng con gái luôn.

Ông đỡ cho Mai Mai ngồi dậy, ân cần nói:

- Nằm nhiều nên thấy mỏi lắm đúng không?

Mai Mai thấy bố, muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, chỉ lẳng lặng bước xuống giường rồi lê chân ra phía cửa.

Ông Lâm nhìn con gái đi đứng loạng choạng, tính chạy lại đỡ nhưng Mai Mai cứ hờ hững bước đi.

- Con định đi đâu?

Mai Mai không trả lời, người cô lão đảo bám chỗ nọ, vịn chỗ kia để đi.

Cứ thế Mai Mai cũng chạm tay được tới cửa phòng.

- Con định đi tìm Nhất Bảo phải không?

Tim Mai Mai bỗng loạn nhịp.

Nhất Bảo, đúng, chính là cái tên này. Cái tên khiến cho Mai Mai mông lung ngay cả trong giấc mơ.

- Con muốn đi tìm nó, phải vậy không? – Ông Lâm hỏi lại.

Mai Mai hơi quay đầu lại, cô muốn gạt đầu với ông, muốn nói với bố mình một tiếng ‘Vâng’.

Nhưng cô lại im lặng, cô không thốt lên lời được, bởi vì giờ đây cảm xúc trong cô đang vô cùng hỗn loạn. Cô có cảm giác rằng Nhất Bảo sắp rời xa cô, chỉ chậm một phút, thậm chí là một giây thôi, có thể cô sẽ mất Nhất Bảo mãi mãi. Trái tim cô vẫn đập từng nhịp mạnh như muốn nổ tung. Mai Mai lại men theo bờ tường bước đi.

- Con đứng lại đây. – Ông Lâm quát lớn.

- Cái thằng xã hội đen đó làm con thành ra thế này còn chưa đủ hay sao? Tại sao con còn muốn tìm nó?

Xã hội đen? Xã hội đen ư?

Mai Mai đứng chết lặng.

Cô bị lôi vào phòng. Ông Lâm bước ra. Cánh cửa đóng lại.

Tạch.

Cửa bị khóa trái.

- Bố, bố làm gì vậy? Tại sao lại nhốt con? Bố mở cửa đi, cho con đi đi mà. Mở cửa cho con đi, bố.....

Mai Mai đập cửa, khóc lóc kêu xin.

Nhưng bên ngoài chẳng có động tĩnh gì.

Mai Mai khuyu chân quỳ xuống mặt sàn. Nước mắt ướt nhòe gương mặt.

Tim đau quá. Cô đưa tay ôm lấy lồng ngực.

Cô muốn đi tìm Nhất Bảo. Tại sao ông Lâm lại không cho cô đi?

Xã hội đen. Vì Nhất Bảo là xã hội đen sao?

.....

Xã hội đen thì đã sao?

Cô quan tâm đến thân phận của cậu ấy lắm sao? Quan tâm đến địa vị của cậu ta trong xã hội này à? Không hề. Mai Mai quan tâm đến Nhất Bảo chỉ vì Nhất Bảo là Nhất Bảo mà thôi.

Mai Mai lại nhồm người đứng dậy. Từng tiếng đập cửa liên tiếp, liên tiếp vang lên. Bàn tay quẩn băng của cô đang rỉ máu, vết máu đỏ loang dần ra lớp băng trắng ngoài cùng. Những tiếng nấc nghẹn ngào lẫn trong tiếng kêu như xé nát lòng.

....

Nước mắt trên gương mặt cũng khô rồi. Mai Mai ngồi bó gối ở trong phòng. Đôi mắt dờ dẩn vô hồn. Dù căn phòng đã được trải thảm nhưng hơi lạnh từ nền đất vẫn len lỏi, lạnh lùng xuyên thủng da thịt cô.

- Cô chủ cần phải ăn.

Tiếng của dì Minh.

Cạch.

Cánh cửa được mở khóa.

- Anh có thể lên tầng xem lại hộ tôi cái máy giặt được không, vừa nãy tôi mở mà nó không hoạt động.

Nói rồi dì Minh quay lại nhìn Mai Mai, nước mắt chỉ trực trào ra. Dì Minh chăm sóc cho Mai Mai từ nhỏ, chứng kiến Mai Mai từ khi mới lọt lòng cho tới lớn. Điều mà dì Minh yêu quý nhất ở cô gái nhỏ này đó là gương mặt luôn rạng rỡ, trên môi luôn hiện hữu nụ cười tươi tắn, là người luôn mỉm cười với cuộc sống, dù cho nhiều lúc dì cũng cảm nhận được rằng cuộc sống của cô chủ rất cô độc.

Mai Mai ở căn phòng này từ lúc cô chấp chững những bước đi đầu tiên. Lúc đấy cô đứng còn chẳng cao bằng cái bàn. Vẫn là căn phòng ấy nhưng sao giờ đây trông nó lại rộng quá. Mai Mai ngồi co ro giữa phòng, bất động, thi thoảng đôi mắt lại mệt mỏi chớp một cái. Trông cô thảm hại quá!

- Cô chủ, ăn một chút đi.

Hương cháo gà nóng hổi, thơm phức.

Không phản ứng. Mai Mai vẫn ngồi như cũ.

Dì Minh quỳ gối bên cạnh Mai Mai, lấy tay nhẹ vuốt mái tóc cô.

- Cô chủ vẫn thích ăn cháo gà mà. Đã hai ngày không có gì vào bụng rồi, như vậy sẽ không khỏe được đâu. Cô đừng buồn. Ông chủ làm vậy cũng là muốn tốt cho cô thôi.

Dì Minh chỉnh lại bộ đồ ngủ mặc xộc xệch trên người Mai Mai, lần đến bàn tay cô thì khựng khựng thất kinh.

- Trời ơi, tay cô chủ chảy nhiều máu quá! Cô chủ ngồi lên giường đi, để tôi đi lấy băng gạc.

Nói rồi dì vội vã chạy ra ngoài.

Nhìn cánh cửa để mở. Không có ai ở ngoài. Phải tranh thủ. Đầu óc Mai Mai như được luồng điện kích thích. Cô cầm vội áo khoác, rón rén bước ra ngoài.

Nhất định phải trốn đi mới được.

Đọc truyện online - santruyen

18. Chương 18

Không biết người đi đâu hết cả rồi.

Xuống đến tầng 1 rồi may mà không gặp ai. Không thể đi cửa chính.

Cô đi vào bếp, nhìn cái cửa sổ đóng kín.

Chỉ còn lối này để ra ngoài thôi.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng bếp lại. Rồi đi đến bên cửa sổ.

Cạch.

Chốt cửa sổ được mở, tim của Mai Mai cũng muốn rụng luôn. Hai cánh cửa sổ được mở tung, cái giá rét ngày đông được thể tràn vào xối xả. Người Mai Mai run lên bần bật.

Uỳnh

- Ui!

Mai Mai treo cửa sổ, trượt tay rơi uỳnh xuống đất. Khuỷu tay và hông đau điếng. Cô nhăn nhó đứng dậy. Vội vàng nhìn quanh xem có ai không. Không có ai, cô với tay đóng lại hai cánh cửa sổ.

Lén lút, rón rén, nhấp nhồm, cuối cùng cô cũng mon men đến đầu nhà. Cổng lớn ở ngay trước mặt kia rồi. Sắp thành công rồi. Trong niềm hân hoan vô bờ, bỗng:

- Cô chủ.

Trái tim Mai Mai trùng xuống, ruột gan lộn tùng phèo.

- Cô chủ đang ...định làm gì vậy?

Là bác Mạnh, tài xế riêng của Mai Mai.

Mai Mai không biết phải làm gì, ngây người nhìn.

- Cô chủ định đi đâu à?

Bác Mạnh hỏi.

- Cháu...

Bác Mạnh nhìn Mai Mai dò xét, bác cũng biết rằng đáng lẽ cô phải đang bị nhốt trong phòng mới đúng.

Đôi mắt Mai Mai đã nhòe đi từ lúc nào.

- Cháu xin bác. Bác có thể làm như không hề thấy gì không. Đúng, cháu đang cần phải ra ngoài, rất cần nếu không nhanh cháu sợ không thể...

Sự lung túng hiện rõ trên gương mặt người đàn ông đã sắp xỉ ngũ tuần.

Lúc này với Mai Mai mỗi tíc tắc trôi qua là vô cùng quý báu. Ngoài sức tưởng tượng, Mai Mai quỳ xuống trước mặt tài xế của mình:

- Cháu xin bác đấy, bác hãy để cháu đi có được không bác...

Mai Mai vẫn không ngừng nức nở. Từng cơn gió lạnh như nuốt chửng những câu nói của cô. Bác Mạnh đứng gần cũng phải căng tai để nghe cho rõ.

Nhưng có một điều có thể cảm nhận dễ dàng nhất, chính là nỗi đau trong cô.

- ... Cháu xin bác. Cháu ...cháu không thể mất anh ấy!

Ngồi trên chiếc taxi, Mai Mai vẫn không thể tưởng tượng nổi, hai người đã theo bố mình lâu như vậy mà lại có thể làm ngược lại lời của ông. Thả cho cô đi.

Khi Mai Mai còn đang khóc lóc, van xin thì dì Minh ở đâu đi tới:

- Anh hãy để cho cô chủ đi đi.

Cả Mai Mai và bác Mạnh đều tròn mắt nhìn dì Minh.

Dì nắm cánh tay Mai Mai, đỡ cô đứng lên, đặt vào tay cô một cái áo khoác dày.

- Cô chủ mặc thêm vào đi, mặc thế này vẫn chưa đủ ấm đâu.

Rồi dì quay sang nói với bác Mạnh:

- Tội đâu tôi sẽ chịu hết. Anh cũng không nỡ nhìn thấy cô chủ như vậy đúng không?

Bác Mạnh quay sang nhìn Mai Mai lưỡng lự. Trông bộ dạng của Mai Mai thật khiến cho người ta không thể không chua xót. Quần áo lôi thôi, bên trên là cái áo khoác tuy thiết kế đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ kiêu sa của một tiểu thư như cô, còn bên dưới, Mai Mai vẫn diện nguyên cái quần ngủ bằng vải bông màu sữa với họa tiết là những quả táo đỏ, dưới chân vẫn là đôi dép vải đi trong nhà. Gương mặt thì nhợt nhạt, môi khô bọt màu, chỗ vết thương bên tay phải thì băng gạc đã tuột lung tung cả.

Phải một lúc sau, bác Mạnh mới nói:

- Để tôi lấy xe đưa cô chủ đi.

Họ tốt với cô quá, cô thật không muốn họ phải chịu tội thay mình. Cô nhất nhất đòi đi taxi để nếu có bị phát hiện, mà chắc chắn sẽ bị phát hiện thì lỗi cũng chỉ ở cô đã tự trốn đi thôi.

- Cô à, tôi có thể dừng ở đầu đường rồi cô chịu khó tự đi vào được không?

Người lái taxi hỏi.

Hỏi gì lạ thế? Mới đầu Mai Mai còn tưởng mình nghe nhầm, nhưng chợt nhớ ra nên cũng chỉ gật đầu ‘uhm’ một tiếng.

Chiếc taxi dừng lại, Mai Mai xuống xe còn đang định lấy tiền trả thì chiếc taxi đã phóng vụt đi rồi.

Nơi này đáng sợ thế sao? – Mai Mai nghĩ.

Con đường vắng tênh, chẳng có lấy một bóng người hay chiếc xe nào qua lại. Đây là lần thứ mấy Mai Mai đi trên con đường này rồi nhỉ? Có phải lần nào đi qua đây nó cũng vắng vẻ thế này không? Trống vắng quá, trống vắng cả trong trái tim cô nữa...

Mai Mai cất bước chạy, cái mũi của cô không thở nổi nữa, nó lạnh cóng lại rồi.

Bức tường dài màu trắng, có những cái mái nhỏ bên trên.

Đây rồi. Chỉ cần chạy đến trước cổng lớn kia là được.

Từ trên khuôn miệng Mai Mai nở một nụ cười. Thời tiết hanh làm cho da mặt và môi cô trở nên khô, chỉ cười cũng làm cô thấy da dít. Nhưng mọi nỗi đau thể xác lúc này, chẳng thứ gì có thể dập tắt được niềm hân hoan đang trào lên trong cô.

Mai Mai gõ tay vào cánh cửa:

- Nhất Bảo. Nhất Bảo ơi.

Bàn tay lạnh lẽo của Mai Mai không ngừng gõ lên cánh cửa ấy.

Bên trong tiếng chó sủa vang lên inh ỏi. Nhưng sao mãi vẫn chưa có ai ra mở cửa.

- Nhất Bảo ơi. Mai Mai đây mà. Nhất Bảo.

Vẫn chỉ có tiếng chó sủa đáp lời tiếng gọi của Mai Mai.

Sao vẫn không có ai. Mai Mai áp tai vào cửa, có tiếng người quát lũ chó. Có người mà, sao không ai ra mở cửa cho cô.

Phải chăng họ đang muốn tránh cô.

Nhất Bảo, Nhất Bảo không muốn gặp mình sao? Không, mình đã vất vả lắm mới đến được đây, phải gặp được anh ấy, nhất định phải gặp được anh ấy.

- Nhất Bảo, mở cửa cho em đi, em cần phải gặp anh, em có chuyện muốn nói với anh, mở cửa cho em đi mà... Có phải anh giận em rồi không? Có phải anh giận em vì em đã không hiểu gì về anh không? Em biết mình vô tâm, mình chẳng ra gì...nhưng... Em xin anh đấy, anh trách em giận em thế nào cũng được, anh lạnh lùng với em như trước cũng được, nhưng xin anh đừng không nhìn mặt em được không, hãy cho em được thấy anh đi... Nhất Bảo...

Những giọt nước mắt lạnh lẽo đã lăn dài trên gương mặt của Mai Mai từ lúc nào.

Lần này cả tiếng chó sủa cũng chẳng đáp lại lời cô.

Trái tim Mai Mai thắt lại đau đớn.

Những cơn gió cứ hờ hững thổi qua, mái tóc dài của Mai Mai tung bay trong gió.

Cánh cổng trước mặt Mai Mai vẫn đóng kín.

Mai Mai đứng đó vẫn luôn miệng kêu tên Nhất Bảo, nhưng tiếng kêu cứ nhỏ dần, nhỏ dần... đến khi chỉ còn lại tiếng khóc của cô...

Có tiếng động từ phía bên kia của cánh cổng.

Trái tim Mai Mai đập rộn ràng.

Cánh cửa được mở ra.

- Nhất...

Tiếng của Mai Mai bị hẫng giữa chừng khi cô nhận ra rằng người trước mặt cô không phải người cô chờ đợi.

- Tiểu thư Mai Mai, mời cô vào.

Mai Mai mỉm cười với người đàn ông trước mặt, cô đã từng gặp người này rồi, người này hay đi cùng Nhất Bảo.

Nhất Bảo chịu gặp mình rồi!

Mai Mai bước qua cổng đi vào.

Cô không còn lạ lẫm với khu nhà này nữa, không cần ai nói gì, cô đi thẳng vào tiền sảnh, trong đầu cô luôn có tiếng nói rằng Nhất Bảo đang đợi cô ở đó.

Nước mắt của Mai Mai đã được gió lau khô. Miệng cười của cô chưa được bao lâu thì đã tắt ngóm vì trước mặt cô, người đang ngồi chờ cô ở tiền sảnh không phải Nhất Bảo.

- Bác...

Mai Mai mấp má. Ông Hàm vẫn nụ cười thân thiện mỗi khi nhìn thấy Mai Mai.

- Cháu ngồi đi.

Mai Mai vẫn đứng như trời chông.

- Ngồi xuống đi Mai Mai. Ta biết cháu không đến để gặp ông già này.

- Cháu muốn gặp Nhất Bảo. Bác nói anh ấy ra gặp cháu đi.

Mai Mai nói.

Ông Hàm gương mặt chợt co lại, ông nói, giọng không còn hứng khởi như trước.

- Cháu cứ ngồi xuống đi.

Mai Mai làm theo, ngoan ngoãn ngồi xuống, như thể chỉ cần cô nghe lời thì Nhất Bảo sẽ xuất hiện ngay trước mặt cô vậy.

- Cháu muốn gặp Nhất Bảo. – Mai Mai nhắc lại.

Ông Hàm nhìn Mai Mai ảm đạm.

- Nhất Bảo... nó đi rồi.

Mọi thứ trước mắt Mai Mai như sụp đổ, tối đen...

- Mai Mai... – ông Hàm nhìn Mai Mai thương hại, qua ánh mắt ông Hàm quan tâm đến Mai Mai thật sự, ông cũng là người chan chứa tình cảm, đâu có giống một ông trùm xã hội đen. - Nhất Bảo, nó bay chuyển bay tối qua. Mai Mai cháu không sao chứ?

Người Mai Mai cứng đờ.

Anh ấy đi rồi. Mình đến chậm mất rồi.

- Bác nói dối.

- Bác không nói dối cháu đâu. – Ông Hàm nhẹ nhàng nói.

Mai Mai bật khóc:

- Anh ấy có thể đi mà không nói với cháu tiếng nào sao? Anh ấy nhẫn tâm để cháu ở lại một mình sao? Nhẫn tâm, nhẫn tâm, đúng, đúng là nhẫn tâm.

Mai Mai lẩm nhẩm.

- Mai Mai nghe bác nói này.

- Anh ấy bỏ đi rồi... Tại em, tất cả là tại em, nếu em tỉnh lại sớm hơn, em sẽ đến đây sớm hơn, em sẽ gặp được anh sớm hơn, nhưng em đã tỉnh lại muộn, em đến đây muộn và không còn gặp được anh nữa. Em vô dụng, em đúng là đứa vô dụng mà...

- Mai Mai, cháu có đến sớm hơn cũng không gặp được nó đâu. – Ông Hàm nói lớn tiếng để Mai Mai bình tĩnh lại. – Cháu đừng tự dằn vặt mình nữa. Nhất Bảo nhờ bác nói lại với cháu...

Mai Mai dương đôi mắt đầm nước nhìn ông Hàm.

- Nó muốn nói với cháu... nó xin lỗi cháu.

- Mai Mai, cháu là cô gái tốt, nó hoàn toàn không xứng với cháu.

- Cái gì mà xứng với không xứng. Hừ, vì anh ấy là xã hội đen ư?

Mai Mai nói, ông Hàm điếng người trước câu nói của cô.

- Cháu biết rồi à?

- Cháu cũng mới biết thôi. – Mai Mai vô hồn nhìn vào cái chén trên bàn.

Ông Hàm im lặng rồi cũng khẽ gật đầu. Gia đình Mai Mai không phải gia đình tầm thường, vụ bắt cóc vừa rồi làm sao bố cô bỏ qua được.

- Cháu là đứa vô tâm, ích kỷ. Ngày ngày chỉ cần nhìn thấy anh ấy là cháu thấy vui, anh ấy chính là niềm vui của cháu. Nhưng cháu đã quá đơn giản, chỉ cần thấy anh ấy còn bên mình thì cho rằng sẽ chẳng bao giờ anh ấy rời xa mình. Hừ... anh ấy đi rồi, anh ấy bỏ đi chính vì sự nông cạn của cháu...

Ông Hàm thở dài:

- Cháu đừng nghĩ vậy. Cháu cũng đã biết thân phận thật của Nhất Bảo rồi phải không? Nó bỏ đi là vì lo cho cháu. Nó muốn cháu được bình yên.

Đọc truyện online - santruyen

19. Chương 19

- Cháu có biết ta là ai không?

Mai Mai nhìn ông Hàm.

Nhất Bảo là cậu chủ của xã hội đen, chắc bác là ông trùm của xã hội đen rồi.

Nghĩ vậy nhưng cô không tiện nói ra.

Ông Hàm cười.

- Nghĩ ra rồi đúng không? Ta vốn không tin vào số phận nhưng cuộc đời ta.. hừ... tất cả không số phận sắp đặt thì gọi là gì đây? Vợ và con trai ta... cả bố mẹ của Nhất Bảo nữa... thằng bé sẽ không thành trẻ mồ côi... và không phải lớn lên ở thế giới đầy máu này.

Mai Mai mở to mắt, ấp úng:

- Nhất Bảo và bác... không phải... là...

Ông Hàm nhăn nhó:

- Đúng, Nhất Bảo không phải con đẻ của ta.

Mai Mai nhớ lại lần đầu tiên cô gặp ông Hàm, cô đã thấy hai người họ chẳng có điểm gì giống nhau.

Đôi mắt của ông Hàm nheo lại:

- Nhất Bảo chắc chưa từng nói với cháu chuyện này.

- Anh ấy chưa từng nói gì với cháu về cuộc sống riêng của anh ấy.

- Uhm. Ta biết tính thằng nhỏ này mà. – Ông Hàm lại thở dài – Mang trong người bí mật thật sự rất khó chịu...

- Vậy bác nói cho cháu nghe đi... cháu muốn hiểu anh ấy. – Mai Mai nói.

Ông Hàm nhìn Mai Mai, cười hiền từ:

- Chắc nó sẽ không vui nếu ta nói cho cháu biết... Cả đời ta đã liên tiếp mắc sai lầm, lần này hy vọng có thể bù đắp phần nào.

Nói rồi, ông đưa đôi mắt nhìn ra khoảng trống ngoài sân.

- Chuyện xảy ra từ hơn 20 năm trước. Ta và bố mẹ đẻ của Nhất Bảo từng là bạn học phổ thông, quan hệ giữa ba người chúng ta là tình cảm trên cả thân thiết. Cháu có tin không, ta và bố của Nhất Bảo tính cách ngược hẳn nhau, ấy vậy mà lại chơi được với nhau, mà còn chơi thân là khác. Ông ấy trầm tính, lạnh lùng, Nhất Bảo đúng là bản sao của ông ấy. Còn ta thì không thế, ta nóng nảy, bốc đồng, thiếu suy nghĩ, chính vì vậy mà ta bị lôi kéo vào con đường này...

- Hồi còn đi học, ta học rất khá, lại có khiếu hài hước, cũng nhiều cô để ý ta lắm. – Ông cười - Nhưng rồi cuộc đời ta thay đổi, suốt ngày đánh nhau, không hiểu vì sao ta lại thay đổi như thế nữa, hừ, chắc là do tuổi trẻ, thích thể hiện. Thấy ai chướng mắt là đánh, bạn bè trong trường dần dần ta chẳng còn gần gũi được ai. Không ít lần ta bị lũ đó vây đánh trả thù. Không đỡ được, ta khuyu dần, chịu những cú đòn của chúng nó. Lũ khốn đã lôi kéo ta ngày ấy đã ra tay cứu ta, từ đó, ta như mang nợ chúng nó. Rồi ta bỏ học. Dần dần ngày càng sâu vào con đường này, đến mức người bạn thân của ta, ông ấy cũng không muốn gặp ta nữa, ông ấy nói vì ta đã thay đổi quá nhiều. Người bạn thân cũng quay lưng với mình, xung quanh ta thật sự chẳng còn ai nữa. Ta đã từng muốn từ bỏ, muốn rời xa bóng tối, nhưng lại chẳng có gì giúp ta quay lại...

Khóe mắt ông long lanh:

- Ngày cưới của hai người bạn thân, ta cũng chỉ dám đứng từ xa mà nhìn, mà chúc phúc cho họ. Họ đã mời ta là khách mời đặc biệt cho họ nhưng ta làm sao dám nhận diễn phúc đó cơ chứ, làm sao ta dám đối mặt với họ khi bàn tay ta đã nhuốm máu, khi ta đã biến con quỷ giết người chứ không còn là thằng bạn thân của họ như ngày nào?!

- Sau ngày đó ta trở lại với thế giới của mình. Máu và những tiếng kêu thảm thiết. Ta đau đớn nhận ra rằng càng lúc ta càng ghê tởm điều đó, ta ghê tởm chính mình... Chưa lúc nào ta muốn được giải thoát như lúc đó. Nhưng cùng lúc đó, một kẻ mang tư tưởng giống ta, đã biến nó thành hành động và kết quả mà kẻ đó nhận được, không gì khác, chính là cái chết, một cái chết đau đớn.

Mai Mai nghe thấy thật đáng sợ.

- Và một sai lầm mà cả đời này ta không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình, chính là ta đã cưới vợ và sinh con, cô ấy lấy ta, không lời cầu hôn, không vật đính ước, không đám cưới, thực chất chỉ là cô ấy tự nguyện đi theo ta. Cô ấy mong rằng tình cảm chân thành của cô ấy có thể giúp ta hoàn lương, cô ấy nhận ra rằng ta chưa hoàn toàn biến chất như những gì người ta nhìn thấy và nói về ta. Và cô ấy đã giúp ta quay đầu. Ta đã cùng cô ấy bỏ trốn. Gia đình ta đã chui lủi từ nơi này đến nơi khác. Đúng là duyên số, ta gặp lại gia đình người bạn thân. Cứ nghĩ rằng có thể bắt đầu cuộc sống mới, ngờ đâu ta lại đem đến đau khổ cho cả gia đình người bạn thân, những con người mà ta trân trọng nhất.

Mai Mai chăm chú lắng nghe, trong đầu cố gắng hình dung ra cuộc sống của ông Hàm ngày ấy. Cô thấy ớn lạnh trước cuộc sống đen tối trước kia của ông.

- Nhất Bảo bằng tuổi con trai ta, chỉ sinh trước con ta có 6 tháng. Đó là ngày con trai ta tròn 2 tuổi, hai gia đình chúng ta vui vẻ đón sinh nhật của nó, và lũ khốn đó đến... - mặt ông Hàm đỏ lừ, nhăn nhó, có lẽ đây là kí ức đau đớn nhất của ông, những giọt nước mắt lăn dài...

Trái tim Mai Mai đập rộn ràng. Cô muốn biết về quá khứ của Nhất Bảo.

- Bọn chúng có tất cả bốn tên. Chúng hung hăng phá cửa, hai đứa trẻ sợ hãi, khóc thét lên. Ta đã bảo tất cả hãy theo lối cửa sổ mà trốn đi, lỗi lầm của ta chỉ để mình ta gánh chịu. Nhưng vợ ta, bạn ta, không ai chịu để mình ta ở lại. - Ông Hàm đưa tay quạt ngang dòng nước mắt - Lúc đó, ta mới phát hiện ra rằng, hai người bạn của ta vẫn còn quan tâm đến ta, không ai quay lưng lại với ta hết. Vậy mà trước đó, ta vẫn luôn cho rằng, ngoài vợ ta, chẳng còn ai quan tâm tới ta hết. - Ông Hàm lại cười chua chát - Đúng là ngu ngốc...

Ông Hàm đột nhiên im bặt. Mai Mai sốt ruột hỏi:

- Rồi sao nữa ạ?

- Máu. Máu của vợ ta, của con ta. Những nhát dao liên tiếp đâm vào họ. - Mai Mai hoảng sợ đến không thở được - Vợ ta gào thét, con ta cũng khóc, nó đã quá sợ hãi. Rồi tiếng gào và tiếng khóc không còn nữa. Mẹ con họ nằm đó, giữa vũng máu.

Mai Mai không kìm được nữa, gương mặt ướn nhoẹt, cô phải há mồm ra để lấy không khí.

Cô đi về phía ông Hàm, đặt tay lên vai ông. Ông không khóc nữa, gương mặt chẳng còn chút sắc thái nào.

- Ta như muốn phát điên, ta muốn lao về phía chúng nó, đâm ngàn vạn nhát lên lũ chó má ấy. Nhưng ông bạn ta đã ngăn ta lại. 'Hãy thay tôi bảo vệ cho mẹ con Nhất Bảo', ông ấy nói với ta rồi lao thân về phía chúng nó. Ông ấy đánh nhau với chúng. Ông ấy muốn kéo dài thời gian để ta có thể đưa vợ con ông ấy chạy trốn. Phải mất một lúc ta mới hiểu được ông ấy nói gì. Cuộc đời ngắn ngủi của con trai ta đã hết, không thể để cả hai đứa trẻ cùng kết thúc cuộc sống như vậy. Ta đưa vợ con của ông ấy đi. Vừa rời khỏi căn nhà đó được một đoạn, thì đã thấy bọn khốn đó đuổi theo sau. Nhìn thấy chúng nó, trái tim ta như bị đâm thủng, còn mẹ Nhất Bảo thì như khóc ngất đi, bởi vì chúng ta đều biết ông bạn của ta cũng đã có cái kết cục giống vợ con ta.

- Nếu cả ba cùng chạy, chắc chắn sẽ không thoát. Mẹ của Nhất Bảo đã đưa thằng bé cho ta, nói ta chạy theo một hướng, còn bà ấy ôm trong tay cái bọc giả như đang bế con chạy về một hướng. Bà ấy chạy để bọn chúng trông thấy và đuổi theo. Và lũ ngu đó đã mắc bẫy.

- Nguy hiểm quá. Nếu lúc ấy bọn khốn đó không dính bẫy thì... - Mai Mai thốt lên.
- Thì giờ chưa chắc ta còn ngồi đây và Nhất Bảo lớn được như bây giờ. – Ông Hàm tiếp lời.
- Nhưng như vậy mẹ của Nhất Bảo... - Mai Mai lại rơm rớm nước mắt.

Ông Hàm nhắm nghiền mắt, gật đầu hai cái. Mẹ Nhất Bảo cũng có kết cục như cha nó – Dù không nói thành lời nhưng cả hai người đều cảm nhận được ý của người kia.

- Nhất Bảo đã khóc một hồi vì chứng kiến cuộc hỗn loạn khi này. Thằng bé mệt rồi, ngủ rất ngoan. Ta không thể phụ lòng của bố mẹ thằng bé, ta ôm thằng bé trong tay chạy bán sống bán chết. Không dám nghĩ đến mẹ nó nữa.
- Ta chạy đến mức mệt quá, định ngồi nghỉ một lát rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Mai Mai im lặng.

Đúng là cái đêm định mệnh, cái đêm đã đưa cha con họ đến với nhau.

- Ta bế Nhất Bảo đi trên đường, những người trên phố không ngừng chỉ trỏ ta, lúc đó ta chẳng có tâm trạng nào mà để ý, hóa ra là bộ dạng ta khi đó rất đáng sợ. Quần áo thì tả tơi, nhem nhuốc máu, trên người còn mấy vết chém nữa. Quần áo Nhất Bảo mặc trên người cũng vì thế mà loang lổ vết máu.
- Ta gặp lại người quen, cũng là người trong giang hồ. Thực sự ta không muốn quay lại con đường đó nữa, nhưng bọn khốn kia vẫn không ngừng tìm giết ta, mấy lần thoát chết là nhờ người hội đó giúp đỡ, suy nghĩ mãi rồi ta cũng đồng ý nhập hội. Vì ta không còn sự lựa chọn nào khác.
- Cuộc đời ta lại sang trang mới. Nhất Bảo lớn dần, thằng bé rất giống cha nó. Tình cảm cha con giữa ta và nó cũng lớn dần. Ta muốn nó được lớn lên trong môi trường sạch sẽ, vì vậy ta không bao giờ nói cho nó biết ta làm gì. Nhiều lần nó về hỏi ta, bảo rằng cô giáo ở lớp yêu cầu thông tin nghề nghiệp của bố mẹ, ta cười chừ, nói nó ta làm nghề này nghề kia, nhưng tất cả đều là giả dối. Trong thâm tâm ta không muốn nói dối nó, nhưng nó còn quá nhỏ để biết sự thật. – Ông Hàm ngẹn ngào.
- Vậy sao anh ấy lại biết được? – Mai Mai lên tiếng.

Đọc truyện online - santruyen

20. Chương 20

Ông Hàm đưa tách trà lên miệng, uống một hớp rồi nói tiếp:

- Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Vào năm nó học lớp 11, nó đã hỏi thẳng ta, ‘thực ra bố làm nghề gì?’, ta chột dạ, nhất thời không biết phải nói sao, chỉ biết đứng nhìn nó. Câu thứ hai ‘Bố có phải bố đẻ của con không?’. Nó đã nói rất dứt khoát.
- Như thế mới đúng là anh ấy. – Mai Mai cười ở khóe miệng mà nước mắt lại trào ra trên khóe mắt.
- Thằng bé đã nghi ngờ từ lâu. Hôm đấy nó đã quyết tâm hỏi thẳng ta như vậy, ta đã biết rằng chẳng thể giấu được nữa.
- Và bác đã nói hết sự thật?
- Uhm.
- Chắc anh ấy đã rất đau lòng.
- Nó hỏi ta về bọn đã giết bố mẹ đẻ của nó.
- Anh ấy muốn tìm họ trả thù ngay lúc ấy sao?

Ông Hàm cười lắc đầu:

- Không, lúc đó ta cũng nghĩ như cháu, ta cũng sợ thằng bé làm liều. Nhưng không, nó hỏi vậy rồi nó bảo, nó có thể ra nhập hội được không? À, ta quên chưa nói với cháu, khi đó đã làm lên làm ông chủ rồi.

Ông chủ của xã hội đen. Chắc hẳn từ tay trắng để có được vị trí này, ông Hàm đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Nhưng bằng đẳng của ông không phải lúc nào cũng đi đâm thuê chém mướn như cái hội trong quá khứ của ông. Tiếng tăm của ông ngày càng lớn trong giới giang hồ và bằng đẳng dưới tay ông cũng ngày một quyền thế.

- Bác đã đồng ý? Chẳng phải bác không muốn Nhất Bảo bước vào con đường này sao?

- Đúng thế. Nhiều lúc ta đã tự trách mình, tại sao khi đó ta không phản đối nó đến cùng? Sau khi biết sự thật, nó cũng không có gì thay đổi nhiều, chỉ lằm lì, ít nói hơn, và... chăm học hơn.

- Chăm học hơn? – Mai Mai tròn mắt.

- Ủ. – Ông Hàm cũng phải bật cười. – Chăm học. Năm nay cháu 19 tuổi đúng chứ?

Mai Mai gật đầu.

- Còn Nhất Bảo thì 21 rồi ạ. Khi biết chuyện này, cháu không thể hiểu nổi tại sao Nhất Bảo 21 tuổi mới là sinh viên năm nhất.

- Thế bây giờ cháu đã biết vì sao chưa?

- Cháu từng nghĩ là do anh ấy thi trượt.

Ông Hàm cười, nhưng sắc mặt ông hơi tối lại.

- Sau khi thi tốt nghiệp xong, Nhất Bảo không đăng kí thi đại học.

- Tại sao vậy ạ?

- Nó tập trung giúp việc cho ta, và tiến tới trở thành cậu chủ như hiện nay.

Vừa bước ra đến cổng nhà ông Hàm, Mai Mai đã nhìn thấy chiếc ô tô quen thuộc đỗ bên kia đường, từ trong xe, người tài xế riêng của Mai Mai bước ra.

Hóa ra bác Mạnh vẫn luôn đi theo sau Mai Mai từ lúc cô bước chân ra khỏi nhà mình, vậy mà cô không hề hay biết.

Mai Mai quay lại chào ông Hàm.

Ông Hàm hiền từ gật đầu, rồi ông ngáp ngừng:

- Cháu là cô gái tốt. Hãy luôn sống vui vẻ và cười thật nhiều.

Mai Mai không nói gì, chỉ gật đầu, cô đưa mắt nhìn lại căn nhà một lần.

- Sau này cháu có thể thường xuyên đến đây không ạ?

Mai Mai hỏi, cô rất muốn có thể thường xuyên lui tới đây, đây chẳng phải căn nhà Nhất Bảo đã lớn lên sao, ở đây chắc hẳn có rất nhiều kỉ niệm của Nhất Bảo.

Ông Hàm nhìn Mai Mai rồi ngáp ngừng:

- Ta e là không.

- Tại sao vậy ạ?

- Mai Mai đừng hiểu nhầm. Chỉ là thời gian tới nơi này sẽ có chủ mới.

Trên cả quãng đường về nhà, Mai Mai chỉ ngồi yên trong xe, không nói câu nào.

Về đến nhà, cô mặc cho ông Lâm – cha cô đang lửa giận bùng bùng, Mai Mai nhẹ nhàng chào ông rồi một mình đi về phòng.

Ngồi trong phòng một mình.

Mai Mai rút từ trong túi áo khoác ra một bức ảnh. Cô nhìn vào gương mặt trong bức ảnh đó. Một gương mặt đẹp hoàn hảo nhưng ánh mắt lại quá lạnh lùng.

- Lúc nào anh cũng tỏ ra lạnh lùng như vậy, nhưng anh đã không lạnh lùng mãi với em. – Mai Mai cười với bức ảnh có hình Nhất Bảo mà cô đã lấy trong phòng của anh.

Lạnh lùng nhưng lại ẩn chứa nỗi buồn... Có khi nào đó là nỗi buồn của sự cô đơn.

- Anh từng hỏi em, ngoài tên của anh, bố anh và nhà anh ra, em còn biết gì về anh nữa không. Giờ thì em biết rồi. Em đã biết về thân phận thật của anh, về quá khứ của anh, nhưng bí mật mà anh luôn mang trong mình, lí do vì sao anh luôn lạnh lùng với mọi người và lí do... anh rời xa em...

Nước mắt Mai Mai chảy dài.

Cô cầm theo bức ảnh bước đến bên cửa sổ, nhìn lên trời. Bầu trời đêm mùa đông đen kịt.

- Mẹ ơi. Ở trên đó, mẹ hãy tìm anh ấy cho con và mẹ hãy thay con ở bên anh ý mẹ nhé!

....

3 năm sau.

Cuộc họp diễn ra hơn một giờ đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp. Mọi người bước ra khỏi phòng họp, gương mặt rạng rỡ. Chỉ riêng một cô gái không như vậy. Gương mặt trẻ và có phần non hơn tuổi thật của cô, mái tóc xoăn nhẹ bỗng bỗng đen óng, chiếc váy trắng điểm ren ở vai và chân váy. Trông cô thật xinh đẹp, nhưng là vẻ đẹp lạnh lùng, luôn mang lại cho người khác một cảm giác không thể lại gần hơn.

Cô bước đi, gương mặt không hề biểu lộ một chút sắc thái biểu cảm nào.

- Mai Mai.

Người thanh niên cũng từ phòng họp bước ra gọi cô gái. Đó là Hải Nam, đối tác của tập đoàn Nhất Mai trong dự án do cô phụ trách.

- Đây là nơi làm việc. Mọi người vẫn gọi tôi là Giám đốc điều hành.

Mai Mai hồ hững đáp, chân vẫn bước đều.

Hải Nam cười:

- Ô, sorry, giám đốc điều hành, tôi có thể nói chuyện với cô một lát được không?!

Mai Mai dừng lại, quay sang nhìn Hải Nam. Người này cũng chỉ hơn cô vài tuổi, gương mặt cũng khá điển trai, hiện tại anh ta cũng đã ngồi ở vị trí giám đốc.

- Tôi nghe đây.

- À, chẳng là, tối nay cô có bận gì không?

Câu hỏi này Mai Mai đã nghe nhiều lần rồi. Câu hỏi vừa cất lên, cô đã đoán ra ý định của anh ta. Cô nhìn anh ta, không thể đoán được trong ánh mắt đó là điều gì.

Hải Nam thấy Mai Mai không nói gì, cười chừ, nói tiếp:

- Nếu không phiền, tôi có thể mời cô bữa tối nay được chứ?

Môi Mai Mai hơi cong lên, đó không hẳn là nụ cười.

- Cám ơn anh. Nhưng tối nay tôi bận rồi. – Hải Nam định mở mồm mời cô vào buổi khác nhưng Mai Mai đã nói liền một mạch – Các buổi khác cũng vậy. Chào anh.

Mai Mai gật đầu, quay gót bước đi.

Hải Nam đứng đó, nhìn theo hình dáng Mai Mai đang xa dần.

- Rất lạnh lùng, rất kiêu ngạo... rất thú vị. – Hải Nam nói một mình.

Bữa tối tại nhà Mai Mai.

- Hôm nay buổi họp rất căng thẳng hả con? – Ông Lâm hỏi.

- Kết quả như ý cho cả hai bên, căng thẳng trong cuộc họp là không tránh khỏi. – Mai Mai đáp. Gương mặt vẫn thờ ơ như đó là chuyện của ai.

Từ ngày xảy ra chuyện của 3 năm về trước. Mai Mai đã thay đổi hoàn toàn. Cô rất ít nói chuyện và cười với người khác, từ người nhà cho đến bạn bè cùng lớp. Một thời gian sau mới thấy cô cười với ai đó, nhưng là nụ cười hoàn toàn xa lạ. Không ai còn nhận ra đây với Mai Mai hay cười hay nói của 3 năm trước là cùng một người. Những người quen biết Mai Mai từ trước, sau khi nói chuyện với cô đều ngậm ngùi lắc đầu. Bởi vì Mai Mai giờ đây chẳng khác nào một tảng băng.

Ông Lâm và dì Minh là người biết rõ nhất nguyên nhân vì sao cô lại thay đổi như vậy, nhưng cả hai người họ, cả người làm trong nhà đều không bao giờ dám nhắc đến điều đó.

Ông Lâm cười, nói:

- Bố biết là con sẽ làm rất tốt. Những dự án gần đây con tham gia đều rất suôn sẻ. Mà.. uhm... cái cậu giám đốc bên đó hình như... ờ... con...

- Hợp đồng đã kí rồi. Công việc cụ thể con đã giao cho cấp dưới làm rồi. Con ăn xong rồi, con xin phép lên phòng trước.

Nói rồi Mai Mai đứng dậy bước đi. Thời gian gần đây ông Lâm luôn có ý định cho con gái xem mặt. Mai Mai biết rất rõ và lần nào cô cũng tỏ rõ quan điểm của mình ngay từ đầu. Cô chưa sẵn sàng cho một tình cảm mới. Và cô cũng không có ý định cho tình cảm nào khác.

Trở về căn phòng của mình, Mai Mai lấy từ trong ngăn tủ khóa của cô bức ảnh của Nhất Bảo. Tối nào cũng thế, cô cũng ngồi ngắm nhìn bức ảnh một hồi lâu rồi mới quay sang làm những việc khác. Hình ảnh người con trai này vẫn từng giờ từng phút in đậm trong tâm trí cô.

- Đã 3 năm rồi. Nhất Bảo. Anh đang ở đâu?

Đọc truyện online - santruyen

21. Chương 21

- Giám đốc có đồ gửi cho cô.

Mai Mai nhìn bó hoa trên tay người trợ lý.

- Lại là của anh ta? Vứt đi. Từ bây giờ, những đồ như thế hay đại loại kiểu như thế, cô đừng bao giờ mang đến trước mặt tôi.

Suốt một tuần nay, sáng nào Mai Mai cũng nhận được một bó hoa, người gửi là Hải Nam. Cô cũng không lạ lẫm với việc này. Nhưng những người từng có ý định theo đuổi cô chưa có ai kiên trì nổi một tháng.

Hết giờ làm. Mai Mai xách túi ra về. Ra đến cổng công ty, không thấy xe ô tô đưa đón cô đâu. Mai Mai rút điện thoại gọi cho bác Mạnh – tài xế riêng của cô.

- Tại sao cô không đến chỗ hẹn?

Giọng nói the thé. Mai Mai rời mắt khỏi cái điện thoại trong tay ngẩng lên nhìn. Đứng đối diện cô là một cô gái, ăn mặc rất ăn chơi, nhìn qua cũng biết không phải gái loại vừa. Cô ta cong cong cớn cớn nhìn Mai Mai. Mai Mai nhìn cô ta, rồi cúi xuống bấm điện thoại như cô gái trước mặt vô hình.

- NÀY. Tôi đang nói chuyện với cô đấy. Tại sao tôi đã nhắn tin hẹn gặp cô mà cô không đến, cũng không liên lạc lại?

- Cái con này... – Cô ta tiến đến sát Mai Mai đẩy mạnh vai Mai Mai một cái khiến cô lùi lại mấy bước

Gương mặt Mai Mai đanh lại, nhưng cô không to tiếng, giọng nói rất bình thản.

- Thì ra là cô à? - Mai Mai đưa mắt nhìn từ đầu xuống chân cô ta một lượt, nói – Tôi không biết cô, chẳng có chuyện gì để nói hết.

- Hứ, không biết xấu hổ. Còn ra vẻ không biết chuyện gì à? Có biết tôi là ai không? Tôi là người yêu của Hải Nam. Tôi nói cho cô nghe, Hải Nam là của tôi. Cô đừng có hòng giở trò quyến rũ anh ấy, nếu không....

- Nếu không thì làm sao? – Mai Mai cười khẩy, chặn họng cô ta – Nếu cô đã nói được anh ta là của cô thì còn đến tìm tôi để làm gì. Không lẽ điều này chỉ là do cô nhận vợ?

-

- Tôi nói cho cô nghe. Cô là ai tôi không cần biết. Quan hệ của cô với Hải Nam tôi không quan tâm.

Nói rồi, Mai Mai bước thẳng qua cô ta.

- Nhưng còn quan hệ của cô với Hải Nam? – Cô gái kia nói với theo sau lưng Mai Mai.

Mai Mai dừng lại. Không quay đầu nhìn cô ta, nói:

- Không có gì hết.

- Nhưng.. nhưng Hải Nam gần đây lạnh nhạt với tôi. Tất cả là từ khi gặp cô..

- Chuyện đó cô phải hỏi anh ta.

Xe ô tô của Mai Mai đã đến, bác Mạnh từ trong xe chạy ra, nhìn Mai Mai rồi nhìn cô gái lạ, rồi lại nhìn Mai Mai.

- Cô chủ, không có chuyện gì chứ?

Mai Mai lắc đầu:

- Chúng ta về thôi.

Tại căn hộ cao cấp của Hải Nam.

Côc.Côc.Côc.Côc.Côc.Côc.Côc

Hải Nam nhăn nhó mở cửa.

- Em làm gì đấy?

- Anh làm gì mà lâu thế?

Hải Nam không trả lời, nhăn mặt quay đi.

- Anh lại giận em nữa à? Anh có thấy là gần đây anh rất hay khó chịu với em không?

Cô gái xị mặt, ngồi phịch xuống salon.

Không thấy Hải Nam nói gì.

- Hôm nay em đã đến gặp cô ta.

- ...

- Anh không hỏi xem em đã đi gặp ai à?

- ...

Hải Nam vẫn không lên tiếng, ung dung thưởng thức cà phê.

- Là công chúa trong mộng gần đây của anh đấy.

- Mai Mai.

Cô gái đứng bật dậy như lò xò, bắt đầu khua môi múa mép.

- Á à. Anh thừa nhận rồi đấy. Suốt một tuần nay anh hoàn toàn biến thành một người khác, tất cả là vì cô ta đúng không? Anh không hỏi han gì đến tôi. Tôi đến gặp anh, đứng trước mặt anh, anh cũng lạnh nhạt với tôi. Trước đây anh thế nào? Còn bây giờ thì anh thành thế nào rồi? Chỉ vì con đàn bà đó mà anh đối xử với tôi như vậy à?

BỐP.

- Cấm cô gọi cô ấy như vậy.

Một bên má cô gái hửng tròn cái tát trời giáng. Hải Nam mặt lửa giận bừng bừng. Cô gái kia ôm mặt khóc nức nở. Miệng lẩm bẩm ‘Anh... anh...’.

Hải Nam thở dài, gương mặt đã dịu lại, anh đưa tay lau nước mắt trên mặt cô gái.

- Thùy Linh. Anh không có ý đó. Là công việc gần đây của anh rất bận. Dạo này anh bị căng thẳng quá độ em có biết không? Em đã không chia sẻ với anh thì thôi lại còn đặt điều hiểu nhầm anh là thế nào?

Thùy Linh chưa từng thấy Hải Nam nóng giận với mình bao giờ, vừa rồi được quả sợ hú vía. Giờ nghe Hải Nam nói vậy thì ngả đầu vào ngực Hải Nam thút thít:

- Tại anh khiến người ta hiểu nhầm đấy chứ?

- Mai Mai. Mai Mai.

Mai Mai đưa mắt tìm người gọi tên mình.

- Có chuyện gì sao?

Mai Mai hỏi khi thấy Hải Nam từ đâu tới đứng trước mặt cô.

Hải Nam cười, gãi gãi đầu nói:

- À. Chẳng là bản dự án có chút vấn đề. Ừm, người bên tôi nói là đã liên lạc với bên cô rồi nhưng chưa thấy hồi âm.

- Người đó là ai? Anh cứ nói. Tôi sẽ nói người đó chịu trách nhiệm cho việc này.

Nói rồi Mai Mai rút điện thoại chuẩn bị bấm số.

- Ồ, từ từ đã. – Hải Nam vội vàng đưa tay chắn màn hình điện thoại. – Ồ, hi hi, xin lỗi. Thực ra cũng không nghiêm trọng lắm. Ừm, mình đi uống nước rồi bàn việc này luôn. OK?

Thấy Mai Mai nhìn mình còn vẻ nghi ngờ. Hải Nam liền giơ tập tài liệu trong tay lên, hẩy hẩy cầm nói:

- Không đi đâu xa, ngay nhà hàng đối diện công ty cô thôi.

Mai Mai im lặng, lại giơ điện thoại lên bấm. Hải Nam định ngăn nhưng còn chưa kịp mở lời thì nhận được ánh mắt thiếu thiện cảm của Mai Mai dành thu tay về.

- Bác Mạnh ạ. Giờ tôi có chút việc bận đột xuất... Không cần đâu, bác cứ chờ ở cổng công ty được rồi.

Hải Nam nghe thế thì như mở cờ trong bụng. Vui vẻ dẫn đường.

Trong nhà hàng không quá đông người. Bàn trống còn khá nhiều. Nhà hàng này chủ yếu dành cho nhân viên văn phòng, mà hầu hết đều là nhân viên của tập đoàn Nhất Mai.

Hai người chọn một cái bàn ở cạnh cửa sổ, vừa thoáng lại có thể nhìn ra hồ cá ở phía sau. Hải Nam nhìn hơn hở ra mặt, cười hoài không thôi. Trong khi Mai Mai thì gương mặt cô không tỏ ra khó chịu nhưng cũng chẳng mấy vui vẻ.

Đồ uống đã được gọi.

- Ăn thêm gì nữa nhé. Bánh putting chuối, được chứ? – Hải Nam nói.

Gương mặt Mai Mai thoáng sững sờ. Chuyện trong quá khứ bất chợt hiện ra trong cô. Cô và người con trai ấy cũng từng ngồi ăn bánh putting chuối cùng nhau... Nhưng rồi cô cũng nhanh chóng đeo lại cái mặt nạ lạnh tanh thường ngày.

- Tùy anh.

Thái độ của Mai Mai tuy chỉ thay đổi trong nháy mắt nhưng với bản lĩnh của mình, Hải Nam đã nhận ra được.

Người phục vụ đi khỏi.

- Chúng ta nói việc chính luôn đi.

Mai Mai nói.

- Không cần vội. Việc đâu còn có đó. Đồ ăn đồ uống còn chưa mang lên mà. – Hải Nam nhìn Mai Mai không chớp mắt.

Mai Mai thấy khó chịu trước cái nhìn đó, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cá.

- Chúng ta... – Hải Nam nói phá vỡ sự im lặng – tuy biết nhau chưa lâu nhưng đây cũng không phải lần đầu gặp mặt, có điều này không biết tôi nói với cô có bị coi là khiếm nhã không?

Phục vụ mang đồ đến. Bánh và đồ uống đã ở trước mặt. Mai Mai cầm cốc nước cam của mình lên nhưng không uống ngay.

- Nếu thấy khiếm nhã thì đừng nói nữa.

Mai Mai nói rồi uống một ngụm nước cam.

Hải Nam bật cười hai tiếng.

- Cô thật sự rất có cá tính!

Mai Mai chỉ khẽ nhếch môi, lại cầm cốc uống ngụm nước nữa.

- Cô không ăn bánh sao? – Hải Nam hỏi.

Mai Mai nhìn đĩa bánh một hồi, sắc thái trên gương mặt cô hơi khó hiểu. Nhưng rồi cô cũng cầm đĩa xắn miếng đầu tiên.

- Thấy thế nào? Ngon chứ? – Hải Nam hỏi.

- Được. – Mai Mai trả lời.

- Cô đừng như vậy. Cô có biết cô càng lạnh lùng với người khác thì càng khiến người ta thấy tò mò về cô không?

- Vậy à? Là tất cả mọi người hay chỉ mình anh thôi? – Mai Mai thờ ơ nói.

- Cô... – Hải Nam bật cười. – Thật chẳng biết nên nói sao với cô nữa. Nói thật nhé, tôi đã từng gặp không ít cô gái có xuất thân danh giá, có một điều lạ là những cô gái đó dù không có quan hệ thân thích với nhau nhưng lại có một điểm chung rất giống nhau. Cô có biết là gì không?

Mai Mai nhìn Hải Nam một cái, ánh mắt như đang cười, nói:

- Kiêu căng, ngạo mạn, vô lí, lại luôn cho mình là đúng.

Hải Nam gật gù cái đầu, nói:

- Còn gì nữa?

- Vẫn còn à? Là gì?

- Giả tạo. – Hải Nam nói.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Không hiểu sao Mai Mai rất sợ nhìn vào đôi mắt của Hải Nam. Đôi mắt của anh ta không đáng sợ, nhưng mỗi khi phải đối diện trực tiếp với đôi mắt ấy, thì cô cảm thấy nó như đang tìm đường để xuyên thấu mọi góc ngách trong cô, mở tất cả mọi cánh cửa đã đóng kín trong cô từ lâu, mà chính cô cũng không dám đối mặt với nó từ bao giờ. Dường như, những gì cô càng không muốn đối diện, càng muốn che giấu thì anh lại càng muốn lấy nó ra bằng được.

Hải Nam cười, xua xua tay:

- Đừng dừng, đừng hiểu nhầm. Tôi chỉ nói những điều mà tôi đã đúc kết được thôi.
- Tôi hiểu nhầm? – Mai Mai cười nhạt. – Thực ra khi anh nói vậy tôi chẳng nghĩ gì cả, nhưng khi anh nói tôi đang hiểu nhầm thì, hi, những gì anh nói đúng là đang nói tôi. Không nhầm.

Hải Nam chấp tay theo kiểu đại hiệp:

- Bội phục.

Mai Mai không nói gì, lại quay nhìn bể cá.

- Tôi làm cô khó chịu à? Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi.
 - Anh đâu có đùa. Đừng nói dối tôi. - Mai Mai vẫn thờ ơ nhưng thái độ co dãn phan dăng so.
- ‘Cô tiểu thư này thật không đơn giản’ – Hải Nam nghĩ.
- Đúng. – Hải Nam nói. – Đúng là tôi thấy cô rất giả tạo.

Mai Mai không nhìn Hải Nam, vẫn ngồi ngắm cá, gương mặt thản nhiên như Hải Nam là người của bàn bên cạnh chứ không phải đang ngồi cùng bàn với cô.

- Nhưng... sự giả tạo của cô hoàn toàn không giống với những người con gái khác. Tôi thấy cô luôn thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh, và luôn tự tạo cho mình một vỏ bọc để tránh sự tiếp xúc với mọi người, không để mọi người đến gần cô. Tôi không biết từ đâu lại có cái vỏ bọc đó, nhưng tôi chắc chắn một điều, không phải hình thành một cách tự nhiên trong cô.

Ngồi im một hồi, Mai Mai quay lại, cười, vẫn nụ cười lạnh tanh:

- Nói hay lắm. Vậy là tôi và cô người yêu của anh cùng có một điểm chung, đó là giả tạo. Và điểm khác nhau cũng chính là giả tạo?!

Hải Nam cười thầm trong bụng, nhưng bên ngoài lại làm vẻ ngạc nhiên.

- Cô đang nói đến Thùy Linh, cô ấy...
- Không phải nói nhiều, tôi không biết cô ta đã nói gì với anh chưa nhưng tôi không thích bị hiểu nhầm, anh hãy nói với cô người yêu của anh muốn làm gì cũng phải nhìn ngó trước sau, còn có việc làm như vậy một lần nữa, đừng trách tôi.
- Có vẻ như anh hẹn tôi ra đây không phải vì chuyện công việc, đến bây giờ có chuyện gì cần giải quyết liên lạc với cấp dưới của tôi được rồi.

Nói rồi, Mai Mai đứng dậy xách túi đi trước.

Hải Nam nói:

- Tôi thay mặt Thùy Linh xin lỗi cô. Nhưng cô ấy không phải người yêu của tôi.

Đọc truyện online - santruyen

22. Chương 22

Thời gian này không thấy ông Lâm nói nhiều đến chuyện tình cảm của Mai Mai, có như vậy bữa cơm tối hai bố con ăn cùng nhau, Mai Mai cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa, gần đây việc của công ty cũng nhiều, Mai Mai thường hay phải về muộn. Hiếm khi có một hôm được về sớm, lâu rồi không ngồi ăn tối với gia đình nên Mai Mai về thẳng nhà.

Nào ngờ vừa bước chân vào nhà cô đã thấy Hải Nam ngồi ở đó.

Hải Nam nhìn cô cười, chào:

- Chào em.

Mai Mai không đáp, quay sang hỏi dì Minh:

- Hôm nay nhà mình có khách sao không ai báo cho con biết.

-Khách được mời đột xuất. – Ông Lâm từ trong đi ra, trên tay cầm hai cái ly rượu nói. – Thôi, Mai Mai cũng về rồi, chúng ta vào ăn luôn thôi, vừa ăn vừa thưởng thức rượu ngon của cháu.

Hải Nam cầm theo chai rượu trên bàn bước vào phòng ăn theo ông Lâm. Lúc đi ngang qua chỗ Mai Mai anh ta dừng lại, đưa tay ý bảo mời Mai Mai đi trước.

Tay anh ta chỉ một hướng, Mai Mai lại đi theo hướng khác. Cô lên thẳng phòng riêng chứ không vào phòng ăn.

- Mời cậu vào dùng bữa. – Dì Minh nói.

Hải Nam cười chững rồi đưa tay về. Dì Minh cũng đi theo Mai Mai lên phòng.

Rửa mặt mũi chân tay xong xuôi, Mai Mai cùng dì Minh xuống phòng ăn. Trên đường đi, Mai Mai hỏi:

- Tại sao anh ta lại đến đây?

- Là ông chủ gọi cậu ấy tới.

Mai Mai không nói gì thêm, nghĩ ‘Hiếm lắm mới có được một buổi về nhà ăn cơm. Rõ ràng bố biết trước nên cố tình gọi anh ta tới đây mà’

Cả bữa cơm Mai Mai không nói nhiều. Dù không muốn nhưng những gì ông Lâm và Hải Nam nói với nhau đều lọt vào tai cô. Ban đầu là chuyện công việc, nhưng sau đó, không phải vô tình mà câu chuyện hướng nhiều đến đời sống riêng tư. Quả thật Hải Nam đúng là người rất khéo ăn nói.

Còn Hải Nam và ông Lâm, không hẹn nhưng cả hai đều thi thoảng lại đưa mắt nhìn Mai Mai một cái.

Sau bữa cơm hôm đó, Mai Mai lại liên tiếp các ngày về muộn.

- Đã 10h30 rồi đó. Sắp sang ngày mai rồi, em vẫn chưa chịu về à?

Tiếng người nam đột nhiên vang lên trong phòng làm việc khiến Mai Mai không khỏi giật mình.

- Tại sao anh vào được đây? Anh đến đây làm gì?

Gương mặt Mai Mai bình thường tuy là vô cảm nhưng lúc này thì có phần khó chịu ra mặt.

Hải Nam không trả lời, tiến gần hơn về phía bàn làm việc của Mai Mai, nói:

- Công việc để mai làm cũng được, đừng gắng sức quá, không tốt cho sức khỏe đâu.

- Sức khỏe của tôi, tôi tự biết.

Mai Mai nói rồi lại cầm đầu vào đóng giấy trước mặt. Hải Nam lẳng lặng quay đi. Tưởng anh ta ra về, ai dè, anh ta đi đến chỗ bàn uống nước ngồi phịch xuống ghế đối diện với bàn làm việc của Mai Mai.

Dù không nhìn thấy, nhưng Mai Mai cảm thấy được ánh mắt của Hải Nam đang nhìn mình không chớp mắt.

‘Kệ. Xem anh ngồi đó được đến bao giờ???’

Thời gian cứ thế trôi, không biết đã bao lâu trôi qua.

Về cơ bản, mọi việc đã đâu vào đó rồi. Mai Mai mỉm cười, cô lấy ghim dập đồng giấy lại thành tập.

- Uida.

Chẳng hiểu sơ ý thế nào cô dập luôn vào đầu ngón tay mình.

Hải Nam vội chạy đến, giằng lấy bàn tay cô xem xét.

- Sao lại không cẩn thận như thế chứ?

Tại quá tập trung làm việc nên cô đã quên luôn là Hải Nam đang ở trong phòng. Khi anh ta vừa chạy đến cô đã hơi bất ngờ.

- Không sao.

Mai Mai giật tay về nhưng đã bị Hải Nam giữ chặt.

Tuy không bị cái ghim dính luôn vào tay nhưng do vết thương ở đầu ngón tay nên máu ra nhanh và nhiều, hơn nữa lại vô tình dập phải nên vết thương cũng khá sâu.

Hải Nam rút vội mấy tờ trong hộp giấy ăn quấn lên đầu ngón tay Mai Mai.

- Đợi anh ở đây.

Nói rồi Hải Nam định đi ra ngoài, Mai Mai nói:

- Băng Urgo tôi có.

Mai Mai dùng cái tay còn lành lặn lục lọi trong túi xách, lấy ra được một nắm băng Urgo để lên trên bàn.

Cô lấy một cái đang loay hoay không biết làm sao để bóc nó ra thì Hải Nam đã cầm lấy làm thay cô.

Đầu ngón tay của Mai Mai đã được Hải Nam quấn cho bao nhiêu là giấy thế mà máu đã ngấm ra lớp giấy ngoài cùng rồi.

- Đưa tay đây.

Hải Nam nói vậy nhưng không chờ Mai Mai phản ứng gì đã lại cầm tay cô, bỏ ra mấy lớp giấy đã thấm đầy máu, để lộ ngón tay với lớp máu loang lổ đã gần khô.

Hải Nam cẩn thận lấy giấy sạch thấm nước lau đi phần máu bị loang ra, rồi mới băng vết thương lại. Trong lúc làm, động tác thì rất cẩn thận nhưng nét mặt của anh ta lại hơi ma mẫn.

- Lúc cô cười nhìn đẹp lắm. – Hải Nam nói.

Mai Mai nhìn cậu ta chẳng hiểu gì cả.

Hải Nam cười, nói:

- Chỉ là một nụ cười rất tự nhiên nên chắc cô không để ý. Nếu có thể tôi rất muốn cô có thể cười thật nhiều.

Câu nói của Hải Nam rất có thành ý nhưng đối với Mai Mai, câu nói ấy gần như lại đang gõ một nhịp lên cánh cửa đóng kín trong cô.

Trước đây cô chẳng phải đã từng là một cô gái rất hay cười sao. Đúng, đúng là nụ cười của cô rất đẹp. Bởi trước đây, mỗi khi nụ cười của cô xuất hiện nó đều phản ánh tâm trạng của cô khi đó. Cô hay cười bởi vì trong lòng của cô khi đó dường như chẳng bao giờ có chuyện gì phiền não. Và nụ cười của cô thánh thiện đến lạ kì. Nhưng từ đâu mà cô lại thay đổi như ngày hôm nay! Là ai đã làm thay đổi con người cô!

- Mai Mai, em sao thế? – Hải Nam hỏi, lay nhẹ người Mai Mai.

Mai Mai lắc đầu. Vết thương đã băng xong từ lúc nào.

Hải Nam nhìn Mai Mai ánh mắt ân cần chưa từng thấy ở anh ta.

- Em có rất nhiều tâm sự, đúng không? Đã bao giờ em nghĩ sẽ chia sẻ nó không?

Đôi mắt của Hải Nam, một lần nữa nó lại đang xoáy sâu vào Mai Mai.

Mai Mai quay mặt ra chỗ khác tránh ánh mắt đó.

- Tôi chẳng có chuyện gì hết.

- Dù có khác những cô tiểu thư khác thế nào thì em vẫn cứ là một đại tiểu thư. – Hải Nam nói.

- Anh có ý gì?

Cô thu lại bàn tay của mình đang nằm trong tay Hải Nam.

Hải Nam cười:

- Đi ăn đêm đi.

Mai Mai nghe thấy ‘ăn đêm’ thì thấy bụng mình réo eo éo, lấy điện thoại xem giờ.

11h30.

- Muộn thế này rồi sao! Không cần đâu, tôi tự về được.

- Muộn thế này bắt taxi cũng không dễ đâu. – Hải Nam nói – Hôm nay anh tình nguyện đưa em về.

Anh ta nói vậy tức là mọi thứ đã được lên kế hoạch rồi. Bác Mạnh không đến đón mình. Đây lại là ý của bố. Có nên đi cùng anh ta về không nhỉ? – Mai Mai nghĩ.

Đang phân vân, cái bụng của cô lại kêu đói, lần này lại bị Hải Nam nghe thấy.

Trời ơi!!! – Mai Mai thầm kêu khổ.

Hải Nam ranh mãnh nói:

- Vẫn còn muốn suy nghĩ à? Nhưng xem chừng cái dạ dày của em không chịu nổi nữa rồi.

- Ai nói thế? Anh có biết tôi từng 2 ngày không ăn gì mà vẫn có thể tiếp tục nhịn không?

Nói xong Mai Mai đi thẳng ra phía cửa.

Xấu hổ quá đi mất!

Mọi hành lang trong công ty đều vắng ngắt, chỉ vang lên tiếng gót giày của Mai Mai. Ra đến cầu thang máy, trong lúc chờ đợi thang máy mở cửa, Mai Mai bỗng giật mình, cô quên không cầm túi xách.

Vừa quay đầu định quay lại văn phòng thì lại giật mình lần nữa, Hải Nam đứng ngay sau cô, mặt hớn hờ:

- Anh nói em vẫn là một đại tiểu thư có sai không? Đi về mà không cầm theo túi xách, cửa phòng cũng để mở toang không khóa.

Mai Mai cầm lấy túi xách, chống chế:

- Ai nói anh tôi đi về, tôi đi lấy cà phê đấy chứ.

- Còn cái nữa.

Hải Nam bước vào thang máy.

- Có định đi ‘lấy cà phê’ nữa không?

Mai Mai bị Hải Nam chọc quê, liếc xéo anh ta một cái rồi cũng bước vào thang máy.

Hải Nam đánh xe đến trước mặt Mai Mai, đích thân mở cửa xe mời cô vào.

- Vào đi.

Mai Mai nhìn Hải Nam, rồi nhìn vào chiếc ghế trong xe.

- Sao vậy? Đừng nói với anh là em không quen ngồi xe của người lạ đấy.

Mai Mai vẫn đứng lặng tại chỗ.

Hải Nam thở dài, lắc đầu, rồi... anh ta đẩy Mai Mai ngồi vào trong.

Phịch.

Cửa xe đã bị Hải Nam đóng lại. Ngoái ngoác một hồi, Mai Mai tự cười nhạo mình.

Hay thật. Chỉ là ngồi lên một chiếc xe thôi mà. Sao mình phải suy nghĩ nhiều vậy chứ?

Nhưng rồi cô lại nhận ra

Hình như ngoài xe riêng của gia đình, chỉ có duy nhất xe của Nhất Bảo mình từng ngồi qua. Mình đã ngồi trên xe của anh ấy bao nhiêu lần rồi nhỉ? Chẳng thể nhớ nổi. Chỉ nhớ là mỗi lần ngồi trên xe của anh mình đều thấy rất vui, thấy thời gian trôi qua thật nhanh. Mà không, chỉ cần được ở bên anh thôi, thời gian những lúc đó... Thời gian đó... Mình rất nhớ khoảng thời gian đó, nhớ nụ cười của anh, những nụ cười hiếm hoi có lẽ chỉ dành riêng cho mình... Những khi chỉ có mình và anh bên nhau... Những ngày tháng ấy... Có thể có một ngày, ngày hạnh phúc như thế quay lại với mình không? Liệu có ngày đó không?... Nhất Bảo, anh đang ở đâu???

Cảm xúc của Mai Mai đã vượt ra khỏi sự chi phối của lý trí, những giọt nước mắt nóng hổi đã lăn xuống từ lúc nào. Có những lúc bản thân nhớ về Nhất Bảo, Mai Mai đều nhớ những kỉ niệm từng có với cậu. Nhớ đến những câu chuyện vui của hai người, gương mặt rạng rỡ của Nhất Bảo, tiếng cười giòn giã của Mai Mai, không biết có bao nhiêu chuyện để kể. Nhưng rồi gương mặt rạng rỡ biến mất, tiếng cười giòn giã cũng không còn. Giờ đây khi nghĩ lại, Mai Mai mới nhận ra rằng đã rất nhiều, rất nhiều lần Nhất Bảo ở bên cô không giống như khi cô ở bên anh. Cô trong sáng, ngây thơ đến mức ngốc nghếch, có những khi nụ cười của Nhất Bảo đâu hoàn toàn vui vẻ như cô vẫn nghĩ nhưng tại sao cô lại không nhận ra điều đó, để rồi cô vô tư cho rằng Nhất Bảo đang rất vui, trong khi thực tế lại không như vậy, bên trong cậu ấy đang có biết bao phiền muộn mà cô không hề hay biết. Những nụ cười gượng gạo của Nhất Bảo hiện lên trong tâm trí cô mỗi lần nhớ lại chẳng khác nào một lưỡi dao đang liếm rạch từng đường lên trái tim cô. Nỗi đau đớn, giày vò trong cô cũng vì thế mà tăng lên.

Đường phố đêm tối hóa ra không phải hoàn toàn tĩnh lặng. Mai Mai chưa từng ra khỏi nhà vào lúc muộn như thế này bao giờ. Cuộc sống dù không tấp nập như ban ngày nhưng hoạt động thì hời hả không kém.

Một chiếc xe máy phóng vụt qua, âm thanh động cơ vang trong đêm tối vang lên gấp bội.

Giật mình nhìn lại ra xung quanh. Chiếc xe của Hải Nam đã dừng lại từ bao giờ, con phố hoàn toàn lạ lẫm hiện ra trước mắt, những bóng cây to đen kịt ẩn hiện trong ánh đèn đường. Chiếc ghế bên cạnh, Hải Nam không còn ngồi ở đó.

Mai Mai hoảng hốt tìm nhưng anh ta không ở đâu xa, ngay cạnh cô, Hải Nam đã mở sẵn cánh cửa xe bên cô đứng đó chờ đợi.

Anh ta đứng đây từ lúc nào? Sao mình chẳng biết gì thế?!

Mai Mai vội quay mặt ra chỗ khác lau nước mắt, khi quay lại đối diện với Hải Nam, không hiểu sao cô lại cười với anh ta.

Thôi rồi, chưa đánh đã khai. Cười với anh ta làm gì kia chứ?

Nụ cười tắt ngóm Mai Mai quay lại với bộ mặt lạnh tanh thường ngày.

Hải Nam cười nói:

- Xuống xe đi.

Mai Mai không biết đây là nơi nào. Nhưng theo lời Hải Nam nói thì anh ta đang muốn dẫn cô đi ăn đêm. Mai Mai xuống xe. Cửa hàng trước mặt cô, không biết gọi đây là cửa hàng có đúng không nữa, ánh đèn LED nhấp nháy hoa cả mắt

23. Chương 23

- Anh đưa tôi đến nơi này? Để làm gì đây?

- Ăn đêm. Vào thôi.

Hải Nam định đưa gior tay khoác vai Mai Mai nhưng bị cô lập tức gạt ra.

Hải Nam thở dài.

- Thực ra anh cũng không biết ở trong này có đồ ăn không nữa. Anh chưa gọi thử bao giờ.

- Về nhà, nhà tôi đâu phải không có đồ ăn.

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Đi này giờ cuối cùng vẫn bụng đói về nhà, anh biết ăn nói với bố em thế nào đây?

Mai Mai quắc mắt lườm anh ta, cô thực sự chán chường buồn nói nữa rồi.

BENG BENG BAR.

Mai Mai vào quán bar.

Chỉ ngăn cách bởi cánh cửa mà như hai thế giới khác nhau đang song song cùng tồn tại. Âm thanh ánh sáng thật khiến người ta nhức đầu hoa mắt. Tuy mặt đất bằng phẳng nhưng Mai Mai vẫn thấy khó đi lại, người qua người lại đông như kiến ỷ.

Hải Nam gần như ôm Mai Mai giữa hai cánh tay để cô có thể đi được dễ dàng đến một cái bàn trống. Mai Mai ban đầu thấy không thoải mái nhưng sau đó cô phải biết ơn Hải Nam bởi có anh ta cô mới đến được chỗ ngồi an toàn. Hơn nữa, hành động vừa rồi của Hải Nam, anh ta cũng không làm gì mạo phạm đến cô.

Vừa ngồi xuống, Hải Nam đã vẫy người phục vụ.

- Em muốn ăn gì?

- Ở đây có cái gì?

- Phở nhá? Cho một tô phở! Với một Voska – Hải Nam hỏi Mai Mai nhưng cô mới chỉ ngệt mặt ra chưa kịp đáp lại thì đã đến lượt người phục vụ mặt ngệt y hệt.

- Tôi không nghĩ là ở đây có phở đâu. – Mai Mai gân cổ lên để nói át tiếng nhạc.

Hải Nam chỉ cười không đáp. Mai Mai nhìn theo hướng mắt của Hải Nam. Dưới ánh đèn mập mờ lại còn nháy liên tục, những cánh tay đưa lên rồi hạ xuống, những đôi chân dẫm chỗ nọ dẫm chỗ kia, những thân hình lắc từ bên này qua bên khác.

Không phải cố tình mà hình ảnh của những cô gái trên sàn gây được sự chú ý nhiều hơn của Mai Mai, da thịt lộ rất nhiều và nhảy rất hăng.

- Nhố nhăng. – Mai Mai lẩm bẩm.

- Em nói cái gì?

- TÔI NÓI LÀ NHỐ NHẶNG.

Hải Nam giật bắn cả mình nhưng ngay sau đó là tràng cười như điên như dại.

Hóa ra là nơi này có phục vụ phở – là phở ăn liền.

Khi đặt tô phở xuống bàn, người phục vụ tuy vẫn mang tác phong chu đáo, thân thiện nhưng nụ cười của anh ta rõ ràng là bất bình thường, dường như anh ta đang cố giữ cho nụ cười của mình không được... tươi hơn.

- Anh đã thấy có ai đến đây để ăn phở chưa? - Mai Mai như vừa bị chơi xỏ, ử rử hỏi.

- Sắp được thấy rồi.

Nhìn điệu cười của anh ta mà Mai Mai chỉ muốn có cái lỗ nẻ mà nhảy xuống cho đỡ xấu hổ.

- Ngồi lù ra đây là không ai thấy đâu.

Hải Nam cũng biết là Mai Mai đang xấu hổ, anh đẩy bát phở của Mai Mai đi trước, Mai Mai tự dịch người theo sau.

Lưng ghế ở quán bar này cao qua đầu người nên một bàn là một không gian riêng. Hơn nữa, ghế quay giống hình chữ C nên ngồi sát ra mép cũng hạn chế được tầm nhìn từ sàn nhảy nhìn vào.

Mai Mai thực sự đã đói quá rồi. Dù không mấy thoải mái cũng phải chịu đựng mà ăn.

Cái bàn này. Một thanh niên ưu tú, khôi ngô vai tựa thành ghế, chân vắt lên đùi, ung dung nhâm nhi ly Voska, ngồi rìa ghế, một cô gái không còn thấy dung nhan ở đâu vì cô còn bận đang chiến đấu với từng sợi phở. Nếu đây là một bức tranh, không biết nên đặt tên gì cho phù hợp?!

- No chưa? - Hải Nam hỏi, chìa cái khăn ướt cho Mai Mai.

Mai Mai gạt đầu nhận lấy.

- Có muốn ra kia làm một điệu không?

Mai Mai lắc đầu:

- Tôi vừa ăn xong, cứ để tôi ngồi đây được rồi. Anh ra đó đi!

Hải Nam đưa ly rượu trong tay cho Mai Mai. Mai Mai nhận lấy, uống luôn một hơi hết cốc.

Gương mặt cô đang nóng bừng bừng, nếu ánh sáng ở đây tốt chắc Hải Nam có thể nhìn thấy gương mặt đỏ như gấc của Mai Mai rồi.

- Hảo tử lượng.

Hải Nam nói rồi đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào má Mai Mai hai cái trước khi đứng lên rời bàn.

Mai Mai không hiểu hành động vừa rồi có ý nghĩa gì, cô cũng không bận tâm nhiều.

- Dịch ra giữa ghế ngồi sẽ dễ nhìn hơn. - Mai Mai nói chuyện một mình.

Tiện thấy chai rượu trên bàn, cô tự rót cho mình một cốc, rồi một hơi nốc sạch.

Âm thanh, ánh sáng, men rượu khiến lòng người lâng lâng. Thảo nào mà đám người kia vào đây lại thích vận động như vậy.

Lại một cốc rượu nữa, trăm phần trăm.

Càng ngồi, Mai Mai lại càng thấy thích không khí ở đây.

- Yoo. - Cô nàng ngồi cạnh với chai rượu.

- Hải Nam, anh ta đang nhảy ở góc nào thế nhỉ?

Mai Mai ật ưỡng đứng dậy. Sau khi ngồi phịch lại xuống ghế hai phút, cô mới đứng được một cách hần hoi. Men theo thành ghế, đứng gần hơn về phía sàn nhảy.

Ra chỗ này mới thấy có không khí!

Mai Mai cũng thử lắc lắc thân mình vài cái rồi bật miệng cười một mình.

- Cô em, nhảy với anh bài này nha!

Một người lạ hoắc từ đâu ra nói chuyện với Mai Mai. Cô nhìn rồi vừa cười vừa lắc đầu quầy quậy:

- không thích. Không thích.

Rồi một hình ảnh hiện ra trước mắt cô, khiến tất cả mọi thứ quanh cô như sụp đổ, tan biến hết...

Từ trong đám đông đang nhảy nhót, người con trai đó bước ra. Dáng hình mà Mai Mai vẫn luôn nhớ tới, gương mặt đó, giống, rất giống.

Mặc kệ gã đàn ông lạ hoắc đang gạ gẫm Mai Mai nhảy với hắn, Mai Mai vội vàng bước về phía người con trai kia.

- Ồi.

- Ồi xin lỗi, xin lỗi.

Người phục vụ xô phải Mai Mai rồi rít xin lỗi. Mai Mai không còn tâm trạng đâu mà để ý đến anh ta. Nhưng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy người con trai kia đâu nữa. Mai Mai đi đến vị trí mà người đó vừa xuất hiện, nhưng chẳng thấy đâu, cô ngó vào mấy bàn ở gần đó, cũng không bàn nào có cậu ta. Đã thế cô còn bị mấy tên nam ngồi đó đùa cợt.

Mai Mai đứng căng mắt tìm kiếm.

Đâu rồi? Lẽ nào mình nhìn nhầm? Không, chắc chắn là anh ấy. Không thể nhầm.

- Tìm anh à?

Là Hải Nam. Trái tim Mai Mai trùng xuống, cô rầu rĩ hỏi:

- Về được chưa?

Chưa bao giờ Mai Mai về muộn như hôm nay. 2h kém đêm cô mới có mặt ở nhà. Nằm lăn qua lăn lại mãi trên giường, Mai Mai vẫn không tài nào ngủ được. Cô ngồi dậy, tiến đến bên cái bàn, lấy tấm ảnh trong ngăn tủ.

Nhất Bảo... anh đã quay về bên em? Hãy anh vẫn luôn ở bên em mà em không biết?... Nhưng dù là gì đi chăng nữa thì tại sao anh lại không đến tìm em? Là anh không muốn gặp em hay là... anh đã quên em rồi?

Đêm qua Mai Mai về muộn, trong người lại có hơi men, ông Lâm thì không biết nhưng dì Minh thì tỏ ra không hài lòng. Món cháo tím tía tở dì Minh đặc biệt chuẩn bị cho Mai Mai, bữa sáng cũng là bữa trưa của cô vì Mai Mai hôm nay ngủ đến trưa mới dậy.

- Cô chủ có thấy đau đầu không?

- Hơi hơi.

Mai Mai nhìn dì Minh:

- Con xin lỗi, đã làm dì lo lắng.

Dì Minh chỉ thở dài, không nói gì mà bỏ đi.

Giải quyết xong tờ cháo to đùng, Mai Mai cũng bỏ lên trên lầu, nơi đặt cái kính thiên văn, cũng là nơi cô dành để tâm sự với mẹ mình.

- Hôm qua con đã trông thấy anh ý. Có phải mẹ đã đưa anh ý về với con không? Con biết, mẹ vẫn luôn thương con mà. Con cảm ơn, cảm ơn mẹ rất nhiều...

Từ ngày gặp lại Nhất Bảo, Mai Mai lại càng suy nghĩ về anh ấy nhiều hơn. Và câu hỏi lặp lại trong đầu cô nhiều nhất đó là: Nhất Bảo đang ở đâu? Và: Tại sao Nhất Bảo không đến tìm cô?

Và chiều nào sau khi tan ca, Mai Mai cũng đến BengBeng Bar với hy vọng có thể gặp được Nhất Bảo ở đây.

- Giám đốc. Giám đốc.

- Ừm.. Có chuyện gì à?

- Cô đang lo lắng cho dự án ở Đà Nẵng ă? Mọi thứ sẽ ổn thôi, cô cứ yên tâm đi.

Cô trợ lý động viên Mai Mai mặc dù những gì cô ta nói chẳng liên quan gì đến chuyện Mai Mai đang nghĩ đến thất thần.

Dù vậy Mai Mai cũng gật đầu cười nhẹ với cô trợ lý.

- Chủ tịch cho gọi cô. – Cô trợ lý thông báo.

Côc. Côc.

- Vào đi. – Tiếng của chủ tịch tập đoàn Nhất Mai – ông Mai Lâm.

- Chủ tịch cho gọi có việc gì vậy ă? – Mai Mai hỏi.

Từ khi bước chân vào công ty cô luôn tỏ ra mình là một nhân viên của công ty chứ không phải con gái của ngài chủ tịch. Nhưng sự thực và trong mắt của các nhân viên khác thì cô lại là người lạnh lùng khó gần, và họ cho rằng đó là bệnh của cô đại tiểu thư này.

- Dự án ở Đà Nẵng đến đâu rồi?

- Chỉ còn xuống tận nơi khảo sát thực tế, nếu không có vấn đề gì thì có thể xuất vốn tiến hành được rồi, thưa chủ tịch.

Ông Lâm gật gật đầu nhìn Mai Mai vẻ dò xét:

- Lần này con có thể đích thân đi một chuyến được chứ?

- Việc này có cần thiết không thưa chủ tịch?

Ông Lâm thôi xoay cây bút trong tay, nói:

- Dự án này đòi hỏi vốn đầu tư khá lớn. Hơn nữa ngoài Nhất Mai là đơn vị đầu tư chính, vẫn còn ba đơn vị khác cũng đầu tư vào đây. Lần này đi, ngoài việc khảo sát ra còn phải hợp đồng lợi nhuận sòng phẳng với ba đơn vị kia. Lỡ thiệt về công ty ta thế nào, đều quyết định trong chuyến đi lần này. Giao cho người khác, bố thấy không yên tâm. Con có thể suy nghĩ lại không?

Thấy Mai Mai do dự, ông Lâm tiếp tục nhẹ nhàng động viên con gái:

- Đà Nẵng là địa điểm du lịch rất lí tưởng, bố cũng muốn con đến đó để được thư giãn vài ngày.

Mai Mai cười nhạt, nghĩ ‘Chuyến đi quan trọng có bao nhiêu việc phải làm như vậy mà vẫn có thời gian nghỉ ngơi. Không phải bố lại đang có kế hoạch gì với mình đấy chứ?’

Mai Mai nhẹ gật đầu.

- Cứ làm theo lời chủ tịch đi ă. Vậy còn buổi gặp mặt với đại diện của GOLD WALL Hoa Kỳ thì sao, thưa chủ tịch?

Ông Lâm đang vui ra mặt, tươi tỉnh nói:

- À hà, việc đó, buổi gặp mặt đầu tiên sẽ giao cho Tổng giám đốc Minh.

Lần hợp tác này với GOLD WALL, nếu thành công, thương hiệu Nhất Mai sẽ vươn ra khỏi châu Á và tiếp tục khẳng định vị trí trên trường quốc tế, đây cũng là điều mà ông Lâm đã mong muốn từ lâu.

Đọc truyện online - santruyen

24. Chương 24

Thoát khỏi không khí ngột ngạt đầy khói bụi của thành phố, không gian khoáng đạt, trong lành của vùng biển thật khiến người ta thấy vô vùng thư thái.

Mai Mai một mình dạo bước bên bờ biển, từng tiếng sóng vỗ nhẹ vào bờ, đôi chân Mai Mai ngập trong nước biển mát lạnh, đá những bọt nước lăn tăn, cảm nhận từng cơn gió thổi tới, Mai Mai chợt nghĩ ‘Bố nói đúng, đi du lịch thấy tâm tư thoải mái hơn nhiều... Đã bao lâu mình không đi du lịch rồi nhỉ?’

Hôm nay là buổi tối cuối cùng Mai Mai ở lại Đà Nẵng. Suốt một tuần nay, ngoài những lúc phải giải quyết công việc, thì Mai Mai nghỉ ngơi và đi dạo, không thấy có gì khác thường. Không lẽ lần này do mình suy nghĩ quá nhiều? Bố đơn thuần chỉ muốn mình đi công tác và tranh thủ nghỉ mát?!

Đang vẫn lơ suy nghĩ, thì có một đứa bé nô đùa gần đó, không cẩn thận bị ngã ngay trước mặt Mai Mai. Mai Mai cúi xuống đỡ cậu bé dậy, quần áo cậu bé đã ướt sũng nước.

- Cháu có sao không?

- Bắn tay rồi.

Cậu nhóc giơ hai bàn tay bị dính đầy cát nhần nhó.

Mai Mai cười:

-Không sao, không sao. Cháu cho tay xuống đây, sóng xô tới là sẽ cuốn hết cát đi ngay.

Thằng bé làm theo. Rồi thích thú đứng đấy nghịch luôn.

- Thôi đừng nghịch nữa. Cháu đi cùng ai, mau quay về đi kẻo bố mẹ đi tìm.

Cậu bé thôi nghịch sóng, nhìn Mai Mai. Cậu bé cứ nhìn Mai Mai như vậy, nhất thời Mai Mai cũng không biết phải làm gì.

- Mẹ đã nói con bao nhiêu lần rồi? Còn không nghe lời là lần sau mẹ không cho đi nữa đâu nghe chưa?

Mẹ cậu bé đến, môi bặm lại quở trách. Cậu bé không để ý lời mẹ nói, hồn nhiên đáp:

- Mẹ ơi, vừa nãy con bị ngã, là cô xinh xinh này đỡ con dậy, còn rửa tay cho con nữa.

Mẹ cậu bé nhìn Mai Mai:

- Ôi, cảm ơn cô nhé.

- Uhm.. không có gì, chị nên để ý cháu nhỏ nhiều hơn.

- Cô ơi, cô xinh hơn cả cô diễn viên trên ti vi mà bố cháu thích đấy!

- Cái thằng bé này. Thôi, cảm ơn cô, mẹ con tôi đi trước nhé.

Mai Mai vẫy tay chào cậu bé. Lần đầu tiên, cô thấy trẻ con thật đáng yêu, hay là tại cô chưa tiếp xúc với trẻ con bao giờ.

- Mai Mai.

Cô gái cũng đang đi dạo trên bờ biển, đứng đối diện với Mai Mai gọi lớn.

- Không ngờ lại gặp cô ở đây. Cùng đi dạo nhé!

Không chờ Mai Mai trả lời, Thùy Linh đã chạy lại kéo Mai Mai đi.

- Có phải cô còn giận tôi vụ lần trước không?

Đúng là ấn tượng của Mai Mai về Thùy Linh không tốt đẹp gì, nhưng lần cô ta làm loạn trước cổng công ty, Mai Mai từ đầu đã không để bụng rồi.

- Không.

- Uhm... Đạo này cô có gặp Hải Nam không?

Cô ta lại bắt đầu nghi ngờ về mối quan hệ của mình với Hải Nam đây mà.

- Cũng phải hai tuần rồi không gặp.

Hai người bước đi ngang nhau, Mai Mai không nhìn được gương mặt của Thùy Linh nhưng qua giọng nói thấy cô ta không hề có ý muốn gây sự gì hết.

- Tôi và anh ý chia tay rồi.

Mai Mai nghe mà thấy hơi kì lạ, nếu hai người họ chia tay thật thì đáng lẽ Thùy Linh phải trút giận lên cô mới phải, dù gì cô ta cũng từng nghi ngờ cô là kẻ thứ ba.

- Cô đúng là rất giỏi đóng kịch. – Thùy Linh nói – Rõ ràng trong lòng đang rất vui mà ngoài mặt cứ làm như không quan tâm.

Mai Mai cười nhạt, ‘ Vừa mới nghĩ về cô ta tốt hơn một chút nào ngờ vẫn chứng nào tật đấy.’

- Cô cho rằng tôi đang đóng kịch? Chuyện của hai người tại sao tôi lại phải vui?

Thùy Linh dừng lại nhìn Mai Mai:

- Không phải cô và Hải Nam... Anh ấy nói rằng anh ấy không thể thiếu cô.

Mai Mai cười khẩy.

- Vậy cô có thể thiếu anh ta sao?

Thùy Linh lắc đầu:

- ...Nhưng nếu cố gắng níu kéo một người không yêu mình thì cũng chẳng có kết quả.

Cô gái này cũng là người rất có lý trí. – Mai Mai nghĩ.

- Còn cô? – Thùy Linh hỏi – Cô có tình cảm với Hải Nam?

Mai Mai quay người bước tiếp:

- Với tôi anh ta đơn thuần chỉ là một đối tác.

- Vậy mà anh ấy lại rất thích cô... Cô có người yêu rồi phải không?

Mai Mai không đáp nhưng sắc mặt đã có chút thay đổi.

- Cô đã từng yêu chưa? – Thùy Linh lại hỏi.

Mình đã từng yêu chưa? Cô lại nghĩ đến quãng thời gian bên Nhất Bảo, nghĩ đến tình cảm Nhất Bảo dành cho cô, và tình cảm của cô giờ đây dành cho anh.

- Tôi không biết... như vậy có được gọi là tình yêu không?!

Buổi gặp mặt đầu tiên giữa tập đoàn Nhất Mai và Gold Wall diễn ra rất suôn sẻ. Một buổi party quy mô được tổ chức để ăn mừng cho sự kiện này.

Đến với buổi tiệc, Mai Mai thật sự không có mấy hào hứng bởi vì cô không thích những chốn đông người. Mai Mai chọn cho mình chiếc đầm đỏ lệch vai, cô không muốn làm mình trở nên quá nổi bật nhưng sự thật thì ngược 180 độ.

- Oa, giám đốc, cô đẹp quá đi mất.

- Trời ơi, hôm nay trông cô đẹp thật đấy.

- Giám đốc ơi, quyến rũ quá đi.

...

Mai Mai phản ứng một cách lịch sự rồi sớm tìm cho mình một góc yên tĩnh trong hội trường.

Người phục vụ bê khay rượu đi tới, Mai Mai với tay lấy cho mình một ly, và cùng với cô, cũng có một người khác muốn lấy rượu. Mai Mai quay sang nhìn theo phản xạ tự nhiên và...

- Chào cô.

Người kia mỉm cười chào Mai Mai.

Có phải mình đang mơ không? Nhất Bảo, anh đang đứng trước mặt em, là thật sao?

- Không phải cô cũng đang muốn uống một ly sao? Đây.

Nhất Bảo đưa cho Mai Mai một ly. Mai Mai cầm ly rượu trong tay, không dám tin đây là sự thật. Cô run run nói:

- Nhất Bảo.

Người kia nhìn Mai Mai, rồi ngó nghiêng xung quanh, hỏi:

- Uhm, cô gọi tôi?

Mai Mai gật đầu cái rụp:

- Là anh đó. Nhất Bảo.

Người kia bỗng bật cười:

- Hì, chắc cô nhầm tôi với ai rồi. Tôi là Jimmy, không phải... Nhất Bảo.

Trái tim Mai Mai như bị bóp chặt:

- Nhất Bảo, anh nói gì? Đừng trêu em nữa.

- Hay quá, hai người đều ở đây.

Tổng giám đốc của tập đoàn Nhất Mai từ đâu đến đang hồ hởi, nhìn thấy gương mặt của Mai Mai thì mặt tái mét.

- Ồ... hai người quen nhau sao?

- Không có. – Nhất Bảo nói.

Mai Mai như chết đứng sau câu trả lời đó.

- Hà hà.. Đây, để tôi giới thiệu. Đây là Mai Mai giám đốc điều hành, có thể nói là nhân tài quốc gia đấy, tất cả các dự án cô ấy tham gia từ trước đến nay chưa bao giờ thất bại. Giới thiệu với cô, đây là Jimmy,...

Jimmy, Jimmy, tại sao lại là Jimmy? Không đúng, không thể nào...

Mai Mai không biết từ lúc nào, nước mắt đã rơi trên gương mặt mình, gây lúng túng cho cả Tổng giám đốc và vị đại diện kia.

Tổng giám đốc liền kéo Mai Mai qua một bên:

- Em làm sao vậy? Sao lại cứ nhìn chăm chăm người ta mà khóc là thế nào?

Mai Mai không biết phải làm sao, cũng không biết làm thế nào để ngăn dòng nước mắt. Chỉ biết là bây giờ cô rất muốn khóc, khóc thật to. Đã bao lâu rồi cô luôn tự nhắc mình phải mạnh mẽ, đã bao lâu cô chờ đợi giây phút này. Nhưng bây giờ thì sao, Nhất Bảo đã đứng trước mặt cô, nhưng lại không phải là Nhất Bảo. Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Mai Mai lảng lạng rời khỏi hội trường, để mặc cho đôi chân bước đi.

- Mai Mai.

Trái tim của Mai Mai đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Giọng nói này, tiếng gọi này...

- Nhất Bảo.

Mai Mai nói nhưng rồi nhớ ra, anh ta nói anh ta là Jimmy, cô ử rữ quay người bước đi.

- Cô có phiền không nếu tôi đi cùng?!

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Mai Mai, cô cầm tay Jimmy lôi anh ta đi đến một chỗ không có ánh đèn chiếu tới, nhìn trước nhìn sau cẩn thận rồi mới nói:

- Ở đây không có ai. Nói cho em nghe đi, anh là Nhất Bảo, đúng không? Anh không phải Jimmy, anh là Nhất Bảo, em là Mai Mai, anh quen em mà, đúng không?

Mai Mai túm chặt hai cánh tay Jimmy, nói như van nài.

- Xin lỗi.

Jimmy nói, nhẹ nhàng gỡ hai bàn tay của Mai Mai ra.

Người Mai Mai chết lặng, cô khụy xuống, ôm mặt khóc nức nở.

- Mai Mai. Em ở đây mà anh đi tìm mãi.

Hải Nam chạy đến, nhìn tình cảnh lúc đó, anh ta đổ đôi mắt nghi ngờ cho Jimmy.

- Chúng ta về thôi.

Hải Nam đỡ Mai Mai đứng dậy, người cô bây giờ chẳng còn chút sức sống nào.

- Gặp lại cô ấy rồi, anh thấy sao? - Alice, trợ lí của Jimmy, cũng là Việt kiều Mỹ.

Jimmy lắc đầu.

- Anh không biết lần trở về này là tốt hay xấu nữa?

- Cô ấy không quên anh. Mà ngược lại, vẫn luôn nhớ đến anh... Nhất Bảo, đây là thời điểm nhạy cảm, anh phải luôn nhớ anh là Jimmy... Thời gian tới, vất vả cho anh rồi.

Đọc truyện online - santruyen

25. Chương 25

Không lẽ tất cả những gì Mai Mai chờ đợi trong bao nhiêu năm qua, nó bất chợt hiện ra nhưng chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn biến mất, giống như một quả bóng bay, phải mất công thổi trong bao lâu, nhưng chỉ cần một cái chích nhẹ, quả bóng sẽ không còn.

Lái xe lòng vòng cho khuây khỏa, không ngờ Mai Mai lại lái tới chỗ này. Nhà cũ của Nhất Bảo.

Đằng nào cũng đến rồi, Mai Mai quyết định xuống xe đi bộ.

Kể từ ngày đó, Mai Mai không còn quay lại nơi này. Rất nhiều lần cô muốn đến đây với tâm trạng đầy hy vọng nhưng rồi cô lại sợ làm mình thất vọng.

Đây là lần thứ hai cô đi bộ trên con đường này, và cũng là lần thứ hai cô đi một mình trên con đường này. Không biết đó có phải là số phận!

- Chú cho con xin lại quả bóng.

Tiếng cậu bé con này nghe rất hay. Mai Mai nhìn về hướng cậu bé. Đám trẻ con đang chơi đá bóng. Nổi bật trong số đó là một thân hình cao lớn, trên tay anh ta đang cầm quả bóng.

Trong phút chốc, ánh mắt của anh ta và Mai Mai chạm nhau.

Trả lại quả bóng cho đứa trẻ, Jimmy còn kèm theo nụ cười rất hiền, nụ cười mà trước đây Nhất Bảo chỉ dành cho Mai Mai.

- Chào cô. – Jimmy chạy lại phía Mai Mai.

Mai Mai cười nhẹ:

- Chào anh. Sao anh...

- Sao cô...

Cả hai cùng nói.

Jimmy cười, anh ta cười tự nhiên thôi, đâu biết rằng nụ cười ấy lại đang làm cho Mai Mai xáo động đến thế nào.

- Hì hì, cô nói trước đi?

- Tại sao anh lại đến đây?

Jimmy tỏ ra ngạc nhiên:

- Tôi cũng đang định hỏi cô câu đấy đấy.

- Vậy anh trả lời tôi trước đi. – Mai Mai nói.

Jimmy giơ cái máy ảnh đang treo trước ngực lên:

- Nhận ra chưa? Tôi thấy khu phố này có một nét cổ kính rất hấp dẫn, muốn lưu lại vài bức hình. Đây, cô nhìn ngôi nhà này... - Jimmy đưa máy ảnh chụp ngôi nhà gần nơi họ đang đứng.

Mai Mai không biết cảm giác của mình lúc đó thế nào, cô nhìn ngôi nhà, rồi nhìn Jimmy, lòng cô gần như trống rỗng. Đó chính là ngôi nhà của Nhất Bảo.

- Mai Mai, Mai Mai.. Cô sao thế?

Rất giống, thật sự là rất giống mà. Nhưng tại sao, từ thái độ, cách nói cho đến cử chỉ... rốt cuộc thì anh là ai?

- Jimmy này, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?

- Được chứ.

- Uhm, anh... anh còn có anh em nào khác không?

Jimmy lắc đầu:

- Tôi là con một.

Jimmy trả lời, tay vẫn nháy máy ảnh liên hồi.

- Anh có chắc không? Có khi nào anh còn có một người anh em sinh đôi mà anh không biết không? Ví dụ như cảm giác còn có một suy nghĩ hay một cuộc sống, một linh hồn khác cũng đang tồn tại cùng lúc trong anh...

Jimmy hạ cái máy ảnh trong tay, nhìn Mai Mai có phần cảnh giác:

- Cô nói gì nghe ghê vậy?

Mai Mai biết là mình đang hơi quá đà. Nhưng thực sự, nếu không phải anh em sinh đôi thì làm sao có chuyện hai người giống nhau đến như vậy. Cô lại đang hy vọng, nếu như Jimmy và Nhất Bảo là hai anh em thì cô có hy vọng có thể tìm lại Nhất Bảo. Nhưng nhìn Jimmy thì đúng là anh ta không nói dối.

- Bỏ đi. – Mai Mai chán nản nói.

- Jimmy.

- Tôi đang nghe đây.

Mai Mai chỉ ngồi nhà nói:

- Ngôi nhà này có gọi lên trong anh điều gì không?
- Ngôi nhà rất đẹp. Là của cô à?

Thực sự càng nói chuyện với Jimmy chỉ càng khiến cho Mai Mai thêm thất vọng.

- Không. Là của anh ấy. Tôi chỉ là từng đến nơi này... Cũng gần bốn năm rồi tôi không còn quay lại nơi đây nữa. Tôi còn nhớ lần cuối cùng, tôi đã phải vất vả thế nào mới đến được đây. Hôm đó ngoài trời rất lạnh, tôi đã phải trốn ra khỏi nhà, lại còn phải chạy bộ từ đầu đường vào đây. Lúc đó tôi không quan tâm nhiều đến hoàn cảnh, chỉ mong sớm gặp được anh ấy... Nhưng không ngờ, khi tôi đến được nơi này, thì đã quá trễ. Anh ấy đã bỏ tôi mà đi.

Mai Mai nói và không quên để ý phản ứng của Jimmy. Nhưng anh ta lại chẳng có phản ứng gì đặc biệt.

- Suốt thời gian qua, tôi vẫn luôn chờ đợi ngày anh ấy quay về. Nhiều lúc tôi tự hỏi, nếu như anh ấy biết tôi đang chờ anh ấy thì anh ấy có quay về bên tôi không.

Rồi Mai Mai quay sang nhìn thẳng vào mắt Jimmy, hỏi:

- Nếu là anh, anh biết được người con gái ấy vẫn luôn chờ đợi mình. Anh sẽ làm thế nào?

Mai Mai cố gắng đọc suy nghĩ của Jimmy qua đôi mắt anh ta.

- Ấy, xin lỗi tôi có điện thoại.

Jimmy nói rồi quay ra nghe điện thoại.

- Alice...

Là Alice.

- Xin lỗi, Alice vừa gọi, cô ấy... À thôi, có lẽ tôi phải về trước.
- Anh có vẻ rất quan tâm đến cô trợ lý của mình. – Mai Mai nói. (Cô nàng có vẻ đang ghen)

Jimmy chỉ cười không đáp.

- Nếu vội thì anh về trước đi.
- Ok. Vậy tôi đi trước. Bye.

Nhìn Jimmy từ đằng sau, vẫn câu nói ấy ‘Rất giống Nhất Bảo’.

- Thấy người ta quan tâm người con gái khác, thấy rất khó chịu, đúng không?

Mai Mai quay người lại, Hải Nam từ trong con hẻm bước đến.

- Sao anh lại ở đây?

Hải Nam vừa đi vừa nói:

- Anh ta là Jimmy, bố mẹ là Việt kiều Mỹ, là con một. Từ năm 5 tuổi, anh ta đã cùng bố mẹ sang Mỹ và định cư ở bên đó cho đến nay. Những chuyện sau này chắc em cũng đã biết. Đâu phải em chưa từng điều tra anh ta.

Hải Nam đã đi đến trước mặt Mai Mai.

- Em đã biết anh không phải là Nhất Bảo?!

Mai Mai trừng mắt nhìn Hải Nam.

Tại sao anh ta lại biết về Nhất Bảo? Lẽ nào là bố nói? Không, không phải, bố từng gặp mặt Jimmy rồi, nhưng bố không có phản ứng gì cả, cho thấy bố chưa hề biết mặt của Nhất Bảo. Hơn nữa chuyện của mình và Nhất Bảo đã bị ém nhem từ lâu. Không đời nào bố đi kể cho anh ta...

- Đừng quan tâm vì sao anh lại biết chuyện về Nhất Bảo.

Hải Nam nắm tay Mai Mai trong tay mình, nói:

- Mai Mai, chuyện của Nhất Bảo đã là quá khứ rồi. Đừng nhớ đến anh ta nữa. Anh ta đã quên em rồi. Jimmy là Jimmy, không phải là Nhất Bảo. Đừng tự lừa dối mình nữa... Hãy chấp nhận anh, được chứ?

Mai Mai cắn chặt môi. Tất cả những gì Hải Nam vừa nói chính là những gì mà lâu nay Mai Mai vẫn luôn tìm cách lẩn trốn. Nhưng... anh ta đã phạm phải một sai lầm đó là Mai Mai rất ghét bị người khác bới móc đời tư.

Mai Mai giật tay mình ra khỏi tay của Hải Nam. Gương mặt của cô đầy vẻ hăm dọa.

- Đó là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh. Anh không có quyền xen vào.

Dù rất kiên quyết với Hải Nam nhưng những gì anh ta nói thật sự khiến Mai Mai phải suy nghĩ rất nhiều, hay nói cách khác, nó đã khiến cho những suy nghĩ cố chấp lâu nay của Mai Mai lay động, rằng Jimmy không phải là Nhất Bảo.

Mai Mai không biết mình đang hành động theo lý trí hay tình cảm, tuy nhiên ở góc độ nào đó, cô vẫn cảm nhận thấy Jimmy không phải hoàn toàn xa lạ với cô. Nhưng sau những lời Hải Nam đã nói, Mai Mai lại phân vân, cảm giác của cô có thật sự đúng, hay tại cô quá mong nhớ Nhất Bảo nên lú lẫn vậy?

Hôm nay là buổi họp đầu tiên của hai tập đoàn. Chỉ là lên kế hoạch cho một hợp tác lâu dài. Tổng giám đốc của Tập đoàn Nhất Mai cũng tham gia buổi họp này, và đã cùng với đại diện của Gold Wall – Jimmy có một buổi nói chuyện khá thoải mái.

Mai Mai cũng có mặt, và trong suốt buổi họp cô đã phải rất nhiều lần tự kiềm chế mình để không nhìn như mất hồn vào Jimmy, để rồi lại tưởng tượng ra anh ta là Nhất Bảo. Nhưng sự thật, là đã có lúc Mai Mai tưởng Jimmy là Nhất Bảo thật, rồi cô hình dung, sau buổi họp, cô sẽ khoác tay anh ta, vui vẻ nói chuyện, và trở thành một cặp đôi lý tưởng trong mắt mọi người. Mơ mộng chỉ kết thúc khi Mai Mai nhìn thấy Alice thì thầm gì đó vào tai Jimmy, hai người rất tự nhiên. Mỗi lần nhìn thấy như vậy, Mai Mai lại chạnh lòng nghĩ rằng hai người họ mới là một cặp.

Cho đến khi buổi họp kết thúc, Mai Mai tìm cách đến gần Jimmy.

- Jimmy.

- Chào cô, Mai Mai.

- Buổi họp hôm nay rất thoải mái.

Jimmy gật đầu, cười:

- Đúng vậy. Chúng ta sẽ hợp tác rất vui vẻ.

Mai Mai cũng gật đầu rồi nói chuyện chính:

- Bây giờ anh có...

Nhưng còn chưa kịp nói thì Alice đã đi đến cạnh Jimmy.

- Chào cô, Mai Mai... Jimmy, bên Mỹ họ yêu cầu mình nộp bản dự thảo trong ngày mai, em đã chuẩn bị hết rồi, chỉ chờ anh kiểm tra lại thôi.

- Uhm, về văn phòng anh sẽ đọc.

Alice hớn hỏ nói:

- Việc công thế là có thể tạm dừng rồi. Tối nay chúng ta đi đâu chơi?

- Tùy em, em muốn đi đâu thì anh sẽ đưa em đi đấy!

.....

Hai người họ nói qua nói lại chuyện đầu đầu. Mai Mai nghe vừa buồn vừa tức. Lần đầu tiên, cô thấy mình chẳng khác nào người thừa.

- Alice. – Mai Mai lên tiếng.

- Ồ, sorry, Mai Mai, tôi quên mất cô vẫn đang ở đây. Có chuyện gì vậy?

- Tôi có chuyện muốn nói với Jimmy, cô có thể tránh ra chỗ khác không? – Mai Mai nói thẳng thừng.

Alice nhìn Jimmy. Jimmy ậm ừ:

- Uhm, Alice, em đi làm việc trước đi.

Alice đi rồi, Jimmy hỏi Mai Mai:

- Xin lỗi cô. Cô nói có chuyện muốn nói với tôi. Chuyện gì thế?

Mai Mai mặt lạnh tanh (dỗi vì chuyện vừa nãy đấy mà):

- Bây giờ anh có bận không?

Jimmy lắc đầu.

- Vậy anh đi cùng tôi nhé!

- Cô lái xe giỏi thật đấy. – Jimmy nói.

Mai Mai im lặng một lúc mới nói:

- Chiếc xe này, trừ tôi ra, anh là người đầu tiên ngồi lên đấy.

- Vậy à? Vinh dự cho tôi quá. – Jimmy cười nói.

Trên cả quãng đường đi, Mai Mai không nói gì nhiều. Trong lòng cô đang có một toan tính, là một phép thử, một phép thử cuối cùng với Jimmy.

Chiếc xe dừng lại. Hai người xuống xe.

Mai Mai mở cổng:

- Anh vào đi.

Trên con đường dẫn vào căn nhà gỗ. Mai Mai còn nhớ, lần đầu cũng là lần cuối Nhất Bảo cùng cô đến nơi này, Nhất Bảo đã nắm tay cô đi trên con đường với hai bên là hai hàng cây rậm rạp xanh rì. Còn giờ đây, cô đang nhìn từ phía sau con người này. Jimmy đi rất bình thường, không hề quay đầu lại. Bọn họ cứ người đi trước, người đi sau không hề quay đầu lại cho đến khi tới căn nhà gỗ.

Lúc này Mai Mai mới tiến lên trước để mở cửa.

Hai người leo lên gác hai. Hoàn toàn im lặng. Mai Mai ra ngồi cạnh cửa sổ.

Qua ô cửa sổ, Mai Mai nhìn về quá khứ...

- Mai Mai... cô đưa tôi đến đây để làm gì vậy? – Jimmy nói sau một hồi lâu im lặng.

- Anh có còn nhớ lần anh đưa em đến nơi này không? Mỗi khi nhớ về anh em đều nhớ đến những lời anh nói với em tại căn nhà này. – Mai Mai vẫn đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng cô run run – Nếu như ngày đó em thông minh hơn thì có lẽ mọi chuyện sẽ không ra nông nổi như ngày hôm nay... Nếu như em nhận ra tình cảm của mình sớm hơn thì có lẽ, em đã có thể giữ anh ở lại... - Mai Mai quay đầu lại, nhìn Jimmy bằng đôi mắt đỏ hoe đầm nước mắt - ... Ngay chính tại ngôi nhà này, anh đã từng hỏi em, nếu như có một ngày anh rời xa nơi này, em sẽ cảm thấy thế nào? Em đã trả lời ‘chắc là sẽ rất buồn’. Nhưng lúc đó, em thật không biết nếu điều anh nói là thật thì sẽ buồn đến mức nào?... Lúc đó... em còn nói... - tâm trạng của Mai Mai thổn thức đến tột độ, khiến cho câu nói của cô cũng bị ngắt quãng - ...còn nói, muốn anh là bạn thân mãi mãi của em. Bởi vì em không muốn... anh rời xa em, muốn anh... ở bên em mãi mãi..

- ...Nhưng tất cả, chỉ đến khi anh thực sự bỏ em ra đi... em mới biết, không chỉ có buồn, mà còn cả đau đớn.. nuối tiếc.. dằn vò.. ân hận... Và cũng chỉ đến khi anh đi rồi.. em mới biết, hóa ra, không phải mình muốn anh chỉ là bạn thân.. mà còn.. hơn thế...

- ... Anh có biết, em đã đặt tên cho ngôi nhà này là gì không?... Là Hồi Ức.. Bởi vì lần nào đến đây, em đều nhớ về những hồi ức giữa anh và em.. Tất cả đều là quá khứ.. em không sao quên được...

- Mai Mai...

- Nhất Bảo... lẽ nào anh đã quên em thật rồi sao?... Lẽ nào sai lầm của em không thể sửa chữa được nữa sao?... Em đau khổ lắm rồi.. Xin anh đừng để em phải đau khổ hơn nữa... Bao nhiêu năm qua, em luôn tự nhắc mình phải mạnh mẽ, và chờ đến ngày anh quay về... Nhưng tại sao... người thì đã quay về, mà em vẫn phải đau khổ thế này?... Nhất Bảo.. thật sự em không thể gắng gượng được nữa rồi..

Jimmy tiến lại, quì xuống bên cạnh cô, một tay đặt lên vai Mai Mai. Mai Mai khóc nức nở, bất ngờ nhổm dậy, vòng tay ôm chầm lấy Jimmy.

Đọc truyện online - santruyen

26. Chương 26

Mai Mai muốn thời gian mãi mãi ngừng lại tại thời điểm này. Ngay cả khi Jimmy không phải Nhất Bảo, cô cũng chấp nhận.

Cái ôm của Mai Mai rất chặt. Cầm cô đặt trên vai anh. Jimmy cảm nhận từng tiếng nấc nghẹn ngào của Mai Mai. Mỗi tiếng nấc là mỗi tiếng đau đớn, day dứt, ân hận mà Mai Mai đã âm thầm chịu đựng suốt thời gian qua. Mỗi tiếng nấc càng làm trái tim Jimmy thêm đau khổ.

Từ từ, Jimmy cũng vòng tay ôm lấy Mai Mai. Cái ôm này anh đã mong từ rất lâu rồi.

- Tại sao không ôm em chặt hơn? – Mai Mai bất ngờ lên tiếng.

Jimmy đột nhiên buông tay, tách mình ra khỏi Mai Mai, làm ra vẻ lúng túng:

- Xin lỗi, đáng lẽ tôi không nên làm vậy. Tôi nên đi trước.

Nói rồi Jimmy vội vàng đứng lên. Nhưng vừa bước xuống được một bậc thang đã nghe Mai Mai hỏi:

- Anh có dám nói mình không phải Nhất Bảo không? Như vậy, tôi sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. – Giọng nói của Mai Mai chưa bao giờ sắc bén như thế.

- Sao? Không trả lời được à?

Jimmy im lặng. Anh chưa bao giờ thấy Mai Mai như vậy. Mạnh mẽ đến lạnh giá. Với những gì hiểu về Mai Mai, nếu đúng những gì anh linh cảm, thì lần này nếu không thừa nhận thật chẳng khác nào giọt nước tràn ly.

Cố giữ cho giọng nói bình thường, Jimmy nói:

- Tôi biết mình rất giống với một người quen cũ của cô. Nhưng xin lỗi, đó không phải điều tôi muốn.

Nói xong Jimmy bước nhanh xuống cầu thang. Từ ô cửa trong nhà, Mai Mai nhìn theo Jimmy từ đằng sau. Bất giác cô nhếch mép cười, miệng lầm nhảm:

- Không phải anh. Nhất Bảo. Không phải anh.

Mai Mai hồ hững vớ lấy cái túi xách, dốc ngược làm cho toàn bộ đồ đạc trong túi rơi hết xuống sàn. Cô lấy từ trong đồng hồ độn đó một lọ thuốc. Từ từ mở nắp, những viên thuốc trắng tinh được đổ đầy lên bàn tay cô...

- Mai Mai, Mai Mai nghe anh nói đã.

Hải Nam đuổi theo giữ Mai Mai lại. Mai Mai giật mạnh tay mình không để Hải Nam động vào người.

- Tôi đã nói rồi, anh không có quyền can thiệp vào chuyện của tôi. Anh là gì chứ? Anh là gì mà dám nhắc đến Nhất Bảo? Tôi nói cho anh nghe Nhất Bảo nhất định sẽ quay lại, anh ấy nhất định sẽ đến tìm tôi. Hải Nam, nếu anh còn muốn chúng ta nhìn mặt nhau thì đừng bao giờ xen vào chuyện riêng của tôi một lần nữa. – Mai Mai nói như hét vào mặt anh ta.

Nhưng ngay sau câu đó, Hải Nam cũng gầm lên.

- Nhưng anh không muốn nhìn thấy người mình yêu lại đi đợi chờ một người đã chết.

Mai Mai mở trừng mắt, chân cô bỗng nhiên mềm nhũn, run rẩy nói:

- Anh.. anh nói.. nói gì..?

Hải Nam dịu giọng trở lại, nói:

- Chuyện này anh không có ý định muốn để em biết. Nhưng anh không thể đứng nhìn em lún ngày càng sâu được.

- Bằng chứng.. bằng chứng đâu? Anh đừng có dựng chuyện lừa tôi.

Hải Nam đi lấy từ trong ngăn kéo một tập giấy, đưa lại cho Mai Mai.

Danh sách khách hàng trên chuyến bay ngày / / .

Là danh sách hành khách trên chuyến bay định mệnh 4 năm trước.

Mai Mai run rẩy dò danh sách. Cô liên tục phải giơ tay gạt nước mắt vì nó khiến mắt cô nhòe đi, không còn nhìn thấy gì cả, nhưng sao càng lau nó lại càng xuất hiện. Lật qua hai trang đầu và rồi.. cái tên Nhất Bảo nhanh chóng đập vào mắt cô ở trang tiếp theo.

Mai Mai buông thông tay, tập giấy rơi xuống đất, người cô cũng gục ngã ngay khi ấy.

- Nhất Bảo nếu anh đã không đến tìm em, vậy thì để em đi tìm anh. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi.

Cả chục viên thuốc trắng yện vị trong lòng bàn tay Mai Mai. Thuốc là để cứu người nhưng với Mai Mai lúc này, thuốc còn giúp cô có thể đoàn tụ với người cô yêu.

- Nhất Bảo, chờ em nhé.

Trước mắt Mai Mai là một màn sương dày đặc, mờ mờ ảo ảo. Mai Mai cố phóng tầm mắt nhìn cho thật xa, nhưng vẫn chỉ là một màu trắng đục.

- Mai Mai, ơn trời, con tỉnh lại rồi!

Tiếng người phụ nữ nghe rất quen và rất gần, trong phút chốc Mai Mai tưởng đó là người mẹ đã qua đời của mình, nhưng nghĩ lại thì không phải.

- Bác sĩ, bác sĩ...

Tiếng người đó kêu lớn và xa dần..

Lẽ nào.... – Mai Mai nghĩ, cô như đã nhận ra, đây không phải âm phủ.

- Mai Mai, con tỉnh lại rồi!

Ông Lâm xuất hiện trước mắt Mai Mai.

Lẽ nào mình vẫn còn sống?!

Một bóng trắng tinh tiến đến bên, vạch hết mắt phải đến mắt trái của cô.

- Bệnh nhân không sao nữa rồi. Nhưng vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi mấy hôm.

- Dạ.. dạ.. cảm ơn bác sĩ. – Di Minh phấn khởi nói.

Ông Lâm xoa xoa đầu Mai Mai, mắng yêu:

- Con nhỏ này, làm bố hết hồn, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn chưa biết lo cho mình? Phải cho con đi lấy chồng mới chừng chạc hơn được.

Dì Minh gương mặt đã nhẹ nhõm hơn, trông hai mắt dì xưng húp, chắc đã khóc rất nhiều, cũng cười nói:

- Cô chủ muốn ăn gì sao không nói với tôi, lại đi ăn lung tung ngoài vỉa hè, rất mất vệ sinh, để ra nông nỗi phải cấp cứu rửa ruột...

Mai Mai nghe chẳng hiểu gì cả.

Ông Lâm chợt nhớ ra, nói:

- Hải Nam đâu rồi? Dì mau đi báo cho cậu ấy biết Mai Mai tỉnh rồi để cậu ấy yên tâm. À thôi, để tôi báo cho cậu ta.

Ông Lâm đi được một lát, dì Minh cũng đi chuẩn bị đồ ăn cho Mai Mai.

Mai Mai ở một mình cố nhớ lại xem chuyện gì đã xảy ra. Sau khi uống thuốc, cô thấy người mình rất mệt, rồi lịm đi. Lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nghe thấy có tiếng người đàn ông liên tục gọi tên cô. Cô nhớ là cô đã cố mở mắt để nhìn gương mặt của người đó, nhưng bây giờ cô lại không nhớ nổi gương mặt người đó như thế nào.

Cốc.. Cốc..

Mai Mai nhìn ra cửa. Là Hải Nam.

Hải Nam bước vào phòng, đến ngồi bên giường Mai Mai.

Hôm nay anh ta thật lạ, không nói câu nào.

- Là anh cứu tôi? – Mai Mai hỏi.

Hải Nam không đáp, chỉ gật đầu.

- Tại sao anh lại cứu tôi? Tôi không cần. – Mai Mai tức giận nói.

Hải Nam vẫn im lặng, mắt anh ta chỉ chăm chăm nhìn xuống đất.

Mai Mai lại chợt nhận ra, hỏi:

- Nhưng tại sao anh lại có mặt ở đó đúng lúc đấy?

- Anh vẫn luôn theo dõi tôi?

Mai Mai với cái gối ném mạnh vào người anh ta, quát:

- Trả lời đi, tôi đang hỏi anh đấy!

Lúc này Hải Nam mới vội vã đứng dậy, giữ lấy hai vai Mai Mai trấn an:

- Em bình tĩnh đi, không được làm gì quá mạnh đâu.

- Nói đi. – Mai Mai nhắc lại.

Hải Nam gật đầu, thở dài:

- Đúng. Anh vẫn luôn đi theo em, bởi vì anh không yên tâm về em... Từ sau khi Jimmy xuất hiện, anh đã luôn có một dự cảm không lành. Rồi.. rồi khi anh đưa em danh sách đó, anh đã rất ân hận. Anh nghĩ anh đã gây cho em cú sock quá lớn. Mai Mai, anh xin lỗi.

Mai Mai thổn thức nói:

- Nhưng tôi không cần anh cứu tôi. Đó là cách duy nhất để tôi gặp lại anh ấy. Tại sao anh lại cướp cả cơ hội cuối cùng đó của tôi?

- Em đừng ngu ngốc nữa có được không?

Hải Nam bỗng hét lớn, Mai Mai bật khóc nức nở.

Hải Nam cũng dịu lại.

- Mai Mai, em chắc chắn rằng chết đi rồi, em sẽ gặp được Nhất Bảo sao? Em có dám chắc chắn điều đó không? Nhưng anh tin rằng có một điều mà cả anh và em đều có thể chắc chắn, đó là những người thân của em sẽ đau khổ đến thế nào? Hãy nghĩ đến bố em, mẹ em ra đi với ông đã là quá đau khổ rồi, nếu em cũng bỏ ông mà đi, em nghĩ ông còn có thể gượng dậy được nữa không? Cả dì Minh nữa, dì chăm lo cho em từ nhỏ, từ lâu em cũng đã coi dì như mẹ rồi, đúng không?

Mai Mai càng nghe càng khóc dữ.

Chẳng lẽ mình đã quá ích kỷ!

Mai Mai dương đôi mắt đỏ hoe nhìn Hải Nam, đó đã không còn là đôi mắt đầy oán trách lúc đầu nữa.

Hải Nam cười nói:

- Nghĩ thông rồi phải không? Nghĩ thông rồi thì nghỉ ngơi đi.

Mai Mai muốn nói lời cảm ơn đến anh ta, nhưng cô không thốt ra lời được, nên chỉ ngoan ngoãn nằm xuống.

Sau hai tuần nằm viện, dưới sức ép của bố, dì Minh, và cả Hải Nam, Mai Mai lại tiếp tục ở nhà dưỡng bệnh thêm ba tuần nữa. Hải Nam cứ cách một ngày lại đến thăm Mai Mai một lần. Mới đầu, Mai Mai còn giữ khách khí với Hải Nam nhưng dần dần, cô đã nói chuyện và cười với anh ta nhiều hơn.

Trong thời gian, Mai Mai nằm viện, Alice có thay mặt Jimmy đến thăm cô. Alice nói chuyện rất cởi mở, nhưng có lẽ do quan hệ giữa cô ta và Jimmy nên Mai Mai vẫn thấy không thoải mái. Dù đã cố gắng tự điều chỉnh, nhưng có lẽ cô vẫn cần thêm thời gian.

- Nghĩ gì mà ngây người ra vậy?

Hải Nam vỗ nhẹ vai Mai Mai từ phía sau làm cô giật cả mình.

- Không có gì.

- Thật không? Vậy mà anh còn hy vọng em sẽ trả lời rằng em đang nghĩ đến anh..

Mai Mai cười chừ, lảng sang chuyện khác:

- Ngày mai em sẽ đi làm, ở nhà hơn một tháng rồi, khỏe lắm rồi.

- Sao em không ở nhà thêm vài hôm nữa?

Mai Mai chẹp miệng:

- Lần nào nói đi làm mọi người cũng nói câu này.

Hải Nam bỗng nghiêm túc:

- Em muốn đi làm đến thế à?

Mai Mai nhìn Hải Nam, cô biết anh ta đang nghĩ gì, anh ta đang lo về mối quan hệ của cô với Jimmy. Nhưng Mai Mai vẫn quả quyết gật đầu.

Dự án Nhất Mai hợp tác với Gold Wall đang được cả hai bên xúc tiến rất khẩn trương. Tuy nhiên trong hai buổi họp gần đây đều vắng mặt Jimmy. Tan họp, Mai Mai gọi Alice:

- Alice, đã thống nhất chiều mai sẽ tổ chức họp báo, chúng ta cần phải có sự chuẩn bị trước, những tại sao gần đây Jimmy thường xuyên vắng mặt vậy?

- Um, có lẽ chúng ta cần phải lùi thời gian họp báo lại. – Alice nói.

- Tại sao?

- Jimmy có việc đột xuất phải về Mỹ.

- Từ khi nào?

Mai Mai hỏi theo quán tính, nhưng thấy Alice nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ, cô lạnh lùng nói:

- Đừng hiểu nhầm.

Alice cũng trở lại bình thường, đáp:

- Từ đầu tuần. Ban đầu, chúng tôi cũng không nghĩ việc bên đó lại nhiều đến vậy, cứ nghĩ sẽ có thể quay lại kịp để tham dự họp báo, nhưng xem chừng phải làm phiền bên quý công ty thông báo lại với báo giới rồi.

Mai Mai lại hỏi:

- Vậy lùi lại khoảng bao lâu?

- Hai tuần.

Mai Mai thở dài:

- Được, vậy trước mắt tạm thời hủy buổi họp báo, khi nào có lịch chính thức sẽ liên lạc sau.

Alice mỉm cười.

- Thank u!

Đọc truyện online - santruyen

27. Chương 27

- Hôm nay em sao thế? Thấy chỗ nào không khỏe à? – Hải Nam ân cần hỏi.

Mai Mai lắc đầu.

Không cố ý nhưng thực tế cô lại đang bị chuyện Jimmy đột ngột bỏ về Mỹ làm cho phiền lòng. Còn Hải Nam, không biết hôm nay có gì vui mà anh ta rất phấn khích.

- Anh đang đưa em đi đâu thế?

- Rồi em sẽ biết. – Hải Nam nháy mắt đầy ẩn ý.

Mai Mai im lặng không nói gì nữa. Thực lòng cô chẳng hề tò mò trước điều Hải Nam đang bí mật kia.

- Tại sao lại dừng xe ở đây? – Mai Mai ngạc nhiên hỏi.

Hải Nam cho xe đỗ trên một bãi đất trống rất rộng, nhìn ra mặt hồ mênh mông.

Mặt trời đang từ từ lặn xuống, ánh chiều tà hắt vào mặt Mai Mai, những cơn gió mát lành từ mặt hồ thổi vào khiến tóc Mai Mai tung bay. Nhìn vắng quang đồ rợn nhưng không gây chói mắt, Mai Mai nhìn như thôi miên vào đó.

Bàn tay trái của cô từ từ nằm trong bàn tay của Hải Nam. Mặt trời cũng đang càng lúc càng thu lại vắng sáng của mình....

Quả trứng đỏ chỉ còn lại một nửa...

- Em có thích không?

- Có.

Hải Nam với lấy bàn tay bên kia của Mai Mai, đặt hai bàn tay cô trong tay mình, để Mai Mai đứng đối diện nhìn thẳng mình.

- Mai Mai. Anh hy vọng có thể ngày ngày được bên em, làm những điều khiến cho em vui, được quan tâm chăm sóc cho em... Hãy để anh được làm người yêu của em nhé!

Mai Mai hoàn toàn bị bất ngờ, cô nhất thời không biết phải nói gì. Mai Mai bặm chặt môi mình. Hải Nam đang nhìn cô chờ đợi.

Mai Mai nhẹ nhàng rút tay mình lại, cô không dám nhìn thẳng vào Hải Nam, nói:

- Em xin lỗi.

Nhưng sợ Hải Nam bị tổn thương, cô nói thêm:

- Hãy cho em thời gian suy nghĩ.

Nói xong cô vội vàng bước đi, không nhìn lại mặt Hải Nam lấy một lần. Cô bước ra khỏi bãi đất, chân cô cứ thế bước đi, cô không biết nơi mình muốn đến là đâu, chỉ biết rằng cô đang rất muốn đi khỏi nơi này.

- CẦN THẬN.

Một tiếng hét thất thanh... Mai Mai bị đẩy mạnh từ đằng sau, cô lao người về phía trước... Chỉ nghe thấy tiếng phanh xe rất gấp và....

- HẢI NAM

Hải Nam đã nằm bất động trên mặt đường và từ chỗ anh nằm có rất nhiều máu.

- Mai Mai, Mai Mai... thế nào rồi? Hải Nam có sao không? Đã có chuyện gì xảy ra vậy? Trời đất ơi, vẫn chưa cấp cứu xong sao? Tại sao lại lâu như vậy? Cô mau trả lời đi chứ.

Thùy Linh vừa đến nơi đã hỏi tới tấp, trong khi bây giờ Mai Mai thật sự không còn sức để trả lời. Nhưng khi nhìn Thùy Linh, trông cô ta mặt mày tái mét, tóc tai cũng bị tuột xơ xụi, Mai Mai lại thấy thương hại, mệt mỏi nói.

- Bị tai nạn, là do anh ấy cứu tôi.

- Cô làm cái gì vậy? Tại sao lại đến mức bị tai nạn? – Thùy Linh hỏi như đang quát vào mặt Mai Mai.

Người của Mai Mai từ khi Hải Nam xảy ra chuyện thì cứ run như cây sậy, nghe Thùy Linh hỏi cô lại càng run dữ hơn.

- Tôi... là tại tôi... tôi xin lỗi. – Mai Mai không kìm được, nước mắt lã chã.

- Rốt cuộc là cô đã làm cái gì chứ?

Thùy Linh vẫn hét lên ầm ầm, nhưng giọng đã khác, thì ra đôi mắt của cô ấy đã đẫm nước mắt.

Cô ta tức tối túm lấy hai vai Mai Mai mà lắc mạnh.

- Xin lỗi... xin lỗi... - Mai Mai thì chẳng còn sức chống đỡ, đầu gối cô khuỵu dần.

Mọi chuyện chắc sẽ không dừng lại nếu ánh đèn đỏ của biển báo cấp cứu không tắt. Bác sĩ bước ra, Thùy Linh vội vã chạy đến:

- Bác sĩ, anh ấy... anh ấy...?

- Cô có thể yên tâm. Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch.

Hải Nam bị gãy một chân và rạn xương hông. Hiện tại đã được đưa về phòng điều trị đặc biệt để theo dõi.

Hai cô gái Mai Mai và Thùy Linh đã bình tĩnh lại và cùng nhau ngồi uống nước ở căng tin của bệnh viện.

- Đáng lẽ người nằm trong đó lúc này phải là tôi. – Mai Mai nói.

- Đừng nói vậy. – Thùy Linh nói, hình ảnh cô lúc này hoàn toàn khác khi nãy. – Cô cũng đâu có cố ý đâu. Nhưng qua chuyện này, đủ thấy, cô thật sự rất quan trọng với anh ấy.

Mai Mai nhìn Thùy Linh:

- Cô cũng rất quan tâm đến Hải Nam.

Thùy Linh cười đau khổ.

- Vừa rồi nhìn cô đau khổ vì anh ấy như vậy, tình cảm giữa hai người chắc đang tiến triển rất tốt?

Mai Mai thở dài, lắc đầu:

- Là bởi tôi thấy, tôi đã mắc nợ anh ấy. Bấy lâu nay, anh ấy đã luôn ở bên tôi, nhưng trong lòng tôi lại luôn chỉ có một người. Nếu không nhờ anh ấy, thì tôi không biết mình còn mê muội đến lúc nào nữa.

Thùy Linh im lặng rồi nói:

- Tôi không thích nhiều chuyện, nhưng có chuyện này tôi thấy nên nói với cô, hãy cẩn thận với Hải Nam.

Từ khi quen biết Hải Nam đến nay, chưa bao giờ Mai Mai để tâm, nhìn kĩ anh ta như lúc này, dù rằng nhìn Hải Nam bây giờ có đôi phần thảm hại.

Mi mắt Hải Nam khẽ động đậy, anh từ từ mở mắt, vàng trán nhăn nhó, nhưng khi nhìn thấy Mai Mai đang ngồi cạnh giường bệnh, cơ mặt anh lập tức dần ra, trên môi xuất hiện nụ cười.

- Em vẫn luôn ở bên anh à?

Mai Mai nhìn Hải Nam, khó khăn lắm cô mới làm cho cơ miệng mình dần ra thành một nụ cười, nụ cười đó diễn ra chưa đầy một giây.

- Em xin lỗi.

Hải Nam cười:

- Ngốc ạ. Xin lỗi cái gì chứ?

- – Mai Mai cúi gằm mặt.

- Anh không sao, nếu đổi lại người nằm đây là em, anh còn cảm thấy đau hơn nhiều.

Mai Mai vẫn không đáp lại, Hải Nam chỉ thấy vai cô khẽ run lên.

- Nay, em có biết chăm sóc người bệnh không đấy? Phải làm cho người bệnh vui vẻ, lạc quan, yêu đời mới được chứ! Trời ạ, sao anh nói cứ như mình mắc bệnh nan y không bằng. – Hải Nam đùa cho thay đổi không khí.

Mai Mai bật cười, mắt thì khóc, miệng thì cười. Trong đầu cô chợt nhớ lại ngày Hải Nam gặp cô khi cô nhập viện lần trước, chính Hải Nam đã giúp cô ‘đứng lên’, Mai Mai xúc động nói:

- Em chưa chăm sóc ai bao giờ, chứ đừng nói là đi lo cho một bệnh nhân, nhưng em sẽ cố gắng.

Hải Nam chợt trầm lại:

- Đã nói là sẽ chăm sóc cho em, vậy mà giờ lại để em phải lo cho anh...

Mai Mai mỉm cười:

- Đừng nói vậy. Anh tỉnh lại rồi, để em đi gọi bác sĩ tới kiểm tra cho anh.

Nói rồi, Mai Mai đứng dậy, Hải Nam nhanh đưa tay nắm lấy tay Mai Mai:

- Anh thật không muốn buông tay em.

Mai Mai vỗ nhẹ lên bàn tay của Hải Nam, cười nói:

- Em sẽ quay lại ngay.

Mai Mai đi rồi, Hải Nam nằm một mình trong phòng, không làm sao để nhận được cười, anh chưa bao giờ thấy hạnh phúc như lúc này.

Từ ngày Hải Nam vào viện, ngày nào Mai Mai cũng đến thăm. Cũng vì thế mà một ngày của cô trở nên bận rộn hơn, cô cũng quên mất cả chuyện đã hai tuần trôi qua mà chưa thấy Jimmy quay lại.

Chiều hôm nay, cũng như mọi ngày, tan làm cô lại vội đến bệnh viện. Vừa đi đến thang máy thì bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt Mai Mai, ngỡ ngàng trong phút chốc, Mai Mai lập tức lấy lại bình tĩnh. Jimmy cũng đã nhìn thấy cô, hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng ngay một câu chào xã giao cũng không có. Mai Mai cũng định chào nhưng không hiểu sao chỉ ậm ừ được trong cổ họng. Hai người bước vào thang máy. Cái thang máy này bình thường có thể chứa được đến gần hai mươi người, diện tích của nó cũng không nhỏ, nhưng tại sao bây giờ, rõ ràng đã mỗi người đứng một góc mà sao vẫn thấy gần nhau quá.

Cuối cùng thì thang máy cũng dừng lại, thang máy vừa mở cửa Mai Mai đã vội vã bước ra, nhưng hấp tấp làm gót giày hẫng xuống khe thang máy, cô loạng choạng suýt ngã. Một bàn tay chắc khỏe đã nhanh chóng chụp lấy cánh tay cô, tay kia đỡ bên eo kia của cô. Phản xạ tự nhiên, Mai Mai quay đầu nhìn người đỡ mình, lại một lần nữa, ánh mắt hai người giao nhau, và lần này khoảng cách giữa hai người là rất nhỏ.

Jimmy đỡ Mai Mai đứng thẳng lên, ánh mắt của hai người vẫn chưa rời được nhau. Một lúc sau thì...

Cửa thang máy đã đóng lại, và thang máy lại đang di chuyển lên trên. Lúc này Mai Mai mới sực tỉnh, cô nhìn cửa thang máy mà ái ngại, không dám nhìn sang Jimmy.

- Không sao chứ? - Jimmy hỏi.

Mai Mai lắc đầu cười gượng.

- Uhm...không sao. Anh về khi nào thế?

- Mấy hôm rồi.

Mai Mai gật đầu. Lúc này thang máy đã có thêm người vào. Hai người tự động đứng lùi vào hai góc của thang máy, không còn ai nói với ai câu nào nữa.

Hải Nam nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, anh xem đồng hồ, theo lịch của mấy tuần gần đây thì cũng sắp đến giờ Mai Mai đến rồi.

Cộc cộc..

Đang ngạc nhiên tại sao hôm nay Mai Mai lại đến sớm như vậy, nhưng vừa ngẩng đầu lên, anh ta còn ngạc nhiên hơn vì người đến không phải Mai Mai.

- Cô tìm ai?

Cô gái ung dung vừa bước vào vừa nói:

- Tìm anh.

- Tôi không quen cô.

- À, tôi là Alice, thuộc tập đoàn Gold Wall Hoa Kỳ, đối tác quan trọng của tập đoàn Nhất Mai.

Hải Nam cười nhạt, anh ta đã biết đây chính là trợ lý của Jimmy.

- Thì sao? Cô đến đây làm gì?

Alice ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, nói:

- Nhất Mai là một tập đoàn lớn, dĩ nhiên sẽ bị rất nhiều kẻ ghen ăn tức ở nhòm ngó, và trong số đó sẽ có cả những kẻ tiểu nhân, không ngại làm trò hèn hạ. - Alice từ tốn nói từng câu một, trên gương mặt vẫn luôn giữ một vẻ tươi cười, nhưng vẫn khiến người đối diện phải lạnh sống lưng.

Hải Nam cười khẩy nói:

- Tôi không hiểu cô đang nói gì.

- Anh không hiểu thật hay cố tình không hiểu... - Alice vẫn chậm rãi nói, mắt không ngừng thăm dò thái độ của Hải Nam - ... chỉ mình anh biết.

Nói rồi cô đứng lên, đeo lại túi xách lên vai, nói:

- Việt Nam có một câu rất hay, chắc anh cũng biết, đừng trèo cao quá, ngã sẽ rất đau đấy.

Alice quay người đi ra cửa, còn chưa kịp ra đến cửa đã nghe Hải Nam nói:

- Nhất Bảo vẫn khỏe chứ?

Alice chợt dạ, cố giữ gương mặt vô cảm nhìn anh ta.

- Gửi lời hỏi thăm của tôi đến anh ta, rất cảm ơn anh ta đã đặc biệt quan tâm đến tôi. - Hải Nam giọng điệu dương dương tự đắc. - Cũng đừng quên nói với anh ta rằng, tôi cũng đặc biệt quan tâm anh ta.

Alice mỉm cười, làm như là vô tư lãnh ý:

- Nhất định rồi.

Khi Alice bỏ đi, thái độ của Hải Nam lập tức thay đổi 180 độ.

Đọc truyện online - santruyen

28. Chương 28

Tại căn hộ của Jimmy.

Alice kể lại mọi chuyện cho Jimmy.

- Không ngờ tên khốn này đã nắm được chỗ yếu của anh... Hừ, mất bao nhiêu công che đậy.

Alice mặt mày hằm hằm tức tối.

- Anh vẫn bình tĩnh vậy được à. Tiếp theo anh định thế nào đây?

Jimmy đưa cốc cà phê cho Alice, Alice lườm Jimmy một cái vì không thể chịu nổi thái độ bình thản như không của anh.

Jimmy rút tay túi quần, ra đứng bên cửa sổ, nhìn vô định.

- Đúng là có thể lường được trước, nhưng không thể lường được hết.

Mai Mai đang vui đùa vào đồng giấy tờ, nghe thấy tiếng bước chân đi vào, tưởng là người trợ lí, khó chịu nói:

- Vào sao không gõ cửa?

-

Không nghe thấy tiếng trả lời, Mai Mai ngẩng đầu định mắng, nhưng vừa ngẩng lên thì tròn mắt:

- Anh... Có việc gì vậy?

Jimmy mỉm cười:

- Tôi có thể mời cô đi ăn không?

Mai Mai kinh ngạc, ấp úng không biết nói gì.

Dù cảm thấy rất lạ, và thực lòng, cô không muốn một mình ở bên Jimmy, bởi vì cô sợ sẽ không kiềm chế được cảm xúc của mình, cô sẽ lại nhớ về Nhất Bảo. Nhưng Mai Mai vẫn đồng ý đi cùng Jimmy.

Trên chiếc ô tô, mọi thứ như đang quay trở về bốn năm trước, khi Nhất Bảo còn đang ở bên cô. Nhất Bảo cũng ngồi ở vị trí cầm lái của Jimmy, còn Mai Mai ngồi ở chiếc ghế bên cạnh. Hai người họ đã luôn ngồi bên nhau như vậy, cười cười nói nói, Mai Mai luôn cười rạng rỡ khi ở bên Nhất Bảo, dường như khi ở bên anh cô không bao giờ hết chuyện và cũng không bao giờ hết niềm vui.

Còn bây giờ, người ngồi cạnh cô, ngoại trừ việc giống người con trai cô yêu một cách kì lạ thì tất cả đã thay đổi, không một lời nói, không một tiếng cười, và cả con người Mai Mai cũng đã thay đổi, một Mai Mai vô tư, hồn nhiên đã là chuyện của bốn năm về trước.

Mai Mai không biết Jimmy đang đưa mình đi đâu, cô cũng không muốn hỏi.

Jimmy đưa Mai Mai đến một nhà hàng, đồ ăn gọi đầy cả một cái bàn to.

- Còn ai nữa không? Nếu chỉ có hai chúng ta thì không cần gọi nhiều vậy đâu. – Mai Mai nói.

- Cứ ăn đi rồi tính.

Jimmy nói rồi tay không ngừng gấp đồ ăn vào bát cho Mai Mai.

- Thôi.. thôi.. nhiều quá rồi đấy. – Mai Mai gàn, rồi lấy đũa của mình gấp bớt ra.

Đôi mắt Jimmy đột nhiên co lại, trong đôi mắt sâu ấy dường như có quá nhiều tâm sự. Jimmy gật nhẹ đầu rồi đưa cốc bia trên bàn lên miệng.

Mai Mai cảm thấy Jimmy hôm nay hơi lạ, cô thấy hơi khó xử, và cũng không quên nhắc mình không được tưởng bở. Không biết làm gì, Mai Mai đành cặm cùi ngồi ăn.

Jimmy từ tốn đặt cốc bia đã uống cạn lên bàn, cốc thứ hai chuẩn bị được cầm lên.

- Anh cũng phải ăn đi chứ, đâu thể chỉ ngồi uống bia.

Mai Mai nhìn Jimmy nói, khi nhận được ánh mắt Jimmy nhìn cô, Mai Mai lại cúi đầu xuống cái bát của mình, ánh mắt của Jimmy nhìn cô làm cô luống cuống, đó như là cái nhìn ân cần quá mức đồng nghiệp, và nó làm cô nhớ đến Nhất Bảo.

Nhìn cốc bia đầy trong tay Jimmy, Mai Mai giằng lấy, đưa lên miệng. Mai Mai uống liền không nghỉ, cô không để ý thấy gương mặt của Jimmy khi ấy đau khổ đến mức nào.

Mai Mai đặt cốc bia đã giải quyết sạch sẽ xuống bàn, cô bắt giác cười với Jimmy, nhưng cùng lúc đó, đôi mắt cô đỏ lên và nhoe nước.

Mai Mai gượng cười thật tươi:

- Tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Cánh cửa phòng vệ sinh đóng lại thì nước mắt của Mai Mai cũng tuôn ra như mưa...

Khi có thể bình tĩnh trở lại, Mai Mai quay trở lại bàn ăn, nhưng Jimmy không còn ở đó. Đang ngơ ngác thì người phục vụ đến nói với Mai Mai rằng người đi cùng cô đang chờ cô ở trên tầng thượng. Vì Jimmy và Mai Mai ăn trong một nhà hàng ở trung tâm thương mại, mà trung tâm thương mại này cao tới 30 tầng. Mai Mai đi thang máy lên tầng thượng, trên này hoàn toàn không có một bóng người. Cô đi ra phía sân thượng, ở đầu sân bên kia, Jimmy đang đứng quay lưng về phía cô. Đã tự dẫn lòng bao nhiêu lần rồi, nhưng làm sao có thể quên được khi bóng dáng của họ cứ thường xuyên xuất hiện trước mặt.

Nhất Bảo, có phải anh đang muốn gửi gắm điều gì cho em không? Nếu không tại sao lại đối xử với em như vậy?

Jimmy quay lại, hai người từ từ tiến lại gần nhau. Trên nóc của tòa nhà cao tầng, gió thổi sẽ mạnh hơn khi ở những chỗ dưới, và trong lòng của cả hai người lúc này cũng đang có không biết bao nhiêu đợt gió đang thổi.

Khi Mai Mai còn cách Jimmy một sải tay, anh bất chợt đưa tay đặt lên vai Mai Mai rồi kéo cô lại sát vào mình. Mai Mai bị bất ngờ, cô giãy dụa để thoát ra, nhưng Jimmy lại siết chặt hơn vòng tay của mình, anh nói như van nài:

- Đừng động đây.

Giọng nói trầm nhỏ vang lên bên tai Mai Mai, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Nhất Bảo.

Ở trong vòng tay anh, Mai Mai thấy ấm áp vô cùng, hơi ấm mà cô đã mong chờ, hơi ấm làm tan chảy những băng giá trong trái tim cô.

Mai Mai cũng dần dần vòng tay mình ôm lấy tấm lưng to lớn của Jimmy... cô đã quên mất người này không phải Nhất Bảo.

- Em đồng ý làm bạn gái của anh nhé! – Giọng nói trầm ấm lại vang lên.

Tất cả những giây phút hạnh phúc ngắn ngủi vừa rồi vụt qua như một giấc mơ giữa ban ngày. Mai Mai mở đôi mắt như tỉnh khỏi giấc mộng.

- Không thể... - Cô yếu ớt trả lời.

Tách mình ra khỏi vòng tay của Jimmy. Cô nhìn Jimmy đau khổ.

- Anh cũng biết anh rất giống người con trai mà tôi yêu. Nếu như tôi nhận lời thì chỉ vì anh rất giống anh ấy, chứ không phải vì tôi yêu con người của anh.

- Vậy em hãy cứ coi anh như người con trai đó đi...

- Làm sao có thể như thế được chứ – Mai Mai cắt ngang - ... làm như vậy, tôi sẽ thấy rất có lỗi ...với cả hai người... Anh có hiểu không?!

Jimmy lại ôm Mai Mai vào lòng:

- Hãy cho anh một cơ hội, Mai Mai.

Mai Mai trong lòng rất muốn khóc nhưng cô chẳng thể khóc nổi nữa. Im lặng một hồi, Mai Mai nói như không còn chút hơi nào:

- ...Xin lỗi.

Mai Mai càng lúc càng thấy mọi thứ rối tung lên. Cô có thực sự không muốn làm bạn gái của Jimmy không? Cô đã trả lời anh ta rất dứt khoát nhưng sao lòng cô bây giờ lại do dự?

Dạo này mỗi lần gặp Jimmy ở công ty, Mai Mai đều cảm thấy khó xử. Cô nghĩ ‘Chắc ngày trước khi mình luôn nghĩ Jimmy là Nhất Bảo, chắc anh ta cũng có cảm giác này mỗi khi gặp mình’. Đang miên man nghĩ ngợi, Mai Mai trông thấy Tổng giám đốc đứng ở đằng trước đang thảo luận gì đó với cấp dưới. Mai Mai đi đến.

- Chào giám đốc. – Nhân viên kia chào Mai Mai.

Mai Mai gật nhẹ đầu đáp lại người nhân viên kia.

- Tôi có làm phiền mọi người không?

- Không sao, cũng đã xong rồi. – Tổng giám đốc vừa nói vừa đưa lại tập tài liệu cho nhân viên, anh ta chào hai sếp rồi đi. Tổng giám đốc quay lại với Mai Mai – Có việc gì vào phòng rồi nói.

- Không cần.

Tuy anh ta là cấp trên của Mai Mai nhưng dù gì Mai Mai cũng là con gái của chủ tịch hội đồng quản trị nên khó tránh cô nàng có thái độ vượt quyền.

Tổng giám đốc đành gật đầu lắng nghe.

- Uhm... Em muốn chuyển giao công việc hợp tác với Gold Wall cho người khác.

- Tại sao vậy? – Tổng giám đốc ngạc nhiên.

- Còn vài dự án khác em đã theo ngay từ đầu, nếu thêm dự án lần này nữa có vẻ hơi nhiều.

Tổng giám đốc có vẻ lưỡng lự, Mai Mai đang định bồi thêm vài câu nữa thì...

- Tài năng của Giám đốc điều hành Nhất Mai chẳng phải là không cần bàn cãi sao? Nhưng... tôi đang thấy điều gì thế này?

Jimmy từ đầu đi đến, nói có hai câu đủ để ý định của Mai Mai sụp đổ.

- Phải đó, Mai Mai, nếu em thấy đang ôm đồm nhiều quá thì chuyển những dự án trước đó cho người khác. Còn dự án với Gold Wall thì anh thấy em nên tiếp tục. – Tổng giám đốc nói xong thì đi vội.

Tổng giám đốc cũng không có lựa chọn nào khác, đầu thế để mất hình ảnh trong mắt đối tác được chứ. Mai Mai quay sang chấp nhận với Jimmy:

- Liên quan đến anh à?

Nói xong quay gót đi luôn vẫn nghe tiếng Jimmy ở đằng sau.

- Chiều nay 2h có cuộc họp, đừng quên!

Hải Nam đã được xuất viện. Cũng may bởi thời gian này Mai Mai vô cùng bận rộn với dự án của Gold Wall, cô sẽ chẳng thể thường xuyên đến thăm Hải Nam như trước. Nhiều lần Hải Nam gọi điện đến cô cũng không rảnh để nghe điện thoại, đến khi có thời gian rảnh thì chỉ muốn được nghỉ ngơi mà quên luôn cả gọi lại cho Hải Nam. Thay vào đó, thời gian cô ở bên Jimmy lại ngày càng nhiều hơn, có cả thời gian tăng ca.

Chiều nay Mai Mai sẽ cùng Jimmy đi thực tế. Khi Mai Mai chuẩn bị lên xe thì nghe tiếng Hải Nam gọi. Anh ta cũng đang đứng ở bãi xe, không biết anh ta đã đến lâu chưa. Mai Mai đoán chắc Hải Nam đến tìm mình, cô quay sang nói với Jimmy:

- Chờ tôi một lát.

Hải Nam không nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn được thái độ của hai người, thấy Mai Mai chỉ nhìn mình trong nháy mắt đã quay sang với Jimmy, Jimmy thì cười rất mãn nguyện, nói gì đó với Mai Mai. Hải Nam siết chặt nắm đấm bàn tay mình.

Mai Mai chạy đến chỗ của Hải Nam.

- Đạo này em bận quá, chẳng có thời gian làm gì ngoài công việc cả. Anh đến có việc gì à?

Ánh mắt Hải Nam vẫn như viên đạn nhắm về phía Jimmy.

- Hải Nam. – Mai Mai gọi.

- Em định đi đâu sao không bảo anh?

Thấy Hải Nam vẫn chưa rời mắt khỏi Jimmy, Mai Mai cũng quay lại nhìn xem Jimmy đang làm gì mà lại có sức hút với Hải Nam đến vậy. Anh ta đang đứng tựa lưng vào cửa xe, thấy Mai Mai quay lại nhìn thì giờ tay vẫy vẫy, trên môi nở nụ cười đẹp như thiên thần.

Hành động gì thế không biết? – Mai Mai nghĩ.

Quay lại với Hải Nam:

- Có gì đâu chỉ là....

Đang nói dở thì điện thoại của cô đổ chuông, là Jimmy.

Gì nữa đây?

Mai Mai bắt máy.

- Sao cô làm việc thiếu chuyên nghiệp vậy? Để đối tác chờ thế này mà được sao?

Mai Mai tức tối lại quay lại lườm anh ta, vẫn cái mặt hờn hờ.

- Tôi biết rồi.

Mai Mai tắt phụt máy, vừa đi vừa nói với Hải Nam.

- Em phải đi có việc gấp. Bye bye.

Khi đi đến gần xe của Jimmy:

- Hôm nay ăn nhằm cái gì à?

Mặt Jimmy vẫn tươi, Mai Mai nhăn nhó:

- Anh có biết người Việt Nam nói câu đấy với hàm ý gì không?

Chiếc xe của Jimmy từ từ lăn bánh ra khỏi bãi đậu xe. Hải Nam vẫn đứng tại chỗ, anh quan sát từ đầu đến cuối thấy hai người vui vẻ với nhau. (Thực ra Mai Mai đứng quay lưng về phía Hải Nam nên anh không thấy mặt cô hoàn toàn ngược lại với gương mặt của Jimmy)

- Mà muốn chơi trò mạo hiểm thật sao? Nhất Bảo.

Đọc truyện online - santruyen

29. Chương 29

Tuy thời gian Mai Mai ở bên Jimmy khá nhiều nhưng chỉ có quan hệ công việc, khi mới bắt đầu, Mai Mai cảm thấy rất bức bối, có thể vì những chuyện trong quá khứ khiến cô thấy khó xử với Jimmy. Nhưng với Jimmy, anh ta làm như không có gì, hoàn toàn tự nhiên với cô, cộng thêm công việc là hàng đầu, khiến hai người dần dần hòa nhập vào công việc và kết hợp khá ăn ý.

Hôm nay trời không nắng, lại có gió, hai người đi thực tế trong thời tiết khá lí tưởng. Mai Mai đang thao thao bất tuyệt về dự án thì Jimmy nói câu làm tụt hết cả cảm xúc.

- Vào chỗ nào có mái che ngồi đi.

Mai Mai tỏ ra không hài lòng trước thái độ bất lịch sự của Jimmy, nhưng anh ta chẳng quan tâm mà đứng đĩnh bước đi.

- Tại sao? Sao không xem nốt cho xong đi. – Mai Mai gắt.

-

- Thật là..... - Mai Mai bức xúc nhưng cũng đành đi theo Jimmy.

- Anh đi từ từ thôi có được không? – Mai Mai cứ vừa đi vừa chạy để đuổi kịp anh ta.

Jimmy quay người lại hình như định nói cái gì đó với Mai Mai nhưng mắt anh ta lại nhìn thấy cái gì khác, chỉ nghe anh ta thở dài:

- Thôi rồi.

Mai Mai không hiểu, nhìn theo hướng Jimmy nhìn. – Bầu trời đen xì đang ùn ùn kéo về phía hai người, cùng lúc này gió bắt đầu thổi mạnh.

Mai Mai đứng bất động hứng gió.

Thật sự là rất mát!!!!!!!!!!!!

Tách.

Mai Mai quay sang nhìn thấy Jimmy đang ngắm cái màn hình điện thoại.

- Làm gì vậy?

Jimmy cất điện thoại, cười:

- Xinh lắm.

Mai Mai nghe thế, trong lòng thấy vui vui nhưng ngoài mặt thì làm ra vẻ không thoải mái.

- Bao đến nơi rồi còn ở đây mà nói linh tinh.

Nói rồi, Mai Mai bỏ đi trước. Khi đi qua chỗ Jimmy thì suýt té ngã, nếu không có Jimmy đỡ thì đã ngã chổng vó rồi.

Mai Mai ngại ngừng lùi lại rồi bước đi trước.

Bắt đầu có hạt mưa...

Một bàn tay nắm lấy bàn tay Mai Mai:

- Chạy đi chứ còn gì nữa.

Jimmy nắm tay Mai Mai chạy để tránh mưa.

Mới đó mà đã đến ngày họp báo để chính thức công bố về hợp tác của tập đoàn lớn nhất Châu Á – Nhất Mai và tập đoàn Gold Wall với người đại diện là Jimmy.

Tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị kĩ để không một sơ xuất nhỏ nào được phép xảy ra trong suốt buổi họp báo.

Mai Mai hôm nay mặc chiếc váy công sở màu đen, tay bông, có một bông hoa gắn trên ngực áo. Người ta bảo trang phục màu đen quyến rũ và bí ẩn, Mai Mai hôm nay thật đúng với điều đó.

Đang ngồi trong phòng chờ, đọc lại toàn bộ kịch bản lần thứ n.

- Không cần phải căng thẳng đến vậy đâu. – Jimmy đứng ở cửa nói.

- Anh nghĩ là tôi đang căng thẳng sao?

Jimmy cười, bước vào và ngồi xuống cạnh Mai Mai.

- Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Mai Mai cười:

- Anh đang nghi ngờ năng lực chuyên môn của tôi chứ gì? Ok, lát nữa anh sẽ được rõ thôi.

Thời gian qua đi đã giúp cho Mai Mai có thể thân thiện hơn với Jimmy, đã thực sự nhìn nhận anh như một người đối tác, một người bạn.

- Giám đốc, chủ tịch tìm cô. – Người trợ lí gọi Mai Mai.

- Uhm, tôi đến ngay.

Mai Mai nói với Jimmy:

- Anh cũng không cần phải quá căng thẳng đâu!

Mai Mai nháy mắt rồi mỉm cười ra khỏi phòng.

Jimmy nhìn theo bóng dáng Mai Mai: Dù có chuyện gì anh cũng sẽ không để em bị tổn thương lần nữa đâu.

Buổi họp báo đã chính thức được bắt đầu. Mai Mai và Jimmy là hai nhân vật chính của ngày hôm nay, ngay khi họ vừa xuất hiện, các kí giả bên dưới đã âm ỉ cả lên vì cả hai người trên sân khấu đều đẹp như minh tinh và nhìn họ... rất xứng đôi.

Sau phần giới thiệu, hai người bắt đầu lần lượt trả lời các câu hỏi của phóng viên. Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

- Vâng, sau đây xin mời Tổng giám đốc của Tập đoàn Nhất Mai và ngài Jimmy chính thức kí dự án hợp tác của hai Tập đoàn. – MC dẫn dắt chương trình.

Tổng giám đốc của Tập đoàn Nhất Mai từ hàng ghế dưới đứng lên. Bên cạnh là ông Lâm, nhìn ông thực sự mãn nguyện vì điều mong mỏi bấy lâu của ông đã thành hiện thực.

Tổng giám đốc của Tập đoàn Nhất Mai bước đến, vui vẻ bắt tay với Jimmy. Hợp đồng đã mở sẵn trước mặt, chỉ còn đặt bút kí là công việc hoàn tất. Nhưng một giọng nói bất ngờ văng lên, làm tất cả mọi người trong công ty có mặt khi đó phải thấp thỏm, còn cánh phóng viên thì hí hửng.

Nghe giọng nói Mai Mai đã nhận ra người đó là ai, nhưng chỉ đến khi nhìn thấy anh ta, Mai Mai mới thật sự tin người đó là Hải Nam.

Hải Nam mặc kệ sự ngăn cản của mấy người bảo vệ, cứ cố xông vào, còn luôn miệng:

- Tôi phải lật rõ bộ mặt thật của anh ta. Các người để tôi vào. Mai Mai, thưa chủ tịch...

Ông Lâm thì thầm điều gì đó với người trợ lí, ông không hài lòng ra mặt.

- Chủ tịch, Mai Mai, Jimmy là kẻ lừa đảo.

Hải Nam gào lên, toàn bộ mọi người trong hội trường đều sững sờ, lập tức tất cả con mắt đổ dồn về phía Jimmy.

Mai Mai đứng rất gần Jimmy, cô nhìn thấy anh hoàn toàn bình tĩnh, có chút ngạo nghễ.

Jimmy ôn tồn lên tiếng:

- Chủ tịch, để anh ta vào được chứ!

Ông Lâm đắn đo rồi cũng gật đầu.

Hải Nam giơ tay chỉnh lại cổ áo, trang phục cho ngay ngắn, anh ta đi thẳng một mạch lên trên sân khấu, lấy micro trong tay MC, hắng giọng:

- Xin lỗi về sự xuất hiện đường đột của tôi ngày hôm nay. – Phóng viên bên dưới liên tục nháy đèn flas. Mai Mai nhìn Hải Nam rồi nhìn Jimmy, đôi mắt của Jimmy có dừng lại chỗ cô một giây, hình như Jimmy đã gật đầu với cô. – Tôi không phải vị khách được mời trong ngày hôm nay. Tuy nhiên tôi cần phải có mặt ở đây để cho mọi người thấy rõ bộ mặt thật của một kẻ lừa đảo.

Phóng viên bắt đầu thi nhau xôn xao:

- Anh đang nói người đại diện của Gold Wall?

- Anh có bằng chứng buộc tội Jimmy?

-

Hải Nam cười tự mãn. Anh ta giơ tay yêu cầu mọi người im lặng.

Đám đông trật tự.

- đương nhiên tôi phải tìm hiểu rất rõ ràng rồi mới có thể công bố. Nhất Mai dù sao cũng là đối tác quan trọng của công ty chúng tôi, vậy nên tôi không thể đứng nhìn đối tác của mình gặp phải rủi ro.

- Ý anh là Gold Wall muốn thôn tóm Nhất Mai? – Nhà báo lên tiếng.

Hải Nam cười, ra điều dạy bảo:

- Gold Wall là tập đoàn lớn và nổi tiếng thế giới, bạn hãy thận trọng với phát ngôn của mình. Gold Wall lớn mạnh là vậy, thật đáng tiếc lại nhìn nhầm người, để một kẻ xã-hội-đen vào làm việc. Kẻ đó chính là Jimmy.

Hải Nam chỉ thẳng tay vào mặt Jimmy. Jimmy điềm nhiên nở nụ cười, không khí lại bắt đầu ồn ào.

Đầu óc Mai Mai nửa như đã nắm được vấn đề, nửa như rối tung rối mù cả lên.

- Hải Nam, chúng tôi có thể kiện anh tội vu khống đấy. – Alice nói.

Hải Nam bỏ ngoài tai, tiếp tục nói:

- Tôi có bằng chứng chứng minh. Thùy Linh.

Thùy Linh bước vào. Khi ánh mắt của Mai Mai và Thùy Linh chạm nhau, Thùy Linh lập tức chuyển hướng nhìn ra chỗ khác.

Mai Mai bắt đầu cảm thấy lo, cô lại nhìn Jimmy: Tại sao anh ta vẫn có thể bình thản như vậy được?! Mai Mai nhìn sang cô trợ lý Alice, Alice cũng một biểu hiện như vậy, thậm chí gương mặt còn như đang cười.

Trong khi Thùy Linh phát cho mỗi nhà báo cái gọi là ‘bằng chứng’ của Hải Nam, thì anh ta ở trên này không ngừng nói, càng nói càng tự đắc.

- Mọi người vẫn được biết ngài Jimmy với một tiểu sử rất hào nhoáng và vô tội. Tuy nhiên, con người thật của ngài Jimmy đây thì phải gọi là vô số tội. Thay vì xuất thân trong một gia đình được giáo dục đàng hoàng thì anh ta lại lớn lên trong môi trường bẩn thỉu và đáng sợ đến ghê người...

Thùy Linh đã phát ‘bằng chứng’ đến những người cuối cùng là mấy người đang đứng trên sân khấu, chỉ trừ Jimmy, Alice là những người đang được nhắc tới, và Hải Nam, kẻ đang hăng say nói kia.

Nhưng cũng lúc này không khí phía hàng ghế phóng viên đã thay đổi, mọi người không còn nghe Hải Nam nói nữa mà thì thầm với nhau về tập giấy trong tay.

Mai Mai run run nhìn vào tờ giấy trong tay mình.

Cô mở to mắt vì kinh ngạc...

Hải Nam lúc này như đã nhận ra sự bất thường, anh ta nói không còn hào hùng như trước.

- ĐỦ RỒI. – Ông Lâm đứng bật dậy quát lớn. – Hải Nam, tôi thật sự thất vọng về cậu. Mọi việc cậu làm giờ đã rõ ràng,

Tôi sẽ gặp cậu ở tòa.

Hải Nam thất thần, vội bước về phía Thùy Linh, cô ta cũng kinh thất sắc, giật lấy tập giấy trong tay Thùy Linh. Đáng lẽ đó phải là quá khứ thật của Jimmy, nhưng không phải – Là bằng chứng chứng minh Hải Nam hợp tác với một công ty nước ngoài nhằm hủy hoại Nhất Mai.

Hải Nam trừng mắt nhìn Thùy Linh, nhưng chính Thùy Linh cũng không hiểu tại sao lại như vậy, cô ta lắc đầu quầy quậy.

Hải Nam chạy đến trước mặt ông Lâm, khúm rúm:

- Bác, bác nghe cháu giải thích đã, không phải như vậy, mọi chuyện thật sự không phải như vậy.

Rồi anh ta lại chỉ vào mặt Jimmy:

- Nó mới chính là kẻ lừa đảo, xin bác hãy tin cháu....

Ông Lâm đẩy Hải Nam ra:

- Mau báo cảnh sát, luật sư của tôi sẽ làm việc với cậu.

Hải Nam lập tức bị lôi đi, anh ta vẫn không ngừng hét lên:

- Bác Lâm, bác tha cho cháu... Mai Mai.. hãy tin anh... Mai Maiiiiiiiii.....

Đọc truyện online - santruyen

30. Chương 30

Tiếng hét của Hải Nam nhỏ dần, và bị lấn át bởi tiếng ồn ào của những người trong hội trường, đặc biệt là của cánh nhà báo. Thùy Linh nhìn Mai Mai với đôi mắt vừa tội lỗi, vừa như cầu xin, rồi cô lặng lẽ rút khỏi hội trường.

- Nhất Bảo, mày sẽ phải trả giasaaaaaaaaa.....

Tiếng của Hải Nam tuy còn rất nhỏ nhưng cũng đủ để trở thành tiếng sấm đối với Mai Mai. Mai Mai lập tức chuyển ánh mắt đến Jimmy, lần này thì tìm cô như muốn nhảy ra ngoài. ‘Hồng rồi, nhà báo nghe thấy tin này thế nào cũng sẽ đi điều tra về cái tên Nhất Bảo. Như vậy thì... Phải làm thế nào đây???’. Đầu óc Mai Mai tuy nhanh nhạy, có thể nhìn ngay ra mối lo trước mắt, nhưng các phóng viên ngồi dưới cũng đã bắt đầu ‘tiến đến con mồi’.

- Nhất Bảo?

- Anh ta vừa nhắc đến cái tên Nhất Bảo?

- Phải chăng Nhất Bảo có mối liên quan nào đến Jimmy?

-

Các nhà báo đua nhau đưa nhận định, rồi một người hét lớn:

- Jimmy, xin anh hãy giải thích, tại sao hôm nay Hải Nam lại đến đây làm khó anh? Và lời cuối cùng Hải Nam nói là ám chỉ điều gì? Và còn cái tên Nhất Bảo?

Nhà báo đúng là nhà báo, hỏi rất đúng trọng tâm. Mấy người này thật là rắc rối. – Mai Mai **** thầm, rồi cô đưa mắt cho người MC để anh ta bịt miệng phóng viên.

Người MC lập tức hiểu ngay ra ý của Mai Mai nhưng chưa kịp nói gì thì Jimmy đã lên tiếng trước rồi.

- Các bạn nhà báo, xin yên lặng một chút. Thực ra chuyện này cũng không có gì, đúng hơn đó là chuyện riêng tư.

- Việc riêng tư đó có liên quan đến người tên Nhất Bảo sao? – Phóng viên lại hỏi.

Jimmy nhếch môi:

- Nhất Bảo... chính là tên của tôi. - Mai Mai mở to mắt nhìn Jimmy ‘Anh ấy... thật quá mạo hiểm’. Đây thật sự là điều bất ngờ với tất cả mọi người, bởi trong hồ sơ tiểu sử của Jimmy, toàn bộ những gì liên quan đến Nhất Bảo đều được giấu kín, dĩ nhiên cái tên đó cũng không được phép xuất hiện - Đó là cái tên khi tôi còn ở Việt Nam, bố mẹ tôi đã đặt cho tôi cái tên đó, nhưng sau này khi sang Mỹ, mọi người cũng biết tôi sang Mỹ định cư từ khi còn rất nhỏ, và để thuận tiện, tôi đã lấy một cái tên Mỹ. Đơn giản chỉ có vậy.

Một câu trả lời thuyết phục, nhưng cánh phóng viên vẫn chưa chịu buông tha.

- Vậy tại sao Hải Nam lại nói anh là tên lừa đảo?

Sau câu trả lời trước của Jimmy, Mai Mai nghe mà như chút được tảng đá lớn, nhưng đến câu hỏi này... ‘Anh sẽ trả lời sao đây?’

Jimmy lại mỉm cười, nghe Jimmy nói mà Mai Mai ngỡ mình đang được nghe những lời nói rất thật.

- Cũng chỉ là sự hiểu nhầm thôi. Tôi đã giải thích điều này với Hải Nam, nhưng anh ấy không chịu tin. – Jimmy thở dài như thật – Tôi có dự định mở một công ty riêng tại Việt Nam. Nhưng như mọi người đã biết, thì tôi về Việt Nam lần này với tư cách là đại diện của Gold Wall trong dự án hợp tác với Nhất Mai. Cho nên, dù có thế nào, tôi cũng phải hoàn thành dự án này rồi mới tính đến dự định lập công ty kia. Nhưng mà, Hải Nam đã hiểu nhầm là tôi có ý xấu với tập đoàn Nhất Mai. Và còn không ngờ hơn nữa, là sự thật về những việc Hải Nam đã làm. Vậy mà anh ta còn muốn giáng họa cho tôi. Tôi thật sự thất vọng. – Mặt Jimmy buồn rười rượi.

Tuy xảy ra sự cố ngoài mong muốn nhưng cuối cùng, buổi lễ ký kết vẫn được hoàn thành. Mọi việc đã rõ ràng rồi, Jimmy chính là Nhất Bảo. Mai Mai một mình lang thang ở Bờ Hồ, cô không nhớ mình đã đi bộ được bao lâu. Khi buổi họp báo vừa kết thúc, Mai Mai đã ngay lập tức rời khỏi hội trường, lái xe vòng vòng rồi dừng lại ở chỗ này.

- Chú ơi chú mua hoa đi.

Giọng cô bé gái nghe rất đáng yêu, Mai Mai dừng bước quay lại nhìn, không ngờ người ‘chú’ mà bé gái vừa gọi chính là Nhất Bảo.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai, rồi quỳ xuống cạnh bé gái, cười nói:

- Uhm, chú sẽ mua. – Nhất Bảo rút ví, đưa cho cô bé mấy trăm nghìn. – Chú sẽ mua hết chỗ hoa này, con xem số tiền này đã đủ chưa?

Cô bé nhìn số tiền, mặt buồn thiu:

- Thừa rồi, con không có đủ hoa.

Mai Mai nghe mà bật cười. Nhất Bảo xoa đầu cô bé nói:

- Không đủ hoa thì con giúp chú làm một việc nhé!

Cô bé nhìn Nhất Bảo suy tư rồi mới gật đầu.

Nhất Bảo nhìn Mai Mai một cái rồi thì thầm vào tai cô bé. Một lúc sau thì cô bé ôm bó hoa trong tay chạy lại phía Mai Mai.

- Cô ơi, chú kia nhờ con tặng hoa này cho cô. Xin cô đừng giận chú nữa. – Rồi cô bé kiễng chân lên, Mai Mai hiểu là cô bé muốn nói nhỏ với mình, cũng cúi thấp người xuống. – Cô hãy chơi cùng chú nhé, đừng để chú chơi một mình, chơi một mình buồn lắm!

Mai Mai nhận bó hoa trong tay cô bé. Cô bé cười như thiên thần nhỏ rồi lon ton về phía Nhất Bảo nhận tiền.

Cô bé đi rồi. Nhất Bảo chậm chậm tiến lại gần Mai Mai, có vẻ hơi ngượng ngùng.

- Uhm... bé con đó thì thầm điều gì với em vậy? – Nhất Bảo nói, đây là cách mở đầu câu chuyện để rút ngắn khoảng cách sao?!

- Chẳng phải là những gì anh xui nó sao? – Mai Mai nói.

Nhất Bảo lắc đầu:

- Những gì anh bảo nó nói chỉ có hai câu đầu thôi. Cô bé này thật là...

Mai Mai lườm Nhất Bảo một cái rồi lững thững bước đi. Và cô biết Nhất Bảo vẫn đang đi sau mình. Im lặng một hồi, Nhất Bảo mới lên tiếng:

- Mai Mai, anh xin lỗi!

Bước chân của Mai Mai dừng lại.

- Anh đã lừa dối em suốt thời gian qua. Em đã rất đau khổ. Anh không biết nói gì hơn ngoài lời xin lỗi. Tất cả những đau khổ của em đều là tại anh, là anh đã gây ra cho em. Đã có những lúc anh cảm thấy hối hận vì quyết định quay trở về Việt Nam, và hối hận vì đã để mình xuất hiện trước mặt em. Anh...

Mai Mai quay lại nhìn Nhất Bảo, cô thấy anh đưa tay day day khóe mắt.

- Đúng. Đúng là em đã rất đau khổ. Tất cả là vì anh. Vì anh bỏ đi không một lời mà em đã sống khổ sở suốt bốn năm qua. Cuộc sống của em chẳng khác gì địa ngục. Lí do anh bỏ đi là gì chứ? Muốn em được bình yên à? Suốt bốn năm qua anh có thấy em được bình yên ngày nào không?

Bao nhiêu chất chứa trong Mai Mai lâu nay, cô hét ra cho thỏa thích. Cô khóc...

- Cái chết có thể giải thoát mọi đau khổ, nhưng em cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm đến cái chết để giải thoát cho mình, vì em muốn được gặp lại anh, vì em tin sẽ có ngày anh quay lại. Ngày nào anh chưa quay lại thì lòng em còn dần vật ngày đó. Em không thể tha thứ cho bản thân mình, em không thể...

Nhất Bảo ôm chặt lấy Mai Mai. Nước mắt Mai Mai rơi lã chã trên bờ vai của Nhất Bảo. Và chính bản thân Nhất Bảo cũng không ngăn được những giọt nước mắt của mình.

- Anh xin lỗi... Hãy tha thứ cho anh.

Mai Mai ghen ngào:

- Hứa với em, nếu em không cho phép, anh tuyệt đối không được rời xa em một lần nữa.

Nhất Bảo cười:

- Anh hứa.

- Chúng ta về thôi. – Nhất Bảo nói.

Mai Mai cười gật đầu.

- Xe của anh để ở đâu?

- Anh đi nhờ xe của Alice.

Mai Mai lườm yêu Nhất Bảo:

- Anh đã tính trước là sẽ đi xe của em về rồi đúng không?

Nhất Bảo gật gù:

- Uhm... anh không nghĩ lại suôn sẻ đến thế!

- Ý anh là em đã bỏ qua cho anh dễ dàng quá đúng không? Thế thì được...

Mai Mai sải bước nhanh hơn để đi trước Nhất Bảo. Khi đã vượt lên Nhất Bảo mấy bước chân thì Mai Mai cởi giày cao gót và chuyển thành chạy:

- Em lấy xe về trước, anh phải đi bộ, cấm được bắt taxi.

Tiếng cười giòn giã của cô vang lên trong không gian, bay đến tận trời xanh.

Em đã cười trở lại, Mai Mai.

- Ngày trước em không như thế? Em học thói hư đấy ở đâu thế? – Nhất Bảo mắng yêu, chạy đuổi theo sau.

Đầu ngõ nhà Mai Mai.

- Tại sao lại dừng ở đây? – Mai Mai hỏi.

- Những lần trước anh cũng chỉ dừng lại ở chỗ này.

Mai Mai tỉnh quái :

- Những lần trước khác, anh muốn chỉ dừng lại ở chỗ này mãi à?

Nhất Bảo đang định nói gì đó thì Mai Mai có điện thoại.

- Bố em. Alo.

Ông Lâm ở đâu đây bên kia:

- Con đang ở đâu vậy mau mau về nhà đi. À, bảo cả Jimmy về nữa đấy.

- Dạ. Có... Tút TUT TUT

Mai Mai quay sang Nhất Bảo thắc mắc:

- Bố em bảo anh về nhà cùng em. Tại sao bố lại biết anh đang đi cùng em???

Nhất Bảo nhún vai.

Trước cổng nhà Mai Mai.

Mai Mai mở cổng rồi nhường Nhất Bảo đi vào trước, nhưng khi nhìn lên Nhất Bảo, cô cười:

- Sao thế? Anh căng thẳng à?

Nhất Bảo cười mỉm:

- Không.

Rồi anh đi vào.

Đi gần đến nhà, Mai Mai nghe tiếng ông Lâm đang nói chuyện rất vui vẻ, cô nói với Nhất Bảo

- Nhà đang có khách.

Khi cả hai vừa bước vào nhà thì không thể tin được. Vị khách đấy chính là ông Hàm. Nhìn thấy Mai Mai, ông lập tức nở nụ cười hiền từ:

- Chào Mai Mai, đã bốn năm rồi không gặp cháu.

Mai Mai gặp lại ông Hàm thì thấy rất vui nhưng ông Hàm với bố cô ngồi uống nước với nhau thật là không thể ngờ. Cô tưởng Nhất Bảo còn điều gì giấu cô, nhưng không phải, gương mặt lạnh lùng của Nhất Bảo cũng đang không giấu được ngạc nhiên.

- Hai đứa mau vào nhà, đứng ở đó mãi thế. – Ông Lâm vui vẻ nói.

Mai Mai bước vội vào nhà:

- Bác, sao bác... chuyện gì vậy ạ?

Nhìn thấy sự ngạc nhiên của hai đứa con mà hai ông bố chỉ nhìn nhau cười.

Ông Hàm bắt đầu:

- Có lẽ chúng ta cần cảm ơn Hải Nam. Nếu cậu ta không thông đồng với công ty khác làm chuyện mờ ám thì chắc mọi chuyện đã rẽ theo hướng khác.

Ông Lâm gật đầu:

- Tôi thấy tiếc cho cậu ta. Nhưng có lẽ tất cả đã an bài như vậy.

Mai Mai sốt ruột:

- Bố và bác có thể vào thẳng vấn đề luôn không ạ?

Ông Hàm đột nhiên quay qua cậu con trai:

- Bố nghĩ con nên kể lại cho Mai Mai lần về Mỹ giải quyết công việc của con.

Mai Mai Nhất Bảo lập tức bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt của Mai Mai như muốn nói: ‘Anh vẫn đang giấu em!’

Nhất Bảo nói:

- Lần đó đúng là anh phải về Mỹ thật nhưng thời gian trên thực tế không lâu đến vậy. Trước khi về Mỹ anh đã liên lạc với bố nhờ bố điều tra chuyện của Hải Nam giúp anh. Anh chỉ ở Mỹ có ba ngày. Lúc quay trở lại Việt Nam thì việc điều tra Hải Nam đã bắt đầu có manh mối. Nhưng cũng lúc này, anh phát hiện ra Hải Nam cũng cho người điều tra anh. Vì thế, kế hoạch có thay đổi, và mọi thứ phải tính toán lại từ đầu.

Ông Hàm tiếp tục:

- Việc tiếp theo phải cảm ơn Alice. Sớm biết, nếu như Hải Nam nắm được sơ hở của Nhất Bảo, thế nào cũng sẽ tìm đến bố cháu để gây khó dễ cho chúng ta, để tránh phiền phức, Alice đã sắp xếp một buổi gặp mặt cố ý mà như vô tình cho bác và bố cháu. Việc này thì Nhất Bảo không hề biết. Và để bố cháu không nghi ngờ, đơn giản nhất là làm như một cuộc mua bán thông tin. Bác đưa ra lời cảnh báo về Hải Nam với bố cháu. Có phần mạo hiểm nhưng trong hoàn cảnh này bắt buộc phải chọn cái cho ta cơ hội sống nhiều hơn.

- Bố đã mất một khoản để có được thông tin mật đó, sau khi xác minh lại... - ông Lâm lắc đầu buồn bã - ...

- Sau đó thì sao ạ? Hải Nam đã tìm đến bố chưa ạ? – Mai Mai hỏi.

Ông Lâm lắc đầu:

- Cậu ta không hề tìm bố vì chuyện này, chỉ đến hôm nay ở buổi họp báo thì mọi người cũng đã biết rồi đấy.

Nhất Bảo nói:

- Sau khi Hải Nam phải nhập viện vì tai nạn, anh đã biết vấn đề nằm ở đâu. – Nhất Bảo nhìn Mai Mai đầy ẩn ý - Anh quyết định, nếu cả anh và Hải Nam đã nắm được đuôi của nhau thì không nên nhử nhau mãi.

Mai Mai bật cười, đã hiểu ra vấn đề:

- Và anh cố tình tỏ ra thân mật với em trước mặt Hải Nam là để kích anh ta nhanh chóng tố cáo anh. Nhưng lại là để anh mượn thế gây ông đập lưng ông chơi lại anh ta.

Nhất Bảo gật đầu:

- Em thông minh hơn trước nhiều rồi.

Đọc truyện online - santruyen

31. Chương 31

Mai Mai vẫn còn khúc mắc:

- Nhưng con vẫn thắc mắc tại sao giữa bố và bác lại có thể, hai người mới biết nhau chưa được bao lâu mà còn dưới danh nghĩa tổng tiền nữa?

Ông Lâm cười lóm, nói:

- Cách đây ba hôm bố muốn tìm gặp ông Hàm, đang không biết làm thế nào để có thể gặp được thì ông Hàm lại chủ động hẹn gặp bố. – Rồi ông rút từ gầm bàn lên một tập giấy đưa cho Mai Mai và Nhất Bảo. Hai người mở ra xem, là thông tin về Nhất Bảo. – Cách đây bốn năm, bố đã cho người điều tra nhưng kết quả, hai đứa cũng thấy đấy, chẳng có gì nhiều, ảnh cũng không có. Bố thấy ông Hàm đây có vẻ có nhiều tài mắt nên muốn nhờ ông tìm hiểu về người này – ông Lâm cười vui vẻ - Không ngờ ông ấy xem xong lại chỉ nói có một câu: cậu này là người đang âm thầm giúp đỡ tập đoàn của ông. Bố nghĩ mãi mà không biết người đó là ai. Nhưng hôm nay thì biết rồi.

Ông Lâm nhìn Nhất Bảo với ánh mắt rất thân thiết. Mai Mai thấy bố mình có cái nhìn tốt với Nhất Bảo như vậy thì vui không thể tả.

Ông Lâm nói tiếp:

- Chiều nay bố mời ông Hàm đến nhà thì mới vỡ lẽ ra nhiều chuyện. Không biết bây giờ tôi nên gọi cậu là gì đây? Jimmy hay Nhất Bảo.

Nhất Bảo từ tốn:

- Bác thấy gọi tên nào tiện hơn thì bác cứ gọi cháu như thế ạ.

- Ồ, vậy tôi sẽ không gọi cậu bằng cả hai tên đó, mà gọi bằng một từ khác được không?

Nhất Bảo không hiểu ý của ông Lâm. Ông Lâm lại tỏ ra thích thú:

- Gọi cậu là con rể. Thế nào?

Nhất Bảo lúng túng - chuyện chưa từng thấy:

- Cái đó...

Mai Mai mặt đỏ bừng:

- Bố.

Ông Lâm nói con gái:

- Con thử nhìn lại con suốt bốn năm qua với con của tối hôm nay đi. Tâm sự của con lẽ nào bố lại không biết.

Mai Mai ngượng ngùng, chỉ nói được ba chữ:

- Bố thật là...

Thì xấu hổ đứng dậy đi lên phòng.

Ông Lâm và ông Hàm thì phá lên cười. Ông Lâm nói:

- Từ ngày mai, chúng ta phải bắt tay vào việc lo đám cưới cho hai đứa nhỏ thôi. Ông thấy thế nào?

Ông Hàm cũng rạng rỡ mặt mày:

- Tôi chờ ngày này lâu lắm rồi.

Sáng hôm sau,

Mai Mai tỉnh dậy, bắt giác mỉm cười một mình, lâu lắm rồi cô mới hưng phấn trào đón ngày mới như hôm nay.

Điện thoại Mai Mai có tin nhắn – là của Nhất Bảo. Cái tên này mỗi lần nhắc đến, Mai Mai vẫn không thể tin được chủ nhân của cái tên này đã thật sự quay lại, chứ không còn là những hình dung về người đó mỗi khi cô nhớ lại những chuyện trong quá khứ.

Lát nữa anh qua đón em đi làm nhé. Anh, Nhất Bảo.

Đọc dòng tin nhắn mà nước mắt Mai Mai cứ tự động trào ra. Dĩ nhiên là Mai Mai đồng ý với đề nghị đó.

Mai Mai xuống nhà, thấy ông Lâm đang ngồi đọc báo, uống cafe. Nhìn ông mà Mai Mai chợt thấy nhói đau. Suốt bốn năm qua, cô thờ ơ với mọi thứ, và với cả bố mình.

Ông Lâm chợt ngẩng lên, thấy Mai Mai cứ đứng ở chân cầu thang, liền gọi:

- Con đứng đó làm gì, mau vào ăn sáng đi.

Mai Mai cười:

- Dạ thôi, Nhất Bảo nói sẽ qua đón con đi làm, rồi trên đường đến công ty sẽ ăn luôn.

Cô đến ngồi bên ông Lâm.

- Bố, có chuyện này... con muốn hỏi bố.

- Con hỏi đi.

Mai Mai chần chừ rồi cũng hỏi:

- Tại sao bố lại đồng ý chuyện con với Nhất Bảo...? Con đã nghĩ bố sẽ phản đối, vì dù sao anh ấy cũng từng là...

Ba từ 'xã hội đen' dù Mai Mai chưa bao giờ thấy đó là vấn đề nhưng thốt ra ba từ đó cũng không phải dễ dàng.

Ông Lâm mỉm cười, từ tốn nhấp một ngụm café, thấy bố không trả lời ngay, Mai Mai lại càng sốt ruột.

- Trước đây khi biết con qua lại thân thiết với cậu ta, bố đã rất giận. Cậu ta đang lừa dối con, và cậu ấy không xứng với con... về mọi mặt. Hai con ở hai tầng lớp và địa vị khác nhau, làm sao có thể để một người như vậy tiếp cận với con. Thân thể bí ẩn của cậu ấy càng làm bố không thể tin tưởng con người này, và càng không thể chấp nhận chuyện con thường xuyên bên cậu ta. Đến sau ngày con bị bắt cóc, con liệu mình bỏ trốn khỏi nhà để đến tìm cậu ta, khi trở về thì con hoàn toàn biến thành người khác. Con mạnh mẽ và quyết đoán hơn, có cái nhìn thấu đáo hơn với mọi thứ. Với con của ngày trước, bố đã rất lo, vì bố chỉ có

một mình con, Nhất Mai trước sau gì cũng sẽ do con tiếp quản, nếu con cứ yếu đuối và ngây thơ như vậy... bố thật không yên tâm.

Ông Lâm nhìn Mai Mai, nhìn cô con gái đã thay đổi hoàn toàn chỉ sau một đêm.

- Bố biết Nhất Bảo là người có ảnh hưởng rất lớn đến con. Nếu không, con đã không như vậy. Và chuyện cậu ấy ra đi, nếu như cậu ấy ra đi là vì con, thì con người này có lẽ không phải như bố nghĩ.

Mai Mai rất cảm động trước những câu nói của bố, tâm sự của bố bao năm qua cô đã không hề để tâm tìm hiểu.

- Vậy nếu... lần này Nhất Bảo trở lại không phải với thân phận và địa vị như vậy, thì bố có chấp nhận anh ấy không?

Ông Lâm lại uống ngụm café nữa, câu hỏi ông cũng đã từng tự đặt cho mình. Ông biết con gái mình rất yêu Nhất Bảo, nhưng với thân phận cậu chủ xã hội đen của cậu ta, ông làm sao đành lòng gả cô con gái độc nhất của mình vào hang hùm?

- Rất khó nói. Cho dù cậu ấy có thực lòng yêu con đi chăng nữa thì bố vẫn không thể để con sống trong... môi trường đó, quá nhiều nguy hiểm xung quanh con, và nó... không 'sạch sẽ' đối với con.

Mai Mai hiểu những lo lắng của bố. Nếu như thay bằng cô ở vị trí đó, cô chắc cũng sẽ làm như vậy.

- Nhưng mà bố, bây giờ Nhất Bảo đã là một người khác. Nhưng những chuyện trong quá khứ... không thể nói xóa đi là có thể xóa được. Ví như ngày hôm qua, nếu thân phận thật của anh ấy bị Hải Nam lật tẩy thật... thì cũng sẽ không có chuyện bố đồng ý chuyện của bọn con. Nhưng trong tương lai... không thể khẳng định chuyện này sẽ không lặp lại. Lúc đó, chẳng phải tất cả những gì mà bố lo lắng vẫn xảy ra sao?

Ông Lâm thở dài:

- Sau sự việc lần này, bố đã có cái nhìn khác về Nhất Bảo. Tiếp xúc với cậu ấy, bố tin tưởng chàng trai này có thể đem lại hạnh phúc cho con.

Mai Mai xúc động đến rơi nước mắt. Cô muốn nói một ngàn lời cảm ơn đến bố mình, nhưng thay vì làm như cô muốn, Mai Mai chỉ có thể ôm chầm lấy ông Lâm. Từ tận đáy lòng, cô thật sự rất rất biết ơn ông.

Mai Mai bước ra khỏi nhà, Nhất Bảo đã đứng sẵn trước cổng đợi cô. Thấy đôi mắt Mai Mai đỏ hoe, trong lòng Nhất Bảo rất muốn quan tâm xem đã có chuyện gì với cô, nhưng ngoài mặt thì vẫn làm như không có gì, bình thường mở cửa xe cho Mai Mai.

Mai Mai ngẩng Nhất Bảo cả đường đi. Đến đoạn đèn xanh đèn đỏ, Nhất Bảo mới không để cô ngẩng anh trong im lặng nữa.

- Sau bao năm, anh vẫn đẹp trai như xưa đúng không?

Mai Mai mỉm cười:

- Em vẫn chưa thật sự tin anh chính là Nhất Bảo, cả chuyện tối qua nữa, nhiều lúc em còn tưởng mình đang mơ.

Nhất Bảo một tay lái xe, tay kia nắm lấy bàn tay Mai Mai.

Nhất Bảo và Mai Mai cùng nhau đến công ty. Mọi người trong công ty đều gửi lời chúc mừng đến họ. Không phải chúc mừng hạnh phúc, mà chúc mừng vì buổi lễ ký kết đã diễn ra tốt đẹp và chúc cho hợp tác giữa hai tập đoàn thành công. Nhưng sau lưng, bọn họ bắt đầu đoán già đoán non về mối quan hệ giữa hai người.

- Mọi người phải nhìn ánh mắt của Giám đốc điều hành nhìn Jimmy ngày hôm qua. Trời ơi, đôi mắt chan chứa tình cảm. Tôi chưa từng thấy Giám đốc mình nhìn ai bằng đôi mắt ấy luôn á, đặc biệt là cánh đàn ông.

- Từ trước đến giờ chỉ có đàn ông theo đuổi Giám đốc Mai Mai, nhưng thái độ của Giám đốc trước sau vẫn lạnh lùng như một. Lần đầu tiên thấy Giám đốc cười với đàn ông đấy.

- Giám đốc dù sao cũng đến tuổi xuất giá rồi. Jimmy lại đẹp trai, tài giỏi như vậy, khó tránh khiến Giám đốc rung động. Tôi đây một chồng hai con rồi, mà lần đầu thấy Jimmy cũng còn mười phần vương vấn nữa là...

- Uhm... hai người họ đúng là rất xứng đôi, trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ.

- Nếu hai người họ là một cặp thật, thực lòng là tôi thấy rất tiếc.

- Tiếc gì ?

- Giá mà người làm bạn gái Jimmy là tôi...

- Ờ.

- Thôi đi bà, bà soi lại mình với Giám đốc điều hành đi. Người ta là con gái chủ tịch, tài giỏi, lại đẹp như tiên nữ. Còn bà kìa... Hứ, Jimmy mà cặp với bà khác gì hoa nhài mà cắm bãi ầy trâu!!!

- E hèm! – Alice đứng trước cửa phòng làm việc của Nhất Bảo.

- Hắng giọng cái gì? Có việc gì?

Alice cười khúc khích:

- Nghe nói anh sắp lấy vợ à?

Nhất Bảo ngẩng lên nhìn Alice một cái, rồi cúi xuống ra vẻ tiếp tục làm việc.

- Ê. Thái độ gì thế? Thành quả của ngày hôm nay không có em thì còn lâu mới được thế này.

- Thank you.

- Chỉ thế thôi à? Chán ông anh.

Thấy Nhất Bảo chẳng để ý gì đến mình, Alice chu mỏ: ‘Cái tên mặt lạnh này, đợi đấy, sẽ biết tay tui’.

Cộc cộc cộc.

- Mời vào.... Alice, tìm tôi sao? – Mai Mai nói.

Alice cười tươi, gật gật đầu.

- Uhm... cả công ty đang đồn ầm lên chuyện của hai người. Nên tôi muốn xác minh lại cho chắc.

Mai Mai đỏ mặt:

- Chuyện gì?

- Lại còn giả vờ?! Có lẽ tôi phải đổi cách xưng hô thôi. Ấy, hai người sao vẫn chưa đeo nhẫn?

- Nhẫn?

- Hay là chưa có. – Nhìn mặt Mai Mai ngơ ngác, Alice lắc đầu thở dài – Cái tay Nhất Bảo này thật là... Chẳng phải hai người sắp kết hôn à? Vậy mà Nhất Bảo vẫn chưa cầu hôn cô sao?

Mai Mai nghe thế mới thấy Nhất Bảo thật rất thiếu sót.

Và một kế hoạch ra đời.

Đọc truyện online - santruyen

32. Chương 32 - End

Nhất Bảo và Mai Mai đến công ty cùng nhau, dĩ nhiên ra về cũng phải cùng nhau. Khi hai người vừa bước ra cổng, đã thấy Thùy Linh đứng ở đó. Nhìn thấy hai người, Thùy Linh liền vẫy vẫy tay với họ.

- Chắc hai người cũng biết tôi đến đây vì việc gì.

Thùy Linh nói rồi không thể ngờ, cô ta quỳ gối trước mặt Mai Mai và Nhất Bảo. Mai Mai vội vàng đỡ cô đứng lên:

- Có chuyện gì đứng dậy rồi nói.

Thùy Linh lắc đầu quây quây:

- Không, nếu hai người không nhận lời, tôi không đứng lên.

- Được rồi, được rồi, cô mau đứng lên đi, cô không đứng dậy nói thì chuyện gì tôi cũng không đồng ý. – Mai Mai nói.

Thùy Linh đứng dậy.

- Hải Nam đã bị giải đi sáng nay. Tôi đã hỏi luật sư, tội của Hải Nam rất có thể sẽ phải ngồi tù.

Nhất Bảo và Mai Mai nhìn nhau, điều này hai người họ không lấy làm ngạc nhiên.

Thùy Linh tiếp tục:

- Mai Mai, tôi xin cô, cô có thể rút lại đơn kiện được không? Đúng là Hải Nam đã sai, nhưng cũng chưa có thiệt hại gì. Huống hồ... huống hồ... - Thùy Linh ngắc ngứ - cô hãy nể tình Hải Nam đã... đã rất tốt với cô, cô cũng biết, tất cả những gì Hải Nam đối với cô đều là thật lòng và không hề có ý xấu mà.

Chẳng phải Hải Nam đã từng bỏ rơi Thùy Linh để theo đuổi Mai Mai sao? Hải Nam đối xử với Thùy Linh như vậy, mà trước sau, cô ta vẫn một lòng với Hải Nam. Tấm chân tình này thật khiến người ta cảm động. Nói về chuyện thiệt hại kinh tế thì cũng chẳng có gì đáng kể, Mai Mai có thể không truy cứu. Nhưng nghĩ lại chuyện Hải Nam lừa gạt cô, bịa đặt chuyện Nhất Bảo đã chết, còn cả việc làm lộ thân phận của Nhất Bảo nữa, suýt chút nữa lại làm cô mất Nhất Bảo lần nữa. Làm sao có thể bỏ qua cho anh ta chứ?

Thùy Linh nói với Nhất Bảo:

- Jimmy... uhm... Nhất Bảo. Tôi biết Hải Nam đã suýt làm hại đến anh, nhưng anh biết lí do vì sao Hải Nam làm vậy mà. – Thùy Linh đưa mắt nhìn Mai Mai, Mai Mai hiểu ý cô ta muốn nói tất cả những gì Hải Nam làm là vì mình. – Chẳng phải bây giờ hai người đã quay lại với nhau rồi sao, hãy tha lỗi cho Hải Nam, được chứ?

Nhất Bảo nhìn Mai Mai, Mai Mai cũng đang muốn biết ý của Nhất Bảo là thế nào. Nhất Bảo nói:

- Cô về trước đi, chúng tôi sẽ suy nghĩ thêm về điều này.

Cầu xin Mai Mai và Nhất Bảo là cơ hội duy nhất giúp Hải Nam, nếu hai người không đồng ý thì coi như hết hy vọng. Thùy Linh lại quỳ xuống:

- Tôi thay mặt Hải Nam xin lỗi hai người!

Nhìn đôi mắt sưng húp của Thùy Linh, Mai Mai nhẹ nhàng đỡ cô ta đứng lên, nói:

- Được rồi. Tôi sẽ rút lại đơn kiện. Ngoại trừ việc này ra, tất cả các hình phạt còn lại anh ta phải gánh chịu vì những gì anh ta đã làm.

Thùy Linh mỉm cười luôn miệng cảm ơn Mai Mai, bởi như vậy là Hải Nam chắc chắn sẽ không phải ngồi tù.

- Anh đã biết trước em sẽ rút lại đơn kiện đúng không? – Mai Mai hỏi khi cô đang ngồi trên ô tô cùng Nhất Bảo.

- Anh chỉ đoán thôi. – Nhất Bảo trả lời.

- Em làm vậy là vì Thùy Linh. Thực lòng em rất giận Hải Nam.

- ...

- Anh ta từng lừa em, nói là anh đã... vì tai nạn máy bay.

Nhất Bảo cười:

- Nếu anh ta không làm vậy, thì em còn chấp mê bất tỉnh. Nhưng... anh ta đúng là thật lòng với em đấy.

- ??? Nghĩ lại những gì anh ta làm, em chẳng phân biệt nổi thật giả nữa.

- Em còn nhớ lần ở căn nhà gỗ chứ?

Mai Mai gật đầu, lần đấy cô đã uống thuốc để tự tử khi tưởng Nhất Bảo đã không còn. Nhớ lại lần đấy, cô lại thấy khó hiểu:

- Lúc đó, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, bố nói người đưa em vào viện là Hải Nam? Mà rõ ràng lúc em đưa anh đến nhà gỗ, Hải Nam không hề hay biết.

- Bởi vì anh ta luôn đi theo em. Biết được điều này, nên khi vừa rời khỏi căn nhà gỗ, anh đã báo cho anh ta biết. Chính vì anh ta ở ngay gần đó nên mới có thể kịp thời cứu em.

Mai Mai nhìn Nhất Bảo, không kiềm chế được, cô ôm chầm lấy Nhất Bảo. Làm Nhất Bảo vội hét lên:

- Em làm gì đấy, anh đang lái xe mà?!

- Em vui lắm...

Mai Mai nằm dài trên ghế sofa xem tivi, ông Lâm nhìn con gái rồi nhìn cái màn hình tivi cứ nhảy kênh liên tục, hỏi:

- Bố tưởng hôm nay Nhất Bảo đưa con đi chụp ảnh cưới?

- ...

- Hai đứa có chuyện gì à?

- Chẳng có chuyện gì cả. – Mai Mai xì mặt nói rồi tắt phụt cái tivi bỏ lên phòng.

Ông Lâm gọi:

- Không có gì thì ngồi đây xem qua mấy cách bài trí hội trường cưới bố với bác Hàm đã chọn này. Mai Mai... ơ con bé này.

Khi Nhất Bảo đến.

- Cháu chào bác.

Ông Lâm đang ngồi xem mấy tấm ảnh để chọn cách trang trí chỗ tổ chức đám cưới cho con gái:

- Đây con rể, hai đứa cãi nhau đấy à?

- Dạ...???

- Mai Mai nó làm sao đấy? Bảo nó chuẩn bị đi chụp ảnh cưới thì nó chẳng nói chẳng rằng.

Nhất Bảo cũng chẳng biết Mai Mai bị làm sao. Anh theo lệnh của bố vợ, lên tận phòng để nhìn vợ sắp cưới.

- Mai Mai, mở cửa cho anh đi.

Tạch. Cánh cửa được mở. Mai Mai chẳng buồn nhìn Nhất Bảo một cái đã quay ngoắt vào phòng, leo lên giường ngồi ôm gối.

Nhất Bảo thấy tình hình không ổn, tươi cười ngồi xuống cạnh Mai Mai, một tay quàng qua vai Mai Mai, Mai Mai đẩy ra, Nhất Bảo lại khoác tay lên vai Mai Mai, ngọt nhạt:

- Chúng mình đã thống nhất hôm nay sẽ đi chụp ảnh cưới rồi mà. Em thấy mệt ở đâu à?

- Anh đi mà chụp một mình. – Mai Mai nằm xuống giường, nằm nghiêng một bên để không phải nhìn thấy Nhất Bảo.

Nhất Bảo chẳng hiểu ra làm sao nhưng vẫn phải cố nhẹ nhàng nhỏ to với cô vợ sắp cưới.

- Sao mà thế được? Thôi nào, mau dậy đi... vợ yêu.

Mai Mai quay mặt lại định lườm Nhất Bảo, còn chưa là gì mà đã gọi cô là ‘vợ’. Nhưng không nghĩ gương mặt Nhất Bảo lại đang ghé sát vào mình, vừa quay lại thì khóe môi cô chạm ngay phải môi Nhất Bảo. Vừa tức vừa xấu hổ, cô chồm chắn che kín mặt.

Nhất Bảo được thể trêu cô.

- À, hóa ra là em muốn được như thế.

Nói thế nào Mai Mai cũng không chịu nói lí do cô không nói chuyện với mình, Nhất Bảo đành phải ra về, niềm an ủi duy nhất có lẽ là lời động viên của bố vợ tương lai:

- Con rể cứ về trước đi, tâm tư con gái khó hiểu lắm, hôm nay chưa tìm hiểu được nguyên do thì ngày mai tìm hiểu tiếp. Cái chính là đàn ông mình phải có lòng kiên trì.

Về đến nhà thấy Alice đang ngồi vắt vẻo ở sảnh uống trà. (Quên chưa nói, ông Hàm và Nhất Bảo đã dọn về căn nhà cũ ở).

- Ủa? Không phải hôm nay anh với chị dâu đi chụp ảnh cưới à? Sao anh về sớm thế?

Nhìn mặt Nhất Bảo đăm đăm, Alice ranh mãnh:

- Có chuyện gì phải không? Nói em nghe xem nào?

- Mai Mai chẳng chịu nói gì với anh cả. Hôm qua rõ ràng vẫn còn vui vẻ bình thường. Hzzz... chẳng hiểu ra làm sao. – Rồi

Nhất Bảo nhìn Alice, vợ dũa cả nắm – Con gái các cô đúng là khó hiểu.

- Ô, ờ đấy. Con gái vốn dĩ khó hiểu thế đấy. Đại tiểu thư còn khó hiểu hơn nhiều. Chẳng biết ai vẫn cứ đâm đầu vào yêu cơ!

Alice vừa dứt câu thì cái đầu đã bị Nhất Bảo ấn dúi xuống một cái. Alice bĩu môi, nguyền Nhất Bảo. Rồi mắt cô dừng ở ngón tay của Nhất Bảo. Cô cười.

- Cười cái gì? – Nhất Bảo hỏi.

- Người ta vẫn cho anh vào nhà là số anh còn may đấy. Vào em á, vác chổi đuổi thẳng.

Nhìn Nhất Bảo, Alice mặt nhăn mày nhí:

- Trời ơi. Não của anh đình công rồi hay sao? – Alice giơ mu bàn tay trái của mình, chỉ chỉ vào ngón áp út.
– Hiểu chưa?

Nhất Bảo lúc này mới cười chừ.

- Thông minh.

Alice hất cằm.

- Hứ, nếu không phải em ở Mỹ thì vị trí cậu chủ còn lâu mới đến lượt anh.

Nhất Bảo thay đổi 180 độ:

- Thôi đi, tưởng anh không biết đây là trò của em à?

- Hì hì, anh Nhất Bảo vẫn là giỏi nhất! – Alice nịnh.

Mai Mai đi ra cổng.

- Chị dâu. – Alice từ mở cửa xe. – Chị vào đi. Hôm nay em có trách nhiệm đưa chị đi.

- Đi đâu?

Alice nháy mắt:

- Chị cứ lên xe đi.

Alice lái xe đưa Mai Mai đến trung tâm thương mại, là chỗ lần trước Nhất Bảo và Mai Mai đã đến ăn. Lúc đó Nhất Bảo vẫn còn là Jimmy.

Alice kéo tay Mai Mai, đưa cô đến thang cái thang máy. Alice bấm tầng cao nhất, khi cửa thang máy chuẩn bị đóng lại thì Alice bước ra. Mai Mai chỉ kịp nhìn thấy Alice cười tươi rói, giờ tay tạm biệt mình.

- Chưa lên đến tầng cao nhất thì chị không được đi xuống đâu đấy.

Mấy chục tầng lận. Alice cho mình lên sân thượng làm gì chứ?

Thang máy dừng lại rồi, Mai Mai bước ra. Cô thấy nổi da gà, hành lang đèn bật sáng chùng chùng nhưng dù sao thì trời cũng tối rồi, trên này lại không một bóng người. Mai Mai thấy cánh cửa đi ra sân để mở.

Alice đưa mình đến đây, chắc Nhất Bảo đang đợi mình ở đây.

Mai Mai từ từ bước lại gần cửa, bên ngoài tối om. Rồi đèn hành lang sau lưng cô phụt tắt, cùng lúc đó, mặt sân trước mặt cô bừng sáng, những bóng đèn vàng dưới mặt đất như những ngọn nến đồng loạt chiếu sáng, chỉ để chừa lại một khoảng trống tạo thành con đường đi cho Mai Mai. Mai Mai nhìn theo con đường này đến giữa sân thì nó mở rộng ra hai bên. Nhìn kĩ hơn thì thấy một hình trái tim được tạo bởi những bóng đèn vàng như những ngọn nến lung linh.

Mai Mai bước đi... đến trung tâm của trái tim... Nhất Bảo.

Mai Mai mỉm cười với anh.

Nhất Bảo trong bộ vest trắng, nhìn anh đẹp như thiên thần. Nhất Bảo quỳ một chân trước mặt Mai Mai, hai tay từ từ mở chiếc hộp nhỏ:

- Mai Mai, hãy để anh được chăm sóc cho em, chúng mình sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình. Đồng ý lấy anh nhé!

Khóe mắt Mai Mai long lanh, cô cười hạnh phúc... gật đầu:

- Em đồng ý.

Niềm hạnh phúc hân hoan tràn ngập khắp không gian. Trái tim hai người giờ đây đã hòa làm một, những vết thương lòng trong quá khứ đã được khỏa lấp. Bao sóng gió họ đã vượt qua, bất chấp khoảng cách không gian, thời gian, họ đã về bên nhau, vì ở hai người luôn có... một tình yêu.

Anh giấu giếm tình yêu của mình với em... chỉ vì anh là xã hội đen.

Anh từ chối tình cảm của em đối với anh... chỉ vì anh là xã hội đen.

Vì anh là xã hội đen nên anh bỏ em ra đi không nói một lời.

... Anh nghĩ rằng em sẽ hạnh phúc nếu không quen anh – một xã hội đen.

Anh không biết rằng hạnh phúc với em là có anh ở bên và em được bên anh.

Em yêu anh vì anh là... anh.

Em yêu anh... Yêu... chỉ đơn giản là yêu

Nếu đã là như vậy thì...

Anh là xã hội đen thì đã sao?

==HẾT==

Đang chờ tg viết Ngoại Truyện :)

Đọc truyện online - santruyen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-xa-hoi-den-thi-sao>